

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

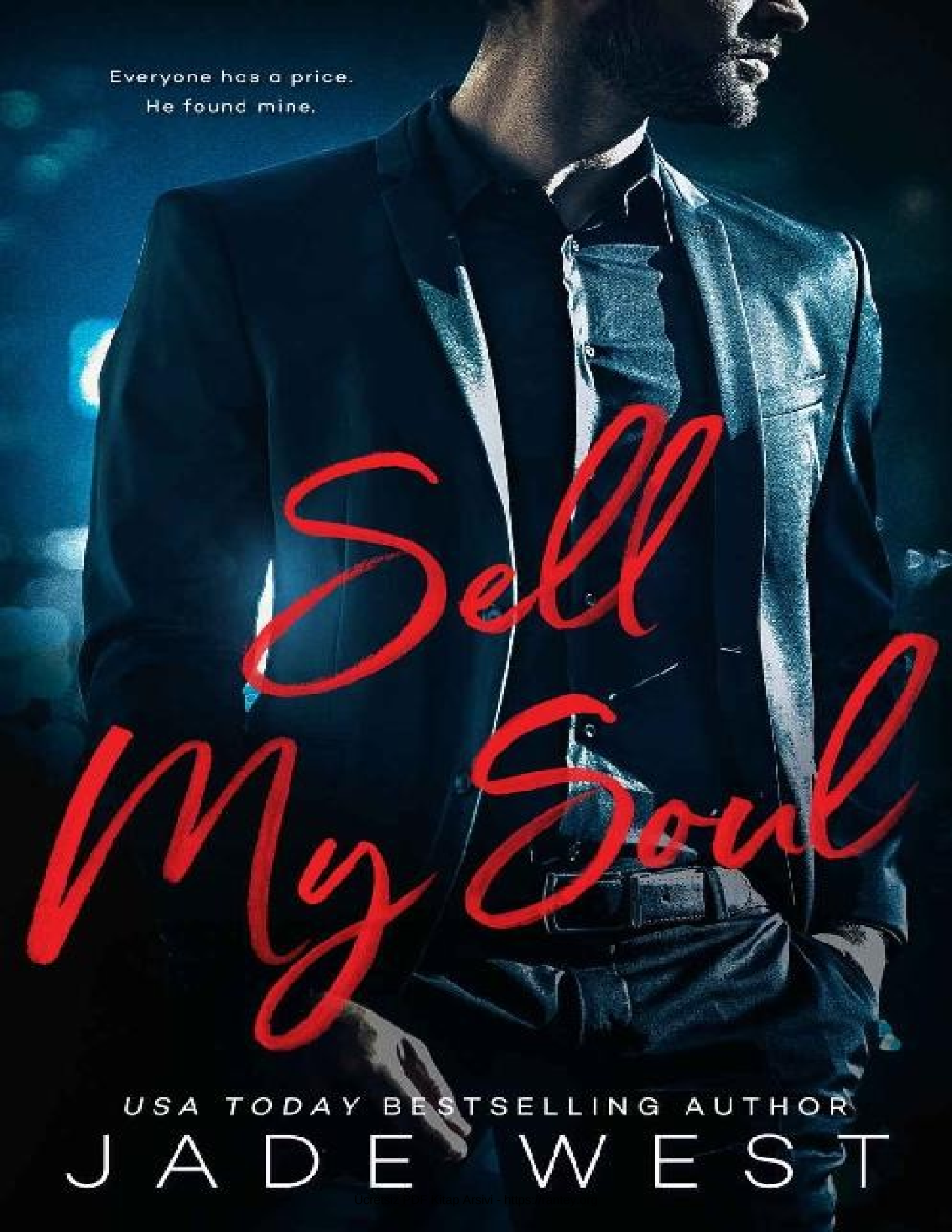
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Everyone has a price.
He found mine.

Sell My Soul

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JADE WEST

RUHUMU SATIYORUM

BİR ALTMİŞ GÜN ROMANI

JADE WEST

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Sonsöz Teşekkür

Yazar Hakkında

Ayrıca yazan Jade

West

Ruhumu Sat telif hakkı © 2018 Jade West

Yazarın manevi hakları ileri sürölmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü" adresine aşağıdaki e-posta adresinden yazabilirsiniz.

Kapak tasarımı RBA Designs'dan Letitia Hasser tarafından yapılmıştır
<http://designs.romanticbookaffairs.com/> John Hudspith tarafından düzenlenmiştir
www.johnhudspith.co.uk
Tüm sorularınız için jadewestauthor@gmail.com

İlk yayın tarihi 2018

*Geçtiğimiz birkaç ay boyunca hayatımın en kötü zamanlarında bana destek
olan herkese.*

*Nezaketinizin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum.
Hepinize teşekkür ederim.*

ÖNSÖZ

Her zaman olduğu gibi, bu bir Jade West romanı.
Uyarıldınız.

BİRİNCİ BÖLÜM

PAIGE

Gölgeler arasında bir fısıltı olarak geldi. Karanlık çöktükten sonra alkolün gevşettiği diller aracılığıyla dudaklardan kulaklara geçen bir söylentiden fazlası değildi. Üniversite kampüsümüzün etrafındaki rüzgârda bir ürperti gibiydi. Küçük tatlı sahil kasabamızın yüzeyinin hemen altında fokurdayan bir teklifti.

Altmış gün tam bir teslimiyet.

Güvenli kelimeler yok. Sınır yok. Engel yok.

Altmış gün boyunca vücudunuz, sırası gelen herhangi bir erkek için bir bez bebek gibi kullanılıyor.

Ve sonra gitmekte özgürdünüz, başka aidat yok, teşekkürler ve hoşça kalın. Bu fırsat iyi para kazandırdı. Gerçekten çok iyi.

Para yeterli olmamalı. Kimse için değil - söylentiler böyle diyordu. Talepler kaba, tehlikeli, adi ve kendine zerre kadar saygısı olan hiç kimse tarafından dikkate alınmayacak türdendi.

Söylentiler bana tam olarak ulaşmadan önce sadece bazı parçalar duymuştum Sarhoş yurt arkadaşım Pippa'nın happy hour'da çok fazla şarap içtikten sonra bana doğru tısladığı cümleler.

"Gerçekten devam ediyor," diye beni ve kadınlar tuvaletinde toplanan diğer öğrencilerimizi temin etti. "Carolyn Lane'in ablası kaydoldu ve bunu gerçekleştirdi. Bir daire ve yepyeni bir araba almaya yetecek kadar parayla çıktı ama görünüşe göre kötüymüş. *Gerçekten* kötüymüş. Ona yaptıkları şeyler..."

Hikayeler karşısında gözlerim nasıl da açıldı.

Zengin erkeklerin sapkın oyunları için köhne bir cennetin hikayeleri, tam burada aramızda işe alınıyor ve o kadar kötü şeyler yapıyor ki, Pippa ayrıntıları bitirmeden çok önce her iki tarafımdaki kızlar yüzlerini çekiyorlardı.

Protestolar ağızlarından hızlı ve kolay bir şekilde çıktı, altmış gün boyunca bu çılgın saçmalığa imza atan herhangi birinin akıl sağlığını reddetti.

"Ben değil. Asla olmaz. Dünyadaki tüm paraya rağmen olmaz," dedi Emma rimelini yeniden sürerken.

Arkadaşı Katie kendi çubuğunu yeniden sürmek için parmaklarından çubuğu aldı. "Çok doğru. O iğrenç ucubelerle herhangi bir şeye imza atmayı düşünmek için bile hasta ya da çaresiz olman gerekir."

Belki de Katie haklıydı. Belki de hasta ya da çaresiz olmanız gerekirdi. Ama görünüşe göre, ben ikisiydim de.

On dokuz yaşına yaklaşırken, hayatım sadece bir Cehennem çukuru. Kampüste o dönem özellikle zor günler geçiren bir yığın öğrenci arasında olduğum bir sır değildi. Kredi yüzünden para sıkıştıktı. Kışın, turistler çoktan gitmişken deniz kenarında sadaka ve iş bulmak zordu. O zamandan beri aylar boyunca bir iş bulmak için elimden geleni yaptım.

Oraya varmak, ama o civarda bir işe girmek ne bildiğinden çok kimi tanıdığına bağlıydı. İyi bağlantıları olan ebeveynler ve sıkı arkadaş grupları, iş beklentilerini bir el sıkışma ve sırt sırta verme oyunu haline getiriyordu.

iyi bir özgeçmişten ziyade okşama.

Yine de, öğrencilik hayatından kaynaklanan sıkışık mali durum, benim için tek neden değildi.

sıkıntılar. Konserve çorba ve ucuz beyaz ekmekten oluşan dar bir bütçeyle mezuniyetime kadar mutlu bir şekilde üstesinden gelebilirdim.

Benim dünyamdaki asıl sorunlar, kıyıdan yirmi mil ötede, çok daha işlek bir şehir merkezinde yaşayan ablamdan kaynaklanıyordu. Ablam Phoebe May, üniversite seçimimin en büyük nedeniydi; onu ülkenin öbür ucuna kadar kovalamış ve arkamda, vedalaşırken bana doğru yumruğunu sallayan sarhoş bir babadan başka bir şey bırakmamıştım.

Beni hayatımı birlikte yaşadığım kızı kurtarmaya iten şey sadece sevgi değil, bir görev duygusuydu.

Phoebe kendisinden çok daha yaşlı bir erkek arkadaşıyla birlikte kalıyordu ve kendisinden çok daha yaşlı olan bu erkek arkadaşı, uyuşturucu alışkanlığını ödemek için Phoebe'nin adına bir sürü borç açmıştı.

Bazı borçlar mahkeme salonunda ödenirdi, ama birçoğu da karanlık çöktükten sonra arka sokaklarda ödenirdi. Bunu bana her fırsatta hıçkırıklar içinde anlatırdı, ama o zaman bile daha fazlası için sürünerek ona geri dönerdi.

Zayıflıklarının bir önemi yoktu. O benim kız kardeşimdi ve bu dünyada sahip olduğum tek şeydi. Çok karanlık bir tünelde çok sönük bir ışık. Bir araya getirme umudumdan çok daha fazla paraya ihtiyacı vardı, hem de hızlı bir şekilde.

Sanırım beni, şakaklarımda gümbür gümbür atan nabzım hızlanırken, altmış günlük keyifsiz hikâyeleri gözlerim açık dinleyecek kadar delirten de buydu.

"Carolyn Lane'in kız kardeşi bu altmış gün işine gerçekten kaydoldu mu?" Pippa nefes almak ve ruj sürmek için durduğunda sordum.

Gölgeyi eşitlemek için dudaklarını bastırdı, sonra başını salladı. "Kesinlikle öyle. Ne pis bir inek. Acaba Carolyn de kendine ait bir daire için onun ayak izlerini takip edecek mi?"

Carolyn Lane her pazartesi sabahı psikoloji derslerime girerdi. Kız kardeşinin buralı olduğunu biliyordum. O yaz onları iskelenin yanındaki dondurmacıda birlikte görmüştüm.

Kız kardeşi uzun boylu ve güzeldi, sırtında gür koyu renk maun dalgaları vardı.

Uzun dalgalarım gür değildi ve o kadar da koyu değildi, ama iyi bir saç kremiyle güzelce parlıyorlardı. O zamanki kıvrımlara sahip olmayabilirim. Lane abla, ama kalça kemiklerim biraz çıkık olsa bile benimki dar kıyafetler içinde çok kötü değildi.

Uzun boyluydum, yüz hatlarım düzgündü ve kaşlarım kampüs koridorlarında düzenli olarak iltifat almamı sağlayacak kadar bakımlıydı.

Belki, sadece belki, yaşlı Lane'in altmış günlük teslimiyeti için aldığı ücrete benzer bir ücret alabilirim.

Ve eğer yapabilseydim.

"Bunu gerçekten doğrudan Carolyn Lane'in kız kardeşinden mi duydun?" Mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalışarak Pippa'ya sordum.

Başını sallarken gözleri parlıyordu. "Doğrudan değil. Carolyn Lane'in kız kardeşini çok iyi tanıyan bir arkadaşımın arkadaşı aracılığıyla."

Bunu bir saniye bile düşünmemeliydim. En iyi ihtimalle deneyimsizdim, ilk kez aynı sokakta büyüdüğüm ve önceki baharda bana sempatik bir omuz sunan bir adamla birlikteydim. Meğer adamın omzu, sikini yarı düzenli bir şekilde ağzıma almaya başladığımda sempatik olmakla pek de ilgilenmiyormuş.

Yurt düzenimde yan yana itildiğim kızlara baktığımda, onlarla aynı hamurdan yapılmadığımı bir kez daha fark ettim. Gözlerim yaşlı ve bıkkın hissediyordu, hayatım boyunca çok şey görmüştüm.

Onların gece dışarı çıktıklarında yaptıkları gibi umursamaz bir neşe. Zamanından önce yaşlanmış hissediyordum, kız kardeşimi uyuşturucu bağımlılığından kurtarmaya çalışmanın baskısı iskelet bedenime ağır geliyordu. Başımdaki

Omuzları yorgun ve yıpranmış, bahçedeki oyunlardan ziyade ev işleriyle ilgilenen bir çocukluğun çamurunda yuvarlanmış hissediyordu.

Üniversite olasılıklar ülkesi ve yepyeni bir dünya çağrısı olmalıydı, ama hiç de öyle değildi. Phoebe'nin bu kadar yakın olmasıyla değil.

Umutsuzluk. Sanırım bu, korkunç adamların kaprisleriyle geçen altmış günlük bir cezanın bir seçenek gibi görünmesine neden oldu.

Ve bu bir seçenek gibi görünüyordu. Öyle bir seçenek ki, üniversitedeki arkadaşlarıma da soracağım bir sürü soruyu geri çekmek zorunda kaldım.

aresizliğimi çok iyi anladın.

Ağzımı ilikledim ve onlardan biriymişim gibi görünecek kadar parlak bir glmsemi taklidi yaptım.

Fena değildi. Bar kalabalık ve hareketliydi ve ben de onların arkasından gayet iyi ilerledim. Bira bahçesindeki bankın köşesinde bir glgeydım sadece, dünyanın geri kalanıyla birlikte gülüyordum.

El sallayarak vedalaştığımı bile fark etmediler. Acaba daha kalıcı bir şekilde uzaklaşsam fark ederler miydi?

Kalıcı olarak 60 gün daha.

Yurt odama vardığımda ve tavana bakıp i çekerek yatağıma ktğmde, bunu öğrenmeye çoktan karar vermiştim.

İKİNCİ BÖLÜM

BRANDON

"HAYIR," dedim üstünkörü bir el sallayışla. "Uygun bile sayılmaz."

Eric bir homurtu çıkardı ve dizüstü bilgisayar ekranını bana doğru çevirdi. Her ne kadar klasik olarak kıpırdamayan yüzünü sımsıkı tutmak için elinden geleni yapsa da tahammülü azalıyordu.

Küçük kardeşinle iş yapmanın olayı budur.

Otuz yıldan sonra benden bir bok saklayamadı. Kazançlı küçük kardeşliğimizin diğer üyeleri onun hayal kırıklıklarından habersiz olabilirdi ama ben değildim. Başka tarafa baktığımda işaret parmağıyla ekrana dokundu.

"Güzel bacaklar, büyük memeler, gözlerde kirli bir parıltı," diye mırıldandı onu duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Neden olmasın?"

"İşte *tam da* bu yüzden," diye mırıldandım. Anlamamıştı, kalkık kaşları her şeyi anlatıyordu. Yavaşça onun için çok açık olacağını varsaydığım şeyi açıklamaya başlarken içimi çektim. Şimdiye kadar iş beynini alıştırmıştım. "Ona bak," dedim. "Gözlerinde pis bir parıltı var, tabii. Başını arkaya doğru eğmiş ve istekleri için yalvarıyor olurdu."

daha ilk günü bile tamamlamadan."

"Yani?" Eric sordu. "Hayatımızı kolaylaştırırdı, değil mi? Daha önce hiç kışına almamış küçük ukalalardan daha iyi. Seveceğini düşünmüştüm

daha kirli kızlar geliyor. Haber buralarda yüksek sesle ve net bir şekilde yayılıyor olmalı."

Bu sahil cıvata deliğinde hala nispeten yeniydik. Şahsen ben üniversite öğrencisi nüfusu ve iki kuruşluk Turistler, ama burası el değmemiş bir bölgeydi, son şehirdeki konumumuzdan bir dünya uzaktaydı.

Herhangi bir yerde en fazla altı ay - bu benim altın kuralımdı. Altı ay sıcak kedi satın aldıktan sonra toplanıp yeni otlaklara giderdik.

Başımıza gelebilecek herhangi bir suç iddiası fırtınasından bizi kurtaracak güçlü bir ağa sahip değildik ama mesele bu değildi. Radarın altında uçmak hem bizim için hem de taze ürünlerimiz için kirli bir servet harcayan müşterilerimiz için daha güvenliydi.

Londra ve Edinburgh'da ve aradaki pek çok hareketli noktada kedi keşifleri yaptık, hatta ülke çapında Kuzey Galler'e ve kasvetli engebeli tepeler. Güneye, sahile inmek bir sonraki adım olarak iyi görünüyordu ama sadece üç ay sonra şehir hayatına geri dönmek için can atmaya başlamıştım bile. Manchester beni çağırıyordu, hatta Liverpool. Yolcu kalabalığının ve umursamaz gecelerde kendinizi kaybedebileceğiniz kadar büyük barların olduğu herhangi bir yer.

Kardeşimin ekranındaki aç küçük orospuya tekrar baktım. Kıçına birkaç taneden fazlasını aldığı kesindi. Gelecekteki girişimlerimde deniz kenarındaki cıvata deliklerini bir kenara bırakmak için zihinsel bir not aldım. Dedikodu değirmeni burada orman yangınından daha hızlı çalkalanıyor.

Bu söylentilerin muhtemel kaynağının gayet iyi farkındaydım. Rebecca Lane uysal görünümlü bir satın almaydı, ama ağzı penislerle dolu olmadan dili çok daha özgürce sallanıyor gibiydi. Aniden ortaya çıkan yerel başvuru akışının onun övünme dedikoduları nehrinden kaynaklandığına dair çok az şüphem vardı ve iyi bir potansiyel havuzu bizimki gibi bir ekip için hoş bir fayda gibi görünse de, gerçekte bundan başka bir şey değildi.

Takma kirpiklerini bizim gibilere göstermek isteyen kızlar tam da gözlerinde kirli bir parıltı olan tiplerdi. Onlar

Hayatta daha kirli şeylere alışkın azgın küçük sürtükler. Onlara verebileceğimiz her türlü çılgınlığı altmış gün boyunca göze alamayacak kadar kirli.

Müşterilerimiz böyle azgın küçük bir orospu istemiyordu, ben de istemiyordum.

Yol kenarında ucuza bulabilecekleri türden kolay bir yolculuk teklif etmedik. Zaten sürtüklüklerini sunmaya alışkın olan kızlara kaynak sağlamadık. mallarını isteyen her nakit zenginine verir.

Taze, masum ve yozlaşmamış olanı sunduk.

Kocaman gözler ve gerçek bir şok yaşadık. Titreyen parmaklar ve sık nefesler.

Gergin kızlar önerdik. Doğal kızlar. Vücutlarının ne gibi pis zevkler sunabileceği hakkında hiçbir fikri olmayan kızlar.

Rebecca Lane sadece birkaç ay önce o kızlardan biriydi. Şimdi ise sinsî bir sırıtışa ve onu yoluna devam ettirecek çok sağlıklı bir banka hesabına sahipti.

"Dedikodu ucuz fahişelerden başka bir şey getirmez," dedim Eric'e ve ayağa kalktım. "Bizim teklifimiz bu değil. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

"Onları bu şekilde tanıtmamıza gerek yok. Alıcıların bilmesine gerek yok," diye itiraz etti ama ben başımı salladım.

"Bilirler."

"Bunu anlayabileceklerinden emin olamazsınız, özellikle de internet üzerinden..." Ama yanılıyordu. Sık sık yanılırdı.

"Ben bilirdim," dedim ona.

Buna itiraz etmedi.

Odadan çıkarken omzunu okşadım. Çocuğun öğrenmesi gereken çok şey vardı. Neyse ki çevresinde çok iyi öğretmenler vardı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve koridorun sonundaki kapıya yöneldim. hızlı adımlarla koridora girdim. Koridora girerken herhangi bir uyarıda bulunmadım.

Kolumu tutup içeri doğru ittim ve köşedeki yatağın üzerindeki solgun uzuvlar ürküp ışık içeri dolunca bir araya toplandılar.

Küçük, tatlı bir şeftaliydi, iri mavi gözleri arkamdaki parıltıya bakarken, narin parmakları yüzünde genişçe yayılıyordu. Annabel Fisher altmış günlük bir satın almanın olması gereken her şey. Onu baştan çıkarmak mutlak bir zevk olacaktı.

Ona bakan kamera ağını başlat tuşuna basıp mesafeyi kapattığımda nefis bir inilti çıkardı.

Altmış gün başlasın.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PAIGE

Pazartesi sabahı psikoloji dersime giderken karnım gurulduyor ve dönüp duruyordu. Carolyn Lane'i önümde görebiliyordum, amfiye doğru yürüyordu, uzun boyalı bordo saçları arkasında sallanıyordu ve karşı yatakhanemden Jenna Willoughby ile gülüşüyordu. I harcama ihtimaliyle bu kadar meşgul olmamalıydım. Hayatımın altmış günü bazı pis adamların kaprislerinin kurbanı olarak geçti, ama hafta sonu başka hiçbir şeyin olmadığı bir bulanıklık içinde geçti, sadece ben ve kız kardeşimin kurtuluşunun benim elimde olabileceğine dair bu zavallı küçük umut.

Gergin bir hareketle yerime otururken alt sıramdan Carolyn'in kahkahalarının devam ettiğini duyabiliyordum. Hiçbir zaman bir şeye inanman olmamıştı.

Görünüşün aldatıcı olabileceğini ve ışıltılı bir gülümsemenin altındaki umutsuz gerçeğin nefesinizi kesecek kadar kokmuş olabileceğini sefil hayatım boyunca çok iyi öğrendiğimden, yüzeysel görüşler. Yine de Carolyn'in kahkahası özgür ve rahat, sesi hafif ve gür geliyordu. Kız kardeşi sonsuza dek zarar görmüş, kült bir korku filmine uygun altmış gün boyunca onarılamayacak kadar rahatsız edilmiş biri gibi konuşmuyordu.

Pippa'nın anlattığı hikayelerin kanıtladığı tek şey buydu - altmış günlük işkencenin koşulları aşırı derecede pis ve tehlikeli olabilirdi, ama görünüşe göre bu insanlar birkaç zor söz vermişti. Sonuçlar. Bunlardan biri, paranın en kısa sürede teslim edilmesi idi.

tamamlanması ve başka bir etkileşime gerek kalmaması. Diğerisi ise şuydu Bu adamlar, altmış günlük fetihlerini, uzun süreli yaralanmalar olmadan, tamamen sağlıklı bir şekilde normal yaşamlarına geri getireceklerdi.

Carolyn Lane'in kız kardeşi sağlıklı ve mutlu görünüyordu. Fiziksel durumunda hiçbir gariplik yoktu. Dedikodulara göre gözlerini kaçırmıyor ya da toplum içinde soğuk terler dökmüyormuş.

Gerektiğinde vahşi gözlerle ve soğuk terlerle başa çıkabilirdim. Onlar benim geçmiş yıllardan tanıdık arkadaşlarımdı. Hatta kız kardeşimi kurtardıktan sonra fiziksel olarak günlük hayatıma devam edebilecek kadar iyi olduğum sürece bazı kalıcı sağlık sorunlarıyla bile başa çıkabilirdim.

Yanımdaki masadan bir dirsek bana uzanana kadar Carolyn'in kafasının arkasına baktığımı fark etmemiştim. Yatakhanemden Holly'ydi, gözleriyle buluşmak için döndüğümde sırtarak geri çekiliyordu.

Fısıltısının ince olması gerekiyordu ama sözlerini hiç zorlanmadan duyabiliyordum.

"Onun pis kız kardeşini düşünüyorsun, değil mi? Çılgınca, değil mi? Yaptığı o iğrenç pisliği düşünüyorsun. Bazı insanlar gerçek dışı."

Karnım yeniden guruldadı ve bu hissin ortasında tam bir suçluluk duygusu çiçek açtı. Sözlerine omuz silkerek karşılık verdim.

"Sanırım insanlar yapmaları gerekeni yapıyorlar."

Holly boğuk bir kahkaha attı. "Sanki herhangi biri ruhunu altmış gün boyunca pis rastgelelere satmak istermiş gibi. Bana onların teklif ettiğinin on katını teklif etseniz yine de haysiyetimi korurum."

Sözlerine inandığından hiç şüphem yoktu. Gözleri tiksintiyle yanarken, yeni zengin kız kardeşiyle diğer öğrenciye baktı. Yine de Holly benim gibi değildi. Rahat bir aileden geliyordu, iki ablası vardı.

Biri doktor, diğeri ise internet üzerinden iç tasarım danışmanlığı yapan hamile bir asker eşi olarak çoktan mezun olmuştu. Babası Londra'dan bir avukattı ve annesi de bir gazetenin orta sayfa modeline benziyordu. Kampüsün ilk gününde onu yurda bıraktığında üst sınıf kadın giyim dergisi.

Holly gibi bir kız, maddi güvence için çaresizliği ya da onları güvende görmek için ruhunu satacak kadar zor durumda olan bir kız kardeşe sahip olmayı anlayamazdı.

"Ablam bu kadar kaşar olsaydı bu kadar güler yüzlü olmazdım. kaltak," diye tısladı Holly ve suçluluk duygusu yeniden alevlendi. Kendime ait suçluluk ve tiksinti.

Holly iyiydi ama yargılayıcıydı. Yargılayıcı olmak insanlarda sevdiğim bir özellik değildi, hem de hiç. Yargılayıcı olmak sizi asla aşağıladığınız insanlardan daha iyi bir insan yapmaz, sadece sizi bir pislik yapar.

Holly, dışarıdan ne kadar iyi görünse de, kesinlikle pislik bölgesine giriyordu. Gülümsemesinin altında yatan kutsallık duygusunun kabardığını hissedebiliyordum, profesör ön taraftaki yerini alırken dersimize hazırlanmak için masasındaki kâğıtları karıştıran parmakları kaskatı kesilmişti.

Zamanı geldiğinde beni de böyle yargılayıp yargılamayacağını merak ediyordum. Son birkaç aydır geliştirdiğimiz arkadaşlığa sırtını dönüp dönmeyeceğini, alay edip başını sallayıp kendi iyi kız standartlarına uymayan herkesle birlikte bana da sürtük diyip demeyeceğini merak ediyordum.

Belki Carolyn Lane'in ablasında olduğu gibi dedikodular yayılmazdı. Belki kazancımı gizli tutabilirdim ve Üniversite hayatından rastgele, planlanmamış bir şekilde altmış günlüğüne ayrılmak için ikna edici bir neden bul.

Ya da belki, sadece belki, umurumda olmazdı.

Carolyn'in dersi dinlerken aşağıya doğru rahatlayan omuzları ve Holly'nin sunum boyunca sağımda uğuldayan hoşnutsuzluğuyla otururken emin olduğum tek şey şuydu

Yapıp yapamayacağımı öğrenmek için.

Eğer altmış gün kız kardeşime yeni bir başlangıç şansı tanıyacaksa, bunu seve seve yapardım. Holly Marsh'ın ve kampüsün geri kalanının ve bu konuda söyleyeceklerinin canı cehenneme.

Dersimiz biter bitmez ona el salladım, geri çekildim ve o yukarı çıkarken çantamdan kâğıtları karıştırıyormuş gibi yaptım.

Koridor. İçgüdülerim beni Carolyn konferans salonundan uzaklaşırken arkasına geçecek kadar geride durmaya yöneltti. Öğle yemeği vakti yaklaşıyordu ve o gününe devam ederken ona yakın durmanın altmış günlük iş ve gemiye nasıl binileceği hakkında bir fikir kırıntısı bile sağlayacağı umudunu tutamadım.

O da yalnızdı; arkadaşı o amfiden çıkmadan önce önden gitmişti. Koridorun sonuna geldiğinde dışarıya yöneldi, sağa döndü ve yan duvar boyunca tenis kortlarına doğru yürürken telefonunu kontrol etti. Hiçbir zaman meraklı bir kız olmamıştım ama o anda

Kız kardeşime yeni bir hayat kurmak şöyle dursun, onun mesajlarını görmek için ruhumu bile verirdim. Çaresizlik korkunçtu, derin, karanlık ve acı vericiydi. Belki de bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmanın heyecanı beni soğuk bir rahatlamayla ürpertti.

Buna ihtiyacım vardı, ne olursa olsun ve nasıl gelirse gelsin. Phoebe ve benim için.

İşte o anda şans beni karanlıkta buldu. Rastgele bir toprak parçası Carolyn'i şaşkına çevirdi, dikkati tamamen telefon, ve ben çok yaklaşmıştım. Çok yakındım. Çırpınan ayakları ellerini havaya uçurduğunda içgüdüsel olarak uzanabileceğim kadar yakındım. Yuvarlanırken telefonu savruldu ve bir dart ve bir dalışla onu gergin parmaklarımla yakaladım, göğsümden sektirdim ve sıkıca kavrayarak yerden uzak tutun.

Carolyn kendini toparladığında rahatlamış bir şekilde başını kaldırdı ve telefonunun güvende olduğunu fark ettiğinde gülümsemesi çiçek açtı.

Ona elimi uzattım ve kalkmasına yardım ettim, o da mutlu bir iç çekişle ahizeyi geri aldı.

"Vay canına, çok yakındı. Hayatımı kurtardın. Gidici olduğunu düşünmüştüm."

Gülümsememi olabildiğince masum tutmaya çalışarak, "Şanslıyım ki onu yakalayabilecek kadar yakındım," dedim.

"Omzumdaki koruyucu melek telefon koruyucum," diye güldü ve ben de kendimi onunla birlikte gülerken buldum. "Atıştırmaya mı gidiyordun? bar?"

Kampüsteki büfeye hiç gitmemiştim. Önceki aylarda bir kez bile. Atıştırmalıklar benim için bir lüks değildi. Yine de gülümsememi korudum.

parlak, ve telefonunu kontrol etmeyi bitirip cebine koyduktan sonra olumlu cevap verdi.

"İstersen benimle gel," dedi. "Teşekkür olarak sana bir çörek alırım. Paige, değil mi? On numaralı yatakheden?"

Bu tanıma karşısında yüreğim cız etti. Bırakın hangi yurttta kaldığımı, adımı bile bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Donut kulağa harika geliyor," diye cevap verdim ve gerçekten de öyleydi. Gerçekten de öyleydi. Sadece ablasının altmış günlük işkencecileri ile bir araya gelmek kadar harika değildi.

Büfe tenis kortlarının çok ötesinde değildi. Carolyn yukarı çıktı. Tezgâhtan bir tepsi buzlu çörek aldı ve daha onları aramızdaki masaya koymadan karnım guruldamaya başladı. Bunun benim için küçük bir konuşma ve sohbet fırsatı olduğunu biliyordum, asla sahip olamayacağım bir boşluğu doldurmak. Sadece birkaç saat önce bize ulaşabildiğini ve aramızda köprü kurabildiğini hayal ettim.

İşi kolaylaştırdı.

Bana kendim, çalışmam ve yurt arkadaşlarım hakkında sorular sordu ve ben de burada çok iyi öğrendiğim o kolay gülümsemeyle cevap verdim. Ona arkadaşlarımı sevdiğimi ve buradaki eğitimimi sevdiğimi söyledim. Ona gelecekte bir tür ergoterapist olmak istediğimi, insanların zorlu durumlarda hayatlarını en iyi şekilde geçirmelerine yardımcı olmak istediğimi söyledim ve bu doğruydı, gerçekten de öyleydim. Ve Sonra bir çörek yedim, kalın beyaz krema dilimin üzerinde dans ederken mutlak bir zevkle başımı salladım.

"Güzeller, değil mi?" diye sordu ve ben de lokmamı bitirirken homurdanarak haykırdım. "Buradaki atıştırmalıklara bayılıyorum, harikalar. Kız kardeşim rıhtımdaki bu yere bayılıyor, buradaki en iyi çörekleri yaptıklarını söylüyor, ama ben en azından on mil yarıçapındaki en iyisinin bunlar olduğunu söylüyorum."

Kader benim için gerçekten sıraya

girmişti. Gerçek bir değişiklik oldu.

"Onu buraya getirmelisin," demeyi başardım. "Bakalım fikrini değiştirecek mi?"

Kendisi de bir lokma bir şey yerken başını salladı. "Buradaydı, birkaç yıl öncesine kadar burada üniversiteye gidiyordu."

"Psikoloji de mi okuyorsun?" diye sordum ve o yine başını salladı.

"İngiliz edebiyatı. Üniversitede profesör olmak istiyordu."

Kalbimin küt küt attığını hissedebiliyordum. "Kulağa harika geliyor. Tek olarak mı yaptı?"

Ve işte oradaydı, başka bir insanı tartmaya çalışan birinin gözlerindeki o tuhaf parıltı. Bir yabancıyı. Bir çöreği gülümseyerek paylaşan bir yabancı. Yüzünü.

"Tam olarak değil," dedi ve biraz eğildi. "Her şey yolunda gidiyordu. Bazı yerleştirmeler yapmıştı. Ama sonra..."

Değişen soğukkanlılığına tepki vermemek için elimden geleni yaptım. İşe yaramış olmalı.

"Söylentileri duymadın mı?" diye sordu.

"Dedikodulara pek kulak asmam," dedim ona ve bu genellikle doğrudu.

Görünüşe göre bana inanmış. Başka bir zamanda ve yerde olsaydım, buralarda gerçek bir dostun yeni yeni belirmeye başlayan işaretlerine sevinirdim. Gözleri parlaktı ve

Mavi ve gerçek. Tüm dikkati gerçek ve benim üzerimdeydi.

"Kız kardeşimin eline bir fırsat geçti. Tuhaf bir fırsat," dedi bana. "İnsanlar her yerde bundan bahsediyor. Şimdiye kadar duymamış olmana şaşırdım."

"İş fırsatı gibi tuhaf bir fırsat mı?" Sorguladım ve karşımdaki kız yapışkan parmaklarında yarım çöreklerle bile tamamen garip görünüyordu.

"Onun gibi bir şey," dedi. "Bir süre daha üniversitede ders verme yarışına girmesine gerek kalmayacak kadar büyük bir fırsat."

"Kulağa ilginç geliyor," dedim ve sözlerim bu sefer tamamen samimiydi.

Yakınıma eğildi, saçları kalan çöreklerle ve yapışkan kremalarına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Geri çekilme dürtüsüyle savaştım.

Saçımdaki krema tüylerimi diken diken ediyordu. Yapış yapış parmaklarım çoktan yanımdaki peçeteye sarılmıştı, içimdeki garip dürtü temizlik yükseliyor.

Carolyn, "İnsanlar onun bir sürtük olduğunu söylüyor," diye itiraf etti. "Onun bir İğrenç. Bir fahişe. Sanki kendini ülkedeki her kirli adama ya da onun gibi bir şeye vermiş gibi."

Bekledim. Sessizce. Nefes alana kadar tek kelime etmedim.

"Özür dilerim," diye devam etti. "Ben sadece... fısıltıları duymaktan bıktım. İnsanların bana yan gözle bakmasından ve fark etmediğimi düşünmelerinden bıktım. Küçümseyici Kıkırdamalar ve ne konuştuklarını bilmediğimi düşünen sürtükler. Hepsinden bıktım. Herkesin iyi tarafındayken burası çok güzel görünüyor. Öyle olmadığında, tüm kampüs bir sürtük festivaline dönüşüyor."

Ve işte oradaydı.

Benim fırsatım.

Belki de acınası kurtuluşumu bulmak için elime geçen tek fırsattı.

Ama bundan daha fazlası.

Gözlerimde ona yansıyan gerçek, çiğ ve samimi bir şey vardı, bundan emindim.

Deneyimlerim bir kez daha doğruluğunu kanıtlıyordu. Görünüş gerçekten aldatici olabiliyordu ve Carolyn Lane'in rahat kahkahalarının altında çok daha fazlası vardı.

"Bir arkadaşına ihtiyacın var gibi görünüyor," dedim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BRANDON

Altmışın ikinci günü ve yatakta iyileşmekte olan kız bitkin görünüyordu. Hayır. Bitkinlikten de öte. Yenilmiş ve kirletilmişti. sarhoş edici bir şekilde. Tam istediğim gibi, ama benim yararına bile değil.

Kameraları canlı moddan bekleme moduna geçirip oturumu sonlandırırken sırtışım tüm gücüyle devam ediyordu. Ceketimi alıp omuz silerken gözleri odanın diğer ucuna kadar beni takip etti. Yol boyunca bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum -
O çok iyi tanıdığım korku ve dehşet karışımıyla yanmaya başlamıştı bile.

Bu kız benim favori listemde değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Güzeldi ama bu benim gibi bir adam için yeterli değildi. Geniş mavi gözleri Etkileyiciydi ama benim kirli, karanlık ruhuma herhangi bir şarkı söylemiyordu. Dudakları yeterince dolgundu ama sikimi dudaklarının arasına sokmak için şiddetli bir arzu duymuyordum. Aslında sikimi onun herhangi bir yerine sokma arzusu da duymuyordum ama artık bunu nadiren yapıyordum.

Hareketlerim giderek artan bir şekilde onların arkasındaki müşterilerin zevkleri içindi. özel giriş ekranları ve kendim için değil, pantolonumdaki alet hala gururla dikkat çekiyor olsa bile.

Bu saf ve basit bir işti. Kazançlı bir iş.

Annabel Fisher benim banka hesabımda sadece cömert bir rakamdı, tıpkı benim de onunkinde cömert bir rakam olmam gerektiği gibi.

Cömertlik konusundaki fikirlerimiz birbirinden çok farklıydı ama altmış gün yolun sonuna geldiğinde ikimiz de bu iğrenç küçük anlaşmadan istediğimizi almış olacaktık.

Bir önceki altmış günlük teklifimiz Rebecca Lane, her ne kadar kirli ağız tehditkâr bir telefon görüşmesini gerektirecek kadar rahatsızlığa neden olsa da, benim zevkime çok daha uygundu. *Ya para sizde kalsın, ya da ağzınızı açmayın. Hangisi olacak Bayan Lane?*

Yasalar tarafından tamamen uygulanabilir olmasa da, hem duygu hem de koşullar açısından su geçirmez bir sözleşme imzaladılar. Rebecca Lane kendininkini isteyerek imzalamıştı ve o küçük kirli kafasında zerre kadar mantık olsaydı kendini hizaya çeker ve her kelimesine sadık kalırdı.

Yataktaki kız konuşacak kadar sakinleşti, canlı yayınların bağlantısının kesilmesini sağlarken gözleri hala beni sıkıca tutuyordu.

"Neden para için insanları becermekten hoşlanıyorsun?" diye sordu tiksintisinin altında yatan gerçek bir merakla.

Onun saflığı, sırtışımın cesur kalmasını sağlayacak kadar etkileyiciydi.

Para için böyle bir şey yapmamıştı, yakınından bile geçmemişti.

Soluk beyaz popo yanaklarını bir dizi tokatla pembeleştirdim, ardından izleyenler için ne kadar iğrenç bir sürük olduğunu söylerken o daracık küçük göt deliğini açgözlü parmaklarımla gerdim. Hepsi buydu - aşığılanmasının ve sınırlarının zorlanması toplamı.

Haftalar geçtikçe ona çok daha kötüsünü yapıyordum ve haftalar geçtikçe daha fazlası için bana yalvarıyordu.

Bunu henüz bilmiyordu, hala ılık bir cehalet içinde yuvarlanıyordu. yüzey dalgaları. Ne olacağını ona söylesem bile hiçbir fikri olmayacaktı. Kendini toplarken vücudu çılglık atıyordu ama içindeki tek bir hücre bile istekle çılgılık atmıyordu.

Henüz değil.

Klitorisine yaklaşmaya cesaret edememiştim, daha hassas yaprakları boyunca bir parmağımı bile sıyırmamıştım. Meme uçlarının tatlı pembe tomurcuklarına ya da etraflarındaki dokunmak için yalvaran yumuşak ete hiç dikkat etmemiştim. En ufak bir temasla bile onu tahrik etmemiştim. Bu süreçten zevk alması için onu hiç kışkırtmamıştım. Ama deliliğimde bir yöntem vardı ve o, en ufak bir tatmini bile gerektirecek bir şey yapmamıştı.

Bana bencil bir pislik diyebilirdiniz ve haklı olurdunuz, ama mesele bu değildi. Bu erken aşamada bu kızın bedensel zevklerini baştan çıkarmaktan kaınmamın nedeni buydu. Annabel Fisher beklediğim gibi korkmuş küçük bir fare gibi görünüyordu.

Odaya her girdiğimde, ama onda baskı altında parlayan kaynayan bir kenar vardı. Tepemin tasını attıran bir meydan okuma.

kendini yüksek sesle ve net bir şekilde, çökmekte olan pahalı dakika başına ödeme girişlerimiz aracılığıyla izleyen keyifsiz rntgencilere ışınladı.

Onun meydan okumasını delip getiğime tanık olmalarını istedim.

Birkaç hafta içinde bunu kendileri için yapmanın mutluluğunu hayal ediyorlardı. Bariyerleri gözlerinin önünde parçalanıp yok olurken cepleri daha da derinleşecekti.

"İnsanların varsayımlarda bulunmasından nefret ediyorum," dedim küçük ödeme günü srtğme. "Cehalet hem akılsızca hem de çirkindir. Sahil kenarında masa beklemekten hoşlanıyor musun?"

"Belli ki değil," diye tısladı ve ses tonunda yine o meydan okuma vardı.

"Bu yüzden buradayım, senin iğrenç paranı kazanıyorum."

Ceketimi terziye tam oturana kadar düzelttim. "Ben sadece lokantada dokuzdan beşe kadar çalışıyorum, tatlım. Sen benim için busun. Yapma. Bunun daha fazlası olduğunu düşünerek kendinizi kandırmayın."

Glş acıydı, tokat ve parmak şenliğinden gelen endorfinler onu mutlu etmek için çok az şey yapıyordu. "İnsanlar genellikle akşam yemeğinde dokuzdan beşe kadar zorlanmazlar."

Cevabım anında oldu. "Lokantada dokuzdan beşe kadar çalışarak sertleşmeye *ihtiyaçları* yok."

Gözlerim ağzı bozuk küçük Annabel'in gözlerine dikildi ve o da kendisine bakan gerçek ateşi görmüş olmalıydı, çünkü dudakları bir an için titredi,

Nabzımı gıdıklayacak kadar. Ben çıkışa doğru ilerlerken o da dirseklerinin üzerine kalktı.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?" diye sordu ve ses tonundaki gerginlik aletimin birazcık seğirmesine neden oldu.

Onu karanlığa gömüp odadan çıkarken hiçbir cevap vermedim.

Merdivenleri rahat bir tempoyla indim, köşeyi döndüğümde Eric'in önündeki ekrana aile sırtışıyla baktığını gördüm.

"Şimdiden beş teklif geldi," diye yorumladı ben yaklaşırken.

Gözlerim listeleri taradı. Etkileyici ama akıllara zarar değil. Dubaili ikizler üç hafta içinde uzun bir çifte penetrasyon seansı için teklif veriyor. Standart.

Yaşlı petrol baronu patronumuz, sadist çevresiyle birlikte yedi gün içinde tek bir kuyruk kırbaçlama seansı için teklif veriyor.

İki yeni üye tatbikatın ve teklif vermenin ince noktalarını kaçırıyor tamamen aynı nakit değeriyle *seks* üzerine. Belli ki ortak bir çaba. Fantezileri ciddi şekilde eksikti ve fon değerleri de öyle.

Ve son giriş - Güney Avrupa'dan yozlaşmış bir politikacı, genel halkın parasını iğrenç bir şekilde şişirilmiş analını finanse etmek için kullanacak fisting teklifi.

O alete dayanamıyordum. Karşı çıktığım şey acımasız anal gerdirme değildi, hatta sosyal ahlaktan yoksun olması da değildi. Bundan daha fazlasıydı. Bu oydu. El sıkışmasındaki kaygan samimiyetsizlik. Önceden kararlaştırılmış kendi davranış kurallarını bile sinsice çiğnemesi.

Şimdiye kadar en az dört sahnesine müdahale etmiştim ve son uyarısını alıyordu.

Belki bu olabilir.

Kabul et'e tıkladım, sonra Eric'in sırtını

sıvazladım. "İkinci gün için yeterince iyi."

Bir sigara yakarken "Sadece bir tık mı?" diye sordu. İlk düzgün nefesimi çekerken ona göz göze baktım.

"Kaç tane tıklardın, kardeşim?"

Omuz silkmesi, inancının eksik olduğunu gösteriyordu. Küçük

merhametler. "Hepsi mi? Dubai teklifi iyi, değil mi? Ya kırbaç?" O Ekranı işaret etti. "Ve yeni çocuklar. Eminim onların da yatırım yapmasını istiyorsunuzdur?"

Günün birinde o güzel çocuk suratına bir tokat atarak iletişim kuracaktım. Şükürler olsun ki ilk doğan bendim, zekâ genleri kesinlikle benim lehime dağıtılmıştı.

"Seks mi? Gerçekten beş bin dolar için seksi onaylamak mı istiyorsun? Bu da ne demek oluyor?"

Bir omuz silkme daha. Dişlerimi sık mama neden oldu.

O cevap vermeye cesaret edene kadar sigaramdan bir nefes daha çekecek kadar gevşetmişim.

"Tadımlık mı? Belki daha çok severler... düz?"

Gülüşüm alçaktı. "Düz mü? Sence iki rüşvetçi milyarder dark web'de aşırı pahalı küçük İngiliz fuck-doll'lar için *geziniyor* mu? Lütfen bana ciddi olmadığını söyle."

"Belki de yeni yeni ayakları yere basıyor."

"Başka bir yerde beş bin dolara bulabilirler." "Sanırım şanslarını deniyorlar."

Buna hakkı vardı.

Ekranı döndüm ve bir alt menü için yan çubuğa tıkladım. Kullanıcı hesaplarını askıya alma düğmesine basmak çok keyifliydi. Bildirim sesi duyulduğunda diğer taraftaki yüzlerini hayal edebiliyordum.

Saldırgan. Yaptıkları cüzi para jesti saldırgan olmaktan başka bir şey değildi.

"O da neydi öyle?!" Eric ani kararımın ardından etrafına bakınarak sordu.

Bu ikisiyle bir ay önce sözleşme imzalamıştı, ilk iki müşterisiyle el sıkışmıştı. Tam da korktuğum gibi, ya tanıtım kılavuzunun önemli noktalarını gözden kaçırmıştı ya da onu kolay bir oyuncu sanmışlardı.

"Bekle," dedim ona, sakın bir şekilde tezgaha yaslandım ve Annabel'in şımarık kık yanaklarını pembeleştirmekten aldığımndan çok daha iyi bir nikotin patlaması yaşadım.

İki kullanıcı hesabından gelen pinglerin ekranda belirmesi bir dakikadan az sürdü. Yine, eylem her ikisinden de eşzamanlıydı.

Her iki profilden de elli bin dolarlık bir hesap yenileme teklifi. *Kabul et butonuna* tıkladığımda gülümsüyordum, sezgilerim doğrulanmıştı.

"Sözleşmemizin ek bir nüshasını, zorunlu bir sözleşme ile birlikte gönderin. *Anla* düğmesi. Tazelemeye ihtiyaçları var. Belki bir kılavuz görüşmesi için de bir çağrı yaparsınız. Kötü ayak işi, kardeşim. Onlar olmalı canlı yayına geçmeden önce süreçlerimize çok daha aşına Şebeke. Beş bin dolar acınacak bir teklif, eğer bir daha buna yaklaşırlarsa onları kalıcı olarak kovacağım."

Klavyeyi eline alırken yüzündeki kederli ifadeyi izledim. Zavallı çocuk. Neredeyse onun için üzülecektim.

"Kalan tekliflerden herhangi biri hakkında bana meydan okuma arzusu hissediyor musunuz?" Ben sordum.

Başını salladığında rahatlamıştım. En azından bir şeyler öğreniyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

PAIGE

PROFİL RESMÎ çoğunlukla karanlıktaydı. Takım elbiseli bir adam. Belirgin bir özelliği yoktu, sadece gölgeler, kirli sakallar ve parayı haykıran bir bakış. Adamı sıraya dizsem asla seçemeyeceğim kadar belirsiz bir resim olmasına rağmen, kelekler hızlı ve derin bir şekilde uçuşuyordu.

Sinirlerim, Carolyn yemek masasında benim tarafıma geçip elini uzatırken onları duyacağından endişelenmeme neden olacak kadar yüksek sesle titriyordu.

daha iyi görebilmek için el cihazını karşıya geçirdim. Gözlerimin, adamın karanlık görüntüsüne ve yanda listelenen kısa metne sabitlendiğinden eminim.

Karanlık zevkler. Sınır yok.

Yüksek bahisler, yüksek

ödülleri.

Nihai ödeme gününüz için ne kadar karanlık ve kirli olmak istediğinizi açıklayan özel mesaj.

"Bu o," diye açıkladı kısık bir fısıltıyla. "Yani, onlardan biri. Her kimlerse. Kız kardeşim onunla bir Cumartesi gecesi kulüpler kapandıktan sonra sahilde tanıştı."

Sabahın erken saatlerinde sahilde rastgele bir adamla tanışmanın beni nasıl cinsel işkenceye sürükleyeceğini hâlâ merak ediyordum.

Ama Carolyn'in sorularıma verecek pek cevabı yok gibiydi.

On saat sonra yatağımdaydım ve lamba yanımda kısık bir şekilde yanıyordu, sosyal medya sitesindeki aynı profile, paraya çevrilmeye hazır bir piyango bileti gibi bakıyordu.

Öyle olmamalı.

Carolyn'in o karmaşa içinde gerçekten de bir kulağa ihtiyacı vardı. Uçurumun kenarındaydı.

Kardeş endişesi, ki bunu çok iyi anlayabiliyordum. Kız kardeşi olaydan sonra lüks bir hayat yaşıyordu, ancak yaşadıklarının tam kapsamı Kampüste dolaşan söylentilerin en kötüsü bile. Carolyn bana, bu adamların, *canavarların* benden istediklerini yerine getirip getiremeyeceğimi merak ederek, içimde kırılan bir kararlılıkla beni tedirgin etmeye yetecek kadar çok şey anlatmıştı.

Kesin olan bir şey vardı, denemek zorundaydım.

Kararlılığımı tazelemek için kız kardeşimin önceki mesajını aradım.

Yardım et Paige, lütfen. Paraya ihtiyacım var. Ne kadar ayırabilirsen. Lütfen. Sana ihtiyacım var.

Hiçbir şey. Bu kadarını ayırabildim.

Dönem sonuna haftalar kala kredimin limiti dolmuştu. Onun adına aldığım yan kredileri geri ödememin hiçbir yolu yoktu, bu da beni sadece geçici bir çözümle onu düzeltmek için kesin bir mali umutsuzluğa sürükledi.

Başparmağım geri tuşuna basmadan önce uzun bir süre Phoebe'nin mesajının üzerinde gezindi. Kirli adamın profili tam orada bekliyordu, özel mesaj düğmesi tıklamam için ıslıl ıslıl parlıyordu.

Tıklarken nefes aldım, telefonumun tarayıcısı takılıp yavaşça yenilenirken nefesimi ciğerlerimde sıkıca tuttum. Kendime ait bir profil. Onunla mesajlaşmak için kendime ait bir profile ihtiyacım vardı.

Kahretsin.

Aklıma gelen ilk şeyi uydurdum.

Gergin ama Hazır

Gerçek doğum tarihimı girdim ve yönetici paneline gerçek adımlı ve e-postamı verdim. Profil metnim, kelimeler için yalvaran boş bir kutuydu, ama hiç yoktu. Yazmaya başlayıp sonra fikrimi değıştirirken geri tuşunu o kadar çok kullandım ki sayısını unuttum. Profilimde ne yazacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

nihayetinde para için altmış günlük bir pislik görevine yol açar.

Deneyimsiz ama her şeyimi vermeye kararlıyım. Açık fikirli ve hizmet etme ihtiyacı olan bir kız.

Hizmet etmek. Tuhaf bir kelimeydi.

Hizmet etmeye alışkındım. Mutfağı toplayıp çamaşır makinesine çamaşır koyacak yaşa geldiğimden beri etrafımdakiler için elimden geleni yapmıştım.

Yine de bu servis farklı hissettiriyordu. Karanlık, tehlikeli ve başka bir şey.

Korkunç, garip, küçük bir ağrıydı, derinden acıtıyordu. Ve bunun altında bir heyecan vardı. İki ay boyunca her şeyin kontrolünü bırakma ihtimalinin verdiği tuhaf bir rahatlama.

Evet, acı verici olabilir. Evet, en kötü kabuslarımlın ötesinde olabilir.

Ama özgür olacağım.

Hayal edilebilecek en tuhaf şekilde özgür. Karar yok. Karar yok. Sınırlar. Yapmak zorunda olduğum şeyi yapmaktan başka bir kaygım yoktu.

Bu rahatsız edici heyecanı zihnimden uzaklaştırdım. Eğer bu tür bir çılgınlığın karşılığını alacak kadar şanslı olsaydım, işim biter bitmez Phoebe'nin ciddi rehabilitasyonuyla birlikte kendimi de terapiye kaydettirirdim.

Profil fotoğrafı için yer vardı. Telefonumda neredeyse hiç fotoğrafım yoktu. Kayda değer bir şey yoktu zaten.

Belki de yüzümü makyajla sıvamak ve en iyi halimle görünmek için çaba göstermeliydim, ama beni berbat kaprislerine göre oynattıklarında bundan çok uzakta bulacaklarından emindim.

En kolay seçeneğı seçtim, hemen o anda ve orada, telefonu tam yukarıda tutup bir selfie çekmeden önce kendimi zar zor topladım. Saçlarım

Yastığın üzerine yayılmıştım, tenim parıltıyla solmuştu ve gözlerim geniş ve gergindi.

Gerçekten çok gergin görünüyordum.

Boyun uzun ve kemikli omuzlara doğru eğimli. Elmacık kemikleri belirgin ve dudaklar sıkıca kapalı.

Üzücü.

Ben de üzgün görünüyordum.

Ama işe yaramak zorunda.

Belki de bu benim sağduyumun beni bilinçsiz bir başarısızlığa sürüklemesiydi, ama resmi profil resmim olarak yükledim ve çılgın karanlık yabancıya özel mesaj göndermek için tekrar tıkladım.

Profilini gördüm.

Gerektiği kadar karanlık ve kirli olmaya hazırım, söz veriyorum. Lütfen beni deneyin.

Sevgiler, Paige.

Bu yeterli miydi? Bundan şüpheliydim ama başka ne söylenebilirdi ki?

Yaşadığım deneyimler hakkında saçma sapan şeyler anlatmak istemedim. hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Umutsuz olmak da dahil pek çok şey olabilirdim ama sahte değildim ve asla olmayacaktım.

Dürüstlük. Kendimde her şeyden çok değer verdiğim şey buydu. Dürüstlük ve önümdeki yol ne kadar karanlık kıvrımlara ve dönemeçlere sahip olursa olsun, ona her şeyimi vermek için duyduğum gerçek arzu.

Hayır. Verebileceğim tek şey o birkaç satırdı. Yeterli olmak zorundaydılar.

Umarım.

Bana bir şans vermeye yetecek kadar.

Gönder'e tıklayacak kadar cesur olmam tam beş dakika sürdü. Mesaj ekranımdan çıkarken bir tik işareti belirdi. *Teslim edildi.*

Kalbim göğsümde hızla çarpan bir trendi andırıyor, her şeyimi ortaya koyduğumu düşündükçe midem bulanıyordu.

On dakikadan kısa bir süre sonra gelen cevap sesi boğazımda düğümlendi.

ALTINCI BÖLÜM

BRANDON

O gece özel bir mesajın pingini alan bendim. Eric birkaç arkadaşıyla dışarı çıkmış, ön taraftaki barlardan birinde viski üstüne viski içiyordu, şüphesiz.

İnleyen Annabel üst katta karanlıktaydı ve ben de son seansımızın görüntülerini gözden geçiriyordum, taşaklarım kıpırdamadan durmasına rağmen içgüdüsel olarak geriliyordu. aklımın ilgisizliği. Göt deliği lezzetli küçük bir ağızdı, parmaklarımın etrafında sımsıkı kenetlenmişti ama ben parmaklarımı açtıkça geriliyordu. pembe tünel vaatlerle dolu ve çok derin ceplerden sağlıklı teklifler çekeceği kesin.

Mesaj, tanıştığımız o ilk gece sahilde Rebecca Lane'e verdiğim profilde belirdi. Kıyı şeridinde benden bir sigara aşırıyordu, kumların üzerinde bana doğru salınırken eteği düzgün bacaklarının üzerinde yükseliyordu.

Bana hem sigarasının hem de parasının bittiğini söylemişti, yüzündeki sarhoş gülümsemeye çelişen çaresizlik kokan bir omuz silkme.

Bir sigara uzatırken ona sınırsız sigara için ne yapacağını sormuştum.

Sarhoş gülümsemesi daha da genişlemişti ve çok güzel görünüyordu.

Nasıl *istersen*, demişti kıkırdayarak. Ve

bunda ciddi idi.

Ayak parmaklarına dokunmasını ve eteğini kaldırmasını söyledim. Eğer onu çekerse Ay ışığında tatlı küçük amcığını bana gösterecek kadar uzun süre külotunu yana çekerse, cebimden paketin geri kalanını ona verirdim.

Bunu yaparken gözlerini omzunun üzerinden benimkilerden ayırmadığında, onun küçük kirli bir kazanan olduğunu anladım.

Altmışınca günde onu sahile geri bıraktığımdan beri, bu profil sosyal medya hesaplarımın hepsinden daha fazla hareket görmüştü profiller görmüştü. Kızın koca bir ağzı vardı. Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde onu bol bol kullandım ve belli ki o da tamamen farklı amaçlara hizmet edecektir.

Gelen ping sesine pek ilgi duymadım, fetihlerinden bahseden başka bir zavallı küçük özentili sürtük olduğunu düşündüm, ama beni karşılayan mesaj hiç de öyle değildi. Birkaç satırlık bir metin. gönderenin tam potansiyelini göremedim ama hissettim. Profil resmini genişletmek için tıkladığımda omurgamda garip bir heyecan ürpertisi oluştu.

Kız yataktaydı, tatlı çiçekli yatak örtülerinin üzerine yayılmıştı, orta kahverengi saçları yastığının üzerinde dağınık bir hale oluştuyordu. Gözleri geniş ve dürüsttü, ağzımı sulandıran bir tecrübesizlikle parlıyordu.

Güzel bir kızdı. Çok güzeldi. Ama bundan daha fazlasıydı.

Savunmasızdı. Açıktı. Hüzünlü bir çaresizlikle dünya yorgunluğu, samimi selfie'sinde ışıltıyordu.

Paige. Bir şekilde onun gerçek adının bu olduğunu biliyordum. Bir Honey, bir Chantelle ya da bir Little Miss Sex Kitten değil.

Paige.

Bu ona uyuyordu.

Profilini gördüm.

İstediğin kadar karanlık ve kirli olmaya hazırım, söz veriyorum.

Lütfen beni

deneyin.

Sevgiler, Paige.

Ne hoş bir vaat.

Sesinin nasıl olduğunu merak ettim. Sessiz ve güzel konuştuğunu hayal ettim. Narin, tıpkı onun geri kalanı gibi.

Onu kalabalıklar için cezalandırırken iniltilerinin nasıl olacağını merak ettim. Onu sınırlarına kadar zorladığımda çığlıklarının ne kadar elektrikli olacağını.

Ve ötesinde.

Çok ötesinde.

Sevgiler,

Paige.

Olabilir.

Benim ve diğer pek çok erkeğin, ama yine içgüdülerim beni şaşırttı.

Benimkini.

Bu ihtimalin neden bu kadar heyecan verici olduğunu bilmiyorum. O sadece kameraya bakan utangaç görünümlü bir kızdı ve hiçbir gerçekliği olmayan bir pislik dünyası vaat ediyordu.

bu pisliğin nelere yol açacağını anlamaya çalıştım. En az iki tane bırakmayı severdim. Başvuru formunun linkini içeren herhangi bir mesaja yanıt vermeden önce tam günler geçti, ancak bir yanıt mesajına kopyaladıktan sonra Sigara.

Lütfen genişletin, yazdım ve gönder tuşuna bastım. Gönderildi işaretini görür görmez ışık yandı ve sonra bekledim.

Annabel'in açılmış göt deliğinin videosu duraksamaya devam etti, mesajımın diğer ucundaki kızı merak ederken tüm ilgim kayboldu.

Annabel'in

form web tabanlıydı ve bana daha önce hiç kullanmadığım çift düzenleme hakkı veriyordu.

avantajı. Bağlantıya kendim tıkladım ve sayfanın ekranda yenilenmesini izledim. İmlecini önümde görebiliyordum, gergin bir şekilde metin kutularına ileri geri tıklıyordum.

Dürüstçe cevap verin, talimatlar bunu gerektiriyor. Gizlilik güvence altına alınmıştır. Dürüstlük, herhangi bir potansiyel anlaşmada tek politikadır.

Kelimelerin gözlerimin önünde belirmesini diledim, sikim pantolonumun içinde sertleşirken taşaklarım daha da gerildi. Birinci soru barizdi ve talep ediyorum.

Altmış günlük mutlak kölelik karşılığında ne gibi bir maddi ödül talep edersiniz?

İmleç cevap kutusuna tıkladı ve basılı tuttu. Ve sonra kelimeler belirdi.

Ne teklif edilirse. Kısıtlı geliri olan bir öğrenciyim, ihtiyaçlarım var. Kız kardeşim için.

Kendim için olduğu kadar onun için de finansal güvenlik için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Bir duraklama.

Şartlarınızın cömert olduğunu duydum. Bu tür ödüller için elimden geleni yaparım, söz veriyorum.

Sözler. Kız onlarla doluydu.

Kız kardeşine yapılan atıfların silinmesini ilgiyle izledim.

Kısıtlı geliri olan ve ihtiyaçları olan bir öğrenciyim. Şartlarınızın şöyle olduğunu duydum.

Cömert. Bu tür ödüller için elimden geleni yaparım, söz veriyorum.

Kısa ve öz. Nihai cevap kısa ve özdü.

Bunu sevdim - yüzeydeki sözlerinin altında karanlık ve derin bir şekilde beliren sessiz derinlikleri.

İkinci soru beni ekran başında gülümsetti.

Şimdiye kadar yaptığınız en kirli istismar nedir?

İmleci boş kutuda yanıp sönerken böyle bir duraklama oldu. Sigaramı bitirdim ve kül tablasında söndürdüm, aletim sertleşirken avucumu pantolonumdaki şişkinliğe götürdüm.

Fazla bir şey yapmadım ama çabuk öğrenirim. Bir adam beni hasta edecek kadar derin emdirdi ve sonra devam etmemi sağladı.

Bir duraklama daha.

Dışarıdaydı. Kaldırımında. Sokak lambasından çok uzakta değildi.

Eminim komşular karşı pencereden izliyorlardır.

Hayal edebiliyorum. Onu hayal et.

Neredeyse bir istismardı - karanlıktan sonra bir yerleşim yerindeki bir sokakta sarhoş bir derin boğaz. Önemli değildi.

Onun yapması yeterince istismar olurdu. Küçük tatlı bir çiçek, kız kardeşi için özverisinde çok çaresiz.

Sıradaki soru. En iyi ödeme günü için ne yapardınız?

Bu soruya cevap vermek için hiç zaman harcamadı.

Ne olursa. Sözleşme süresi bittiğinde çekip gidebildiğim sürece.

Aletimi avuçlamayı bıraktım. Bu hızdaki inançtı. Kelimelerdeki sadelik.

Ciddi biriydi.

Ölümüne ciddiymi.

Forma herhangi bir fotoğraf yükleyip yüklenmediğini görmek için beklemedim. Herhangi bir cevabı gözden geçirip geçirmediğini ya da kendisiyle ilgili daha fazla bilgi verip vermediğini görmek için bile beklemedim.

değişiklikleri. Dikkatim çoktan mesajlaşma ekranındaydı ve en köklü etkileşim yöntemlerime meydan okuyan bir mesaj yazıyordum.

Sunnydale sahili. İskelenin altında. Yarın saat 10'da.

Konuşacağız.

Yalnız gel.

Gönderme tik'i görüldüğü anda içimden kendime küfrediyordum ama birkaç saniye sonra yanıt geldiğinde sırtıtmamı engelleyemedim.

Ben de orada olacağım.

YEDİNCİ BÖLÜM

PAIGE

Bir arkadaşla o an ihtiyacım olduğu kadar hiç ihtiyacım olmamıştı. Benim Yatakhane arkadaşları bunu başaramazdı, hatta yaklaşılamazlardı bile ve kız kardeşim muhtemelen boktan erkek arkadaşıyla bir yerlerde uyuşturucunun neden olduğu komadaydı.

Carolyn, bağlantının bu erken aşamasında bile sahip olduğum en yakın şeydi, ancak bu tür bir açıklama için çok erken olacaktı.

Ben de sineye çektim, derin bir nefes aldım ve kalp atış hızımın düşmesini bekledim. Bu bir asır sürdü. Buluşma talebini binlerce kez okumama yetecek kadar uzun sürdü ve hala bana bakan kelimelere inanamıyordum.

Sunnydale sahili. İskelenin altında. Yarın saat 10'da.

Burada geçirdiğim birkaç aydan sonra Sunnydale'i oldukça iyi tanıyordum. Gündüz vakti tatilcilerin ve dondurma tezgâhlarının koşuşturması tüm gücüyle devam ediyordu ama yine de. Birkaç içkiden sonra geceleri birkaç kez oraya gitmişim, eski püskü paltomun içine büzülmüş, rüzgar kumları süpürürken aya hayret ediyordum. İskeleyi o kadar net hayal edebiliyordum ki - devasa ahşap dikmeler ve demir parmaklıklar ay ışığında müthiş gölgeler oluşturuyordu.

Konuşuruz.

Yalnız gel.

Sanırım beni en çok sinirlendiren şey *yalnız* gelme kısmıydı. Kulağa çok ciddi geliyordu. Çok uğursuz.

Ayrıca çok gereksizdi. O sahile asla yanımda birini götürmezdim. Yolumu hep yalnız yürürdüm ama sanırım bu tercih kadar pratikten de kaynaklanıyordu. Buradaki kızların çoğu gece dışarı çıktıklarında bir arkadaşlarını tuvalet kabinine işemeye götürürdü, ama çoğu kızın gece dışarı çıktıklarında tuvalet kabinine işemeye götürecek kadar yakın bir arkadaşı *vardı*.

Başka bir insanın yanında hiç bu kadar rahat olmamıştım.

Kalbim normale döndüğünde telefonumu beklemeye aldım ve çarşıların altına girdim. Uyku beni bulmadı, beynim bir minibüse bindirilip bir yerlerde kölelik hayatı yaşamak üzere çalınma ihtimaliyle yüzüyordu. Ama hayır. Carolyn Lane'in kız kardeşi iyiydi.

Belki zihninin içinde ve görüş alanının dışında iyi değildi ama yürüyor, konuşuyor ve büyük miktarda kirli parasını oldukça mutlu bir şekilde harcıyordu.

Belki de bu adamların benim için farklı planları vardır. Daha az ödül için daha fazla vahşet. Belki de beni altmış günlük bir pislığe sürüklemekten önce bana önceden seçenek sunma nezaketini göstermeyeceklerdi.

Beynim sonunda orada kaldı. Altmış günlük pislik. Günün ve gecenin her anında bedenin günahları.

Bay Gölgeci profilin daha iyi bir ışık altında nasıl görüldüğünü merak etmeden duramıyordum. Acaba acıyı kendi elleriyle mi veriyordu? kendi elinle. Ve zevk. Carolyn bana kız kardeşinin de en kötü durumda bile zevk aldığını söyledi.

Acıdan zevk almak.

Düşüncelerim bulanıktı ve dehşetle karıştı ama bunu saklayamazdım. Kendimden - tıpkı bu olasılık duyularımı ilk gıdıkladığında olduğu gibi, derinlerde akan hafif bir heyecan vardı. Ama şimdi daha derin, daha karanlıktı.

Şimdi sinirlerim uyluklarımın arasını gıdıklıyordu ve yorganın altında onları sıkıca kavradım. Rahatlamaya ve unutmaya çalışarak kıpırdandım, ama tenim nemliydi ve meme uçlarım gece giydiğim tişörtüme karşı sertleşmişti ve duramıyordum. Duramıyordum.

Parmaklarım külotumun içine daldı, ritmin beni ele geçirmesine izin verirken dişlerim alt dudağımı sertçe sıktı.

Duvarların ince olduğunu biliyordum. Holly birkaç santim ötede, yandaki yataktaydı. Her homurtusunu, tokadını ve gıdıklamasını duymuştum. bir kaç hafta önce. Eğer ses çıkarırsam.

Ama nefesimin hızlanmasına engel olamadım. Parmaklarım yivde sallanırken eskimiş yatak yaylarının gıcirtısını durduramıyordum. Bana her şeyi verebilecek bir teklifle gölgelerin arasında beni beklediğini hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Yeni bir başlangıç. Bana ve Phoebe'ye yepyeni bir başlangıç verebilir.

Bu yeni başlangıç için seve seve para öderdim. Beden ve ruh. İkisini de benden alabilir.

Ama en korkutucu olan şey, tam o anda, o pisliğin içinde O an, parmaklarım en hassas yerlerimi gıcırdatırken ve nefesim törpülenecek kadar kısayken, ondan bunu yapmasını istedim.

Bunu istememeliyim. Hiçbirini.

Bunu düşünmemeliyim. Şimdi değil, hiçbir zaman.

Durmak için elimden geleni yaptım. İyi kalmak için elimden geleni yaptım. Elimden geleni yaptım.

Acı çağrısını, iğrenç sözleri ve aşağılanmayı görmezden geldim. Bedenimi kendi bedeniymiş gibi sahiplenecek bir adam tarafından alınma düşüncesi. Tamamen. Seçimlerimi, çekingenliğimi, çekincelerimi elimden alacak biri. Ve bu hoşuma giderdi.

Beni öyle çılgın karanlık derinliklere götürürdü ki bedenim şarkı söyler, mırıldanır ve çırpınırdı ve ben de bundan hoşlanırdım. Karanlık kurtarıcım bana bunu sevdirdi.

Doruk noktam sert ve tiksintiyle lekelenmiş bir şekilde geldi. Yıllarımı bu yanıma yok etmeye çalışarak geçirmiştım - kirli zevk için karanlık dürtülerimi.

Aklım başıma gelirken omzumdaki şeytan ayağını kaybetti. Kendilerini bu olaydan sonra. Karşı tarafımdaki melek hemen kulağımı tuttu ve heyecanımı çıldırmış kırık bir kız olarak azarladı. Daha düzenli olan rüya geleceklerime tutundum ve geri kalanını uzaklaştırdım,

ve her zamanki gibi gerçek ve doğruydular. İyi ve düzenli bir hayat isteyen iyi bir kız.

Güzel bir erkek arkadaş ve bir yerlerde güzel küçük bir ev ve *seni seviyorum* tatlı tatlı fısıldadı. Bir Golden Labrador ve insanlara yardım eden bir iş ve bir Benim ocukluğumda bildiğim şeyleri asla bilmek zorunda kalmayacak birkaç ocuk.

Yorganın altına daha derin gömülürken tutunduğum şey buydu ve uykunun beni bulması için tekrar savaştım. Mutlu rüyalar. Aşk. Daha parlak bir gelecek. Ama yine uykunun hiç şansı yoktu.

alar saat niversite vaktinin geldiğini söylediğinde gözlerim çoktan açılmıştı. Elimi uzatıp onu kovdum ve beş dakika bile uyumadan bacaklarımı yorganın altından çıkardım.

Duş aldım, giyindim ve saçlarımı dağınık bir topuz yaptım, en sade kıyafetlerimin beni kampüste altıncı hissi gerginlik olan meraklı gözlere görünmez kılacağını umuyordum, çünkü Onunla vızıldıyor. Dalgalanıyor.

Kendi lekeli kalp atışıyla tenimden ışıldadığını hissedebiliyordum. Üzerimde, *içimde*, yılan sarmalları gibi zonkladığını, sıkı ve yapışkan olduğunu hissedebiliyordum.

Sosyal medyada gülen bir yüzle bana ulaşmasına rağmen, çiçeği burnunda arkadaşım Carolyn'den uzak durdum. "Yarın donut var mı?" diye bir mesaj attım ve o da bana bir "aferin" göndererek herhangi bir şey yapmak için ihtiyaım olan molayı verdi.

Yalnızlık içinde kötü kararlar. Yurt arkadaşlarımdan saklandım ve erkenden odama geri döndüm, akşamki buluşmam için bir kıyafet belirlemeden önce bir duş daha aldım ve saçlarımı yıkadım.

İyi. İyi olmasını istedim. Ama *sergilenen nezihliği* değil. Ağırbaşlı. Sanki ağırbaşlı olmak hava karardıktan sonra plajda para karşılığı seks yapmak için adil bir seimmiş gibi. Yine de lacivert bir elbise seçtim, göğüs dekoltesi düşük ama çok da düşük değil, etek ucu dizin hemen üzerinde duruyordu. Bütün düğmeleri sağlam bir hırka. Parmaklarım donacak olsa bile kum için sandalet.

Saçımı düz bir şekilde şekillendirdim ve düzgünce ayırdım. Biraz hafifçe sürdüm kaçınılmaz kızarıklıkları gizlemek için fondöten ve bir kat maskara ve ince bir şeffaf dudak parlaticısı tercih etti.

Ayna yapacağımı söyledi.

Umarım ayna doğruyu söylüyordur.

Yanlarına sokulduğumda kızlar yatakhaneinin mutfağında hafta ortası şarabının tadını çıkarıyorlardı. Kapının mandalına ve kapının tıklamasına dikkat ettim.

kilidi arkamdan kapandı. Merdivenleri sessizce indim, duvara yakın durdum ve bir elimle rayları sıkıca tutarak aşağı inip açık havaya çıktım. Kampüsten hızlıca geçtim, doğu çıkışını kullandım ve ön tarafa inen çakıllı küçük yan sokağa yöneldim.

Sahil görünmeden önce telefonumu kontrol ettim. On dakika vardı. Mükemmeldi. Etrafımı kolaçan edecek kadar uzun ama sinirlerimin bozulup beni koşturacak kadar da uzun değil.

Görmeden önce denizin çarpışını duyabiliyordum, sonunda köşeyi döndüm ve gözlerim ufukta sabitlenirken uzun bir nefes aldım. Ay dışarıdaydı ama alçak bulutların arasından bulanık görünüyordu. Dalgalar parıltıyordu Sessiz yansıma, köpüklü dalgalar yükseliyor ve kumu yiyip bitiriyor.

Bir yaz gününün telaşından uzakta bir dünyaydı. Çıplak, nemli kumların boş uzanımları hamlıklarıyla etkileyiciydi. İskele biraz solumdaydı, gece ışığında dişlek bir ağız gibi karanlık bir yaşam kabuğuydu. I

Bay Gölge'nin zaten orada olup olmadığını merak ettim. Ortam uygun onu. Muhtemelen toplantıdan onun gerçekte nasıl görüldüğüne dair, profilindeki şaibeli imajının verdiğiinden daha fazla fikrim olmadan ayrılacaktım.

Kader anına yaklaşmak garip hissettiriyordu. Tenim deniz esintisinden daha fazla tüylenmişti, kollarım sandaletlerim gibi sımsıkı kıvrılmıştı ayaklarımın altındaki karo yolu tokatladı. Kuma inmekten mümkün olduğunca kaçındım ve iskeleden önceki son basamaklardan önce sokak ışıklarının hüznünlü parıltısının tadını çıkardım.

Ve sonra oradaydılar. Beni aşağı çağırıyorlardı. Korkunun içine.

Etrafıma son bir kez baktım, gözlerimi umutsuzca ön tarafa çevirip bir şeyler aradım. Herhangi bir şey. Hiçbir yerden gelen çılgın bir güvenlik görüntüsü.

Ve sonra kader nazik davrandı.

Biraz ilerideki boho barlardan birinden bir grup adam çıktı ve Elbette sarhoştular ve tam olarak beyaz şövalye şövalyesi tipleri değillerdi, ama açıkça üniversite arkadaşlarıydılar ve Yüksek sesle patlamaları halinde zor durumdaki bir genç kızın çılgınlıkları. İçlerinden birkaçı sarhoş bir şekilde kumda bir süre takılmaya karar verdiğinde mutlu bir iç geçirdim ve benden önce adımlarını atacak kadar uzun süre geri çekildim, kumsalın biraz gerisinde sağda yerlerini almadan önce bana zar zor baktılar.

Bu iş görür.

Yıpranmış sinirlerime, titreyen bacaklarımı kuma indirecek kadar dayanıklılık kazandırdılar. Kuru kum tepeleri dengemi sağlamakta zorlanıyordu, iskelenin tabanına doğru keskin bir diyagonal çizirken kollarımı dengede tutmak için açtım. Zemin düzleşti. Sonra dışarı çıktım, kum düzleştikçe ayaklarımın altında daha da sertleşiyordu. Devasa destek direklerinin kenarından geçtim, gözlerim karanlıkta dans ediyordu. korkunç bir yabancı.

O anda hangisinin daha korkutucu olduğunu bilmiyordum. Onun orada olma ihtimali mi, pusuda beklemesi mi, yoksa gelmeme ihtimali mi?

Lütfen Tanrım, ortalıkta görünme.

Denize doğru ilerlerken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Hiçbir şey yoktu. Ne bir yaşam belirtisi, ne de birkaç sarhoşun kısık kahkahaları dışında kimseden bir iz vardı. Sadece ben, kan hücumum ve bu fırsatın hayata geçmesi için umutsuzca çırpınan kuru ağzım.

Telefonumu kontrol ettiğimde saat tam ondu, adam gelmeden önce birkaç dakika geçme umudum bile yoktu.

Kum burada ıslaktı, soğuk su ayak izlerimde birikiyor ve ayak parmaklarımı ıslatıyordu. Rüzgâr da burada daha sertti, saçlarımı omuzlarımdan savuruyor ve önceki şekillendirme çabalarımı bir anda yok ediyordu.

Bunun da bir önemi

yoktu. Hiçbir şeyin önemi

yoktu.

Onun burada olması ve bana can simidi sunmasından başka bir şey değil.

Lütfen, burada olsun.

Açgözlü bir dalga ayaklarıma vururken zavallı bir sıçrayış yaptım ve geri çekilirken devasa ahşap iskele payandalarından birine sıçradım.

Ve işte oradaydı.

Onu.

Duyuların karıncalanması. Arkamda karanlık bir koku. Bir varlık. Bir sıcaklık.

Dönmeden önce o olduğunu biliyordum, kendimi canavarla yüzleşmeye hazırlarken içgüdülerim alev almıştı.

Ama o bir canavar

değildi. Hem de hiç.

Bir sigara yakıyordu, alevin titremesi onu kısa süreli turuncu bir parıltıyla aydınlatırken gözleri sertçe benimkilere kaydı.

Ve kesinlikle öyleydi.

Lanet olsun.

Çok güzel.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BRANDON

Bana bakarken kocaman gözleri çakmağımın alevini yansıtıyordu.

O uzun boyluydu ama ben daha uzun boyluydum, karanlıkta bir adım öne çıkıp uzun bir nefesle dumanı dışarı verirken onun ince gövdesini cüceleştiriyordum.

Yakındık. Aramızda gecenin uğultusu varken bedenlerimiz sadece bir adım uzaktaydı. Takım elbisem ağır geliyordu, ete kemiğe bürünme ihtiyacına karşı hoş karşılanmıyordu.

Uzun zamandır böyle bir ihtiyaç hissetmemiştim.

Daha o ilk göz göze geldiğimiz anda, bu adamla geçireceğim altmış günün soğuk ve nakit bir işten çok daha fazlası olacağını anlamıştım.

Rüzgâr saçlarını yakaladı ve ince teller ay ışığında garip bir elf halesi oluşturdu. Güzel yüzünün açları, ay ışığında bile belirgindi. Gölgeler.

Kız görülmeye değer bir yaratıktı. Vücudunun üzerindeki fiyat etiketi müstehcen olabilirdi ve bunun hırkasının kalın yününün altındaki gergin et vaadiyle ya da iyi kız elbisesinin altındaki dallı bacakların soluk genişliğiyle pek ilgisi yoktu.

Bu, vücudunun etrafındaki havayı gıdıklayan kelebek sinirleriyle ilgiliydi. Güzel ağzından çıkan baş döndürücü nefes dalgaların sisi tarafından biraz gizlenmişti.

Bu, gözbebeklerinin benimkiler karşısında şaşkınlıkla genişlemesindeki gerçek alçakgönüllülükle ilgiliydi, sanki ben insanlık dışıymışım; onu yutmaya hazır, derinlerden gelen bir tür efsanevi canavarmışım gibi.

"Geldin," dedi ve sesi hiç de beklediğim gibi değildi. Aynı anda hem daha güçlü hem de daha zayıftı, boğuk tınısıyla muhteşemdi, kibardı ama hiçbir şekilde kültürlü değildi.

Rahatlama. Rahatlama doluydu.

Uzun zamandır birinin varlığımdan dolayı rahatladığını hissetmemiştim.

Ona sigara teklif ettim ama başını salladı. "Hayır, teşekkürler. Sigara içmiyorum."

Bu beni bir an bile şaşırtmadı. Onları ceketime geri koydum. cebimde, gözlerim onunkilerden ayrılmıyor. "Karanlık bir sahilde, gölgelerin arasında bir yabancıyla buluşmak cesurca bir hareket. Bazıları aptalca olduğunu iddia edebilir."

Hırkasını daha sıkı sararken duruşu değişti. "Risk almaya değer diye düşündüm."

Güzel geyik gözlerinin çekiciliği altında bile sözlerimi asla küçümsemedim. "Aklınızdaki riske geçecek nakit miktarı tam olarak nedir?"

Gözleri düştü, karanlıkta bir çapa gibi kravatımın düğümüne odaklandı. "Ödeme koşullarınızın cömert olduğunu duydum."

"Cömertlik öznel bir terimdir."

"Elbette, belki, ama duyduğuma göre... büyük ödemeler yapıyormuşsunuz," diye ısrar etti.

Külü kumun üzerine savurdum. "Peki bunu tam olarak nereden duydun?"

Elbette zaten biliyordum. Karşımdaki bu zarif yaratığın Bayan Lane'in ağzından çıkanları duyduğundan hiç şüphem yoktu. Asmadan ya da doğrudan.

Ayrıntıların pek önemi yoktu, Rebecca'yla geçirdiği altmış gün dilden dile

dolaşıyordu. "İnsanlar fısıldıyor."

"Birileri fısıldamaktan çok daha fazlasını yapıyor," diye karşı çıktım, sonra tahrik etmeyi seçti. "Masada on bin dolar var. Ayda beş bin. Tamamlandığında nakit. Kulağa ne kadar cömert geliyor?"

Güzelce tökezledi, bacakları o kadar lezzetli bir hayal kırıklığıyla kararsızdı ki uzanıp onu yakalama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

"On bin mi? Tam altmış gün için mi?"

"Tamamlandığında nakit," diye tekrarladım. "Eminim taleplerimizin yoğun olduğunun farkındasınızdır. Umarım bu tür bir taahhüde hazırsınızdır."

Geri adım attı ve payandalardan birine yaslanarak kendini destekledi. "Gereken her türlü bağılılığa hazırım, sadece..."

Sesi azaldı ve kesildi. O kalp atışında çaresizliğinin sınır tanımadığını anladım. Genelde onu zorlardım. Kullanırdım. Onu kullanırdım.

Ama ben yapmadım.

"Altmış gün için fiyatınız *nedir*?" Ben sordum.

Bir cevabı yoktu. Yüzünü başka yöne çevirmiş, gözlerini ufka dikmişti. Çenesinden tutup onu kendime döndürme isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

"Çekingen olma tatlım," diye ittim. "Herkesin bir bedeli vardır. Her zaman. Bana seninkini söyle ve zamanımı boşa harcamayı bırak."

"İhtiyacım olan..." diye başladı, sonra kendini tuttu. "Fiyatım ondan fazla." "Ondan ne kadar fazla?"

"Bundan daha fazlasını verdiğini sanıyordum," dedi ve sesi şaşkınlıktan o kadar titrekti ki beni gülümsetti.

"Kolay bir başlangıç yapmaya ne dersin?" diye teklif ettim ve sigaramın izmaritini uzağa fırlattım.

İç cebime elimi daldırıp banknot dilimini çıkarırken gözlerini benden ayırmıyordu. Açlığını gizleyemiyordu. Etkili olsun diye parmakladı.

Tam bin. Ona öyle söyledim.

Tam bin dolar o anda kapmak için.

"Ne için?" diye sordu ve yine o güzel sinirler ortaya çıktı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Altmış gün kolay geçmez. Çekincesiz hepinizi gerektirir. Gurur yok, engel yok, tartışma yok."

"Anlıyorum," diye beni temin etti, ama anlamadı. Hem de hiç.

"Buna deneme sürüşü diyelim," dedim ve ses tonum artık farklıydı. Suç ortaklığı talebinde pratikleşmişim. "Dizlerinin üzerine çökmeni, ağzının sikle dolması için yalvarmanı istiyorum. Ciddi olduğuna inanmak istiyorum. Buna aç olduğuna. Yüzyılın gırtlak sikişi için çaresiz olduğuna ve
Şimdi bunun için çaresizim."

Nefesini nasıl da yutkundu, etraftakileri kontrol ederken saçları nasıl da dalgalanıyordu.

Böylesine iğrenç bir teklifin peşindeyken bile kız alçakgönüllülüğe tutunuyordu.

"Ne?" Sorguladım. "Ağzına bir penis almaktan utanıyor musun? Kesinlikle hayır, tatlım. Benimle yaptığın bir anlaşmanın diğer tarafında bundan çok daha kötüsü bekliyor, söz veriyorum."

Ve bir anda dizlerinin üzerine çöktü, ıslak kumda ayaklarını sürüyerek aramızdaki mesafeyi kapattı. Avuç içleri kalçalarımın indiğinde sikim pantolonumun içinde gerildi, bana bakarken başını geriye eğdi.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Sen ne istersen."

Genel dile fazlasıyla alışmışım. İtaat tekliflerine. Sonrasında gelecek olana alışkın değildim.

"Sen gördüğüm en güzel adamsın, yemin ederim," dedi bana ve bunda ciddiydi. Dürüstlüğü kelimelerinden taşıyordu.

Parmaklarım notaları tıngırdatmayı bıraktı.

"Lütfen," diye devam etti. "Lütfen tadına

bakmama izin ver."

"Sikim boğazında," dedim. "Sikimin boğazını germesini istediğini söyle bana."

Sessizliği milyonlarca kelime söylüyordu.

Altmış günlük kızlar pek çok şey olabilirdi ama utangaçlık bunlardan biri değildi. Bu kızlar benim ellerimde sınırlarını zorladılar ve çok daha ötesine geçtiler, ama hiçbir zaman açık saçık konuşmaya ya da iyi bir dayak yemeye yabancı olmadılar.

Bu kız hayatında hiç küfürlü konuşmamıştı.

Sokak aydınlatması altında komşuların önünde derin boğaz kesinlikle hayal ettiğim gibi bir şey değildi. O daracık göt deliğine bir parmak bile soktuğundan şüpheliydim.

Onu hemen o anda geri çevirmeli, zahmeti için ona bin dolar vermeli ve üniversite mücadelesine geri göndermeliydim. Ona bu iş için uygun bir kız olmadığını ve asla da olamayacağını söylemeliydim, para gününe ne kadar ihtiyacı olduğunu düşünse de.

"Lütfen," dedi tekrar. "Boğazımı sik. Sikini boğazıma kadar istiyorum."

Sözleri üzerine sikim seğirdi. Başparmağımla yanağını okşamadan duramadım. Çenesini kavradığımda gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Lütfen," diye devam etti. "Bunu istiyorum."

İki parmağımla içeri soktuğumda ağzı ıslak, sıcak ve davetkârdı. Diline bastırdım, sonra derinlere ittim ve o da tıkanmaya başladığını gizlemek için yutkundu.

Reflekslerinin terbiye edilmesi gerekiyor. Ben bile yapmamalıyım en temel şeylerle uğraşma ihtimalini eğlendiriyor. Orada durup aletim sertleşirken, profesyonel bir ilgiden çok daha fazlasıyla ona bakmamalıyım.

Parmakları kalçalarımdaya sıkılaştı. İkna ediyordu.

Yalvarıyordu. "Lütfen," diye mırıldandı parmaklarımın

arasında. "Buna ihtiyacım var."

İşte o anda kulağıma esen rüzgârda uzaktan gelen kahkahalar çarptı.
Duyarlılıklarım, insanlığın sesleriyle bana geri çarptı.

Parmaklarımı ağzından çektim ve yanağında kurulamadan önce
tükürüğünün tadına bakma dürtüsünü reddettim.

Dizlerinin üzerindeki küçük siren, banka hesabıma yatmayı bekleyen bir
nakit paradan başka bir şey değildi.

Hafifçe güldüğümde irkildi ve bu hoşuma gitti. Ellerim omuzlarında
sıkıca duruyordu, kulağına doğrudan nefes vermek için eğilmeden önce
paramı güvenle cebime geri koymuştum.

"*Benim* sikim değil, tatlım," dedim ona. "Yalvarman gereken *benim* sikim
değil."

O biliyordu.

Omuzları sertleşirken gerginliğini hissettim.

Vücudunu sahildeki kahkahalara doğru döndürürken korkusunu diri diri
yiyebilirdim.

Cesetler sadece görülebiliyordu, kumların üzerine uzanmışlardı ve hiç
şüphesiz üniversiteli çocuk saçmalıklarından bahsediyorlardı.

"Onları," dedim. "Oraya doğru yürümeni ve onların için yalvarmanı istiyorum."

DOKUZUNCU BÖLÜM

PAIGE

Talimatları karşısında kaskatı kesilmemek ve kekelememek için elimden geleni yaptım. Carolyn'ın kız kardeşinin sahip olduğu para kadar değerli olmayan küçük bir Bayan Deneyimsiz olduğumu anlamasını istemiyordum.

Oral seks becerilerimin tamamen acemi olduğunu bilmesini istemedim. en iyi ihtimalle bölge, onları deneyimleyen tek adama göre.

Zaman geçtikçe ilk çabalarımın onun söylediği kadar kötü olmadığına kendimi ikna etmek kolay olmuştu. Ama o anda, dizlerimin üzerinde ıslak kum ve bir yabancının ölümcül tutuşu arasında, o kadar da emin değildim.

Bizden daha ilerideki sahildeki çocuklar hâlâ gülüyorlardı. Mutlulukla Hafta ortası gecesinde üniversiteden üç sıradan sarhoş gibi takılıyorduk.

Karanlıkta can simidim olabileceğini düşündüğüm seyircilerin benim çöküşüm olması ne kadar da ironik.

Güzel yabancı bana, "Bana ağız dolusu en iyi üniversiteli dölünü sunmanı istiyorum," dedi ve sesi hırkamın altında tüylerimi diken diken edecek kadar iğrençti. "Ve ödülünü yutmadan önce ağzını benim denetimim için sonuna kadar açacaksın."

Gülüştü kesiciydi. Sadistçe. Kabuslar için yeterince karanlık.

Onun eğlencesinin gerçek olması tüylerimi diken diken etti.

Sahildeki rastgele insanlara değil de ona bakmak için arkamı dönmeye cesaret ettim; karanlık gözleri beni yakan bir vahşilikle gözlerimi tuttu.

Çok güzel.

Gerçekten çok güzeldi.

Ona bunu söylediğimde yalan söylememiştim. Ona tatmak için yanıp tutuştuğumu söylediğimde yalan söylediğimden bile emin değildim.

"Onlara gitmemi mi istiyorsun?" Sesimdeki kırılmadan hoşlanmadığımı söyledim.

Parmakları omuzlarımı daha sıkı kavradı. Güçlüydüler. Ağzım garip bir şekilde daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu; daha fazla dokunuşuna.

"Oh evet, tatlı şey. Gördükleri en azgın küçük sürtük gibi onlara doğru sürünmeni istiyorum." Bir kahkaha daha. "O aptal sarhoş beyinleri şanslarına inanamayacaklar. Sadece yutmadan önce bana doğru süründüğünden emin ol."

Karnımdaki acınası gurur közü kıvılcımlandı ve derinlerde acı verdi, ama buna ihtiyacım vardı. Phoebe'nin buna ihtiyacı vardı.

"Peki ya hayır derlerse?"

"Yapmayacaklar," dedi ve bana olan güveni rahatsız edici derecede hoş karşılandı.

Sinirlerim beni alaşağı etmeden önce kıpırdandım, onun elinden kurtulup hırkamı omuzlarımdan silkerken ona bakmaya cesaret ettim. Hırkayı ona uzattım ve o da hiç sorgulamadan aldı, elbisemin yakasını mütevazı göğüs dekoltemi gösterecek kadar aşağıya çekerken bakışları tekrar benimkilere dikildi. Ayağa kalktım ve nefes aldım, bunu yapabileceğime kararlıyım. Para için, canavarı etkilemek için değil. Ağzımda sadece birkaç sarhoş adamın siki vardı. Eğer planım işe yararsa çok yakında çok daha kötüsünü alacaktım.

Ben ilk adımlarımı atarken canavar iskele payandalarından birine yaslanmıştı. Ben ona son bir kez bakarken o bir sigara daha yakıyordu. omzumun üzerinden.

Muhtemelen bunu daha önce binlerce kez görmüştür. Muhtemelen Daha yarısına gelmeden saatini kontrol etti, çabalarımı parasının peşindeki bir başka çaresiz küçük orospu olarak değerlendirdi.

Umursamamalıyım.

Erkeklerin toplandığı yere doğru ilerlerken bacaklarım kumun üzerinde yeterince sabit duruyordu. Geleceğim noktayı tartarken kalbim boğazıma dayanmıştı.

dizlerimin üzerine çöküp kendimi sürük gibi hissetmem gerekiyordu. Çabuk geldi. Hem de çok çabuk. Görüş alanıma girer girmez üç mutlu sarhoş arasındaki konuşma kesildi, sokak lambaları yukarıdaki patikadan yeterince parlıyordu ve üç çift gözün de ziyafet çektiğini görebiliyordum.

Göğüs dekoltesini çekiştirmek iyi bir fikirdi.

Kumun üzerinde dört ayak üzerine düşerken gözlerimi kapattım ve bu çılgın adamın çılgın oyununu bozma dürtüsüyle savaşıırken nefesimi tuttum.

Sürünmeye başladığımda her hareket ağırdı, sinirlerim yüksek sesle sarsılıyordu. I Tam zamanında gözlerimi açtığımda adamlardan birinin sarhoş ağzında kocaman bir sırtışla diğerine dirsek attığını gördüm.

"Biraz kaybolmuş görünüyorsun, bebeğim," diye ağzından kaçırdı. "Çok fazla tekila mı içtin?"

Hareket etmeye devam ettim. Yavaşça. Sahne arkasındaki izleyicilerin yararı için kalçalarımı oynatırken keyifsiz bir porno filmdeymişim gibi davranıyordum.

"Ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacın var mı?" dedi diğer adamlardan biri ve insanlığa olan inancım biraz olsun tazelendi.

"Biraz yardıma ihtiyacı var gibi görünüyor," dedi üçüncü adam hemen ardından ve ses tonu her şeyi anlatıyordu. İnsanlığa olan inancım tamamen öldü.

Tekrar.

Devam ettim, üçünün arasında bir noktaya doğru ilerlerken gözlerim onların arasında gidip geliyordu. Kelimeleri öksürerek söylediğimde üçü de kaskatı kesildi.

"Lütfen," diye başladım, sesim piyasadaki en zavallı fahişe gibi çıkıyordu. "Seni emmek istiyorum. Hepinizi. İhtiyacım var..."

"Bu gece için yatakhaneye dönmen gerekiyor," diye araya girdi iyi adam.
"Sanırım yatma vaktin geçti."

"Kapa çeneni, Jake," diye geveledi bir sonraki. "Henüz yatma vaktinin geldiğini sanmıyorum."

"Evet, Jake," dedi üçüncü ses. "Sanırım bu küçük bebeğin bir gece içkisine ihtiyacı var."

Gözlerimi üçüncü adama odakladım ve orada işim çoktan bitmişti. Bana bakarken avucu çoktan pantolonundaki çadırın üzerindeydi.

"Tekrar söyle," diye devam etti. "Sik istiyorsun, değil mi? O küçük güzel ağzın için kocaman bir penis? Aldın bebeğim. Tam burada bir tane var."

Pislik gibi görünüyordu. Açık bir ceketin altında spor tişört ve yapışkan bir altın boynundaki zincir. Ben ona doğru ilerlerken eli çoktan koşu pantolonunun içindeydi ve gölgelerdeki canavarın nasıl olduğunu görebilmesini umuyordum.

Bu adamın ne kadar istekli olduğunu.

Talimatları uygulamada ne kadar iyi

olduğumu. Onun için ne kadar iyi

olabileceğimi.

"Kes şunu, Chris," diye mırıldandı iyi adam. "Onu yatakhaneye geri götürmeliyiz."

Kalbim bir çırpıda kurudu, güvenim tükendi. Ama hemen ardından gelen sözleri kadar değil.

"Paige, değil mi? Psikoloji mi? Seni kampüste görmüştüm." Oh lanet olsun.

Bu aşağılanmadan çok panikti.

Başarısızlık karşısında panik. Yeni bir başlangıç vaadinin elimden kayıp gitmesi paniği. Benden daha iyi kızlardan her şeyi görmüş olan canavarı hayal kırıklığına uğratma düşüncesinden kaynaklanan panik.

Chris dizlerinin üzerine çöküp bana doğru gelmeden önce iyi adama cevap verme fırsatı bulamadım.

"Paige?" diye alay etti. "Küçük, güzel bir sik sürtüğü için güzel bir isim."

İyi adam hemen arkasından dizlerinin üzerine çöktü ama gözlerimin parlaması onu durdurdu.

Yanıyor olmalılar. Açlıktan. Sik ve ondan gelecek paraya açlardı.

O anda seçileceğimi biliyordum. Ne olursa olsun fark etmezdi. Kız kardeşim ve yepyeni bir hayat için buradaydım. Bu kadar basitti.

Üçüncü adam dinamik değişim hakkında karar veren kişiydi. Önümdeki diğer ikisine katıldı ve eli, keyifsiz Chris'e uymak için pantolonundaki şişkinliğe gitti.

"Ağzımı sik," diye tısladım ve bu sefer kendimi tanıyamadım. "Lütfen, ağzımı sik."

Önce Chris'e saldırdım, açık ağzımı kasıklarındaki kumaşa bastırırken duruşumu alçak tuttum. Parmakları bir çırpıda saçlarımdaydı, bel kemerini karıştırırken sertçe büküyordu.

"Pis orospu," diye homurdandı, "o lanet ağzını sikeceğim, tamam mı?"

Sağındaki arkadaşı elini kot pantolonunun içine soktu. coşku, ama iyi adam tek kelime etmedi. Onun için üzüldüm. Onun için üzüldüm, böyle pisliklerle arkadaş olduğu için.

Yüzümdeki kıllı taşakların misk kokusuna hazır değildim. Sik kafalı Chris'in ağzımı açtığımda bana sürtünmesine hazır değildim. Yumruğunda sertleşti.

"İyice aç," diye inledi ve ben de açtım. Aletini bademciklerime kadar sokarken gözlerim sımsıkı yumuldu. Çılgılık atarken yanaklarım şişti.

"Bunu yapmamalıyız," dedi iyi adam ama kararlılığı zayıflıyordu. Bunu duyabiliyordum.

"Kapa çeneni ve şu lanet olası memeleri tut," dedi sik kafalı ama temasın sıcaklığını hisseden memelerim değildi.

Üç numaralı adam avuçlarını çıplak kalçalarımaya doğru kaydırđı ve eteğimi kıkımın üzerinden yukarı doğru çekti.

"Ağzım meşgul," diye homurdandı, "amım da işimi görür."

Ağzımdaki aletin etrafına kustum ama o daha sert soktu. Sarhoş parmakların arkadan altıma girerek külotumun üzerinden amımı okşamasını beklemiyordum.

"Memelerini avuçla, Jake. O bunu istiyor," dedi sik kafalı tekrar ve iyi adam Jake biraz daha yaklaştı.

İnsanlığa olan inancım tamamen öldü. Sonsuza dek gömüldü.

Aletin üzerine daha sert bir şekilde kustum ve gözlerim doldu ve döküldü. Bacaklarımanın arasındaki parmaklar klitorisimi sertçe okşuyordu ve bundan hoşlanmamalıydım. Bunu istememeliydim.

Peki neden kalçalarımı biraz daha açtım ve daha fazlası için sırtımı eğdim? Neden öğürerek inledim ve söz verdiğim gibi bir sürtükümüşüm gibi yanaklarımı çukurlara doğru emdim?

İyi adam Jake sonunda boyun eğip elini göğüs dekoltemin içine soktuğunda kendimi tanıyamadım.

Güzel canavarın bunu görebileceğini umuyordum. Beni böyle görebilmesini. Bana bunu yaptırırsa ne kadar iyi olabileceğimi görebileceğini umuyordum.

Dantel külotumun yırtılma sesi bacaklarımanın arasından geliyordu ama umurumda değildi.

Omzumdaki şeytan katıla katıla gülüyordu; diğer taraftaki melek ise çoktan kaçmıştı.

Ağzım yarım yamalaktı, ama sik kafalı Chris itmeye devam etti, kalçaları ileri geri sallanırken hayvanat bahçesi diskosundaki sarhoş bir maymun gibi boğazımı dürttü.

Jake şimdi memelerime daha sert davranıyor, meme ucumu çekiştirirken güzelce ve sıkıca kavırıyordu. Eminim boştaki eli de kendi aletin üzerindeydi.

Berbat.

"Becer onu Ryan," dedi Chris. "O sürtüğün amına ihtiyaçı olan darbeyi indir."

Ryan.

Chris, Jake ve Ryan.

Üç beyefendinin zor durumdaki bir genç kızı kurtarabileceğini düşünmüştüm.

Parmakları amımın dudaklarını araladı ve açık havada kendimi çok açıkta hissettim. "Sikeyim evet," diye hırladı Ryan ve bunun geleceğini biliyordum.

Chris ağzımla hızımı artırırken kendimi destekledim, salya akıttım ve sıçradım.

"Benim için o kadar ıslak ki," diye homurdandı Ryan ve doğruyu söylüyordu. Onun için çok ıslanmıştım. Onlar için ıslanmıştım.

Ama bundan daha fazlasıydı.

Gölgelerdeki adam ve bana yapacağı her şey için ıslanmıştım.

Bana *ne* yaparsa yapsın.

"Sik onu!" Chris bağırdı ve Ryan'ın sikinin ıslaklığıma bastırıldığını hissettim, sıcak ve sert ve çok hazırды.

Ve sonra gitmişti.

Alet sıırıslıklam ağzımdan koparılmadan önce bir bedenın kuma çarpma sesini duydum. Boğulan bir kız gibi tükürükler saçarak öksürdüm, gözlerim yaşlarla doldu ve tepemdeki devasa figür aleti sürükleyerek ayaklarını.

"Küçük pis çocuklar için yatma vakti," dedi güzel adam.

ONUNCU BÖLÜM

BRANDON

Sarhoşları alt etmek her zaman kolaydı, ama bu üniversiteli puştları alt etmek daha da kolaydı. Bir fıçıda üç aptal balık, şişmiş taşaklarına o kadar dalmışlardı ki geldiğimi göremediler.

İlk göt deliğini geriye doğru ittim ve şahdamarını sert bir şekilde kavrayarak onu dar pembe am vaadinden uzaklaştırdım. Onunla olan adam Bir kalp atışı sonra boğazından aşağıya inen sık, kızın ağzına kadar tükürükler saçan zavallı erkek etiyle zayıf bir şekilde çırpınıyordu.

"Pis küçük çocuklar için uyku vakti," dedim ve onu üç numaralı göt deliğinin yükselen çerçevesine çarptırdım.

Yere düşmeden önce ayağımı gırtlak emicinin karnına soktum. Ağır gümbürtü kulaklarıma müzik gibi geldi.

Acılı homurtular.

Öksürüyor ve uzuvlarını sallıyor.

Kumun üzerinde kıvranan işe yaramaz bir et yığını.

Olmaması gereken bir suçun cezasını çekmeyi seviyordum. Bir adım geri çekilip sigaramdan yeni bir sigara çekerken gülümsemem karanlıktı. cep.

"Bu sahilden defolup gitmek için otuz saniyen var, yoksa seni sahilde uyuturum," dedim.

Sigarayı yakıp bir nefes çekerken onlara on verdim.

"Buradan taşakların sağlam çıkmak istiyorsan zaman daralıyor."

Önce üç numaralı salak kalkıp kaçtı. Diğer ikisi de çok geride değildi, geri çekilirken hantal bacakları onları düz taşımaya yetmiyordu.

Erkekler.

Üzgün küçük çocuklardan başka bir şey yok.

Sigaramı bitirirken onları kumsaldan yukarı ve aşağı doğru izledim, sadece bitirdiğimde dikkatimi arkama çevirdim.

Ve işte oradaydı. Benim kafası karışmış küçük pis kızım. Kamburunun üzerinde sürünürken hayal ettiğim kadar şok olmuştu.

Güzel dişi gözleri sanki yeraltı dünyasının efendisiymişim gibi bana bakıyordu. Benimkiler ise sanki benim için kurban edilecekmiş gibi çıplak göğüslerinin üzerinde geziniyordu.

"Edepsiz küçük kızlar için yatma vakti çok yakında," dedim ona.

Elimi uzattığımda irkildi, elimi tutmadan önce uzun bir süre kendini tuttu.

Parmakları küçüktü ama sıkıca kavramıştı. Onu hiç çaba harcamadan kaldırdım ve titreyen bacakları tutunacak bir yer bulana kadar sabit tuttum. Yırtık donunu kumdan çıkarmak için eğildiğimde dilsiz gibi durdu, ben tek kelime etmezken iç cebime koydum.

"Yapardım," diye teklif etti sonunda, yeni katlanmış kolları alçakgönüllülüğünü örtmek için çok az şey yapıyordu. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı."

"Ve daha pek çok şey yaptım. Talimat talimattır, tatlım. Sana söyleneni yapmayı öğrenmelisin, daha fazlasını değil, yoksa cezayı çekersin."

"Ama ben-" diye başladı.

"Ama ben... ama ben..." Karanlık bir şekilde sııttım. "Popolar şaplak atmak içindir, konuşmak için değil."

"Anlamıyorum. Ben yapıyordum. Sen dedin ki-"

"Ağzına al dedim. Üniversiteli oğlanların taşaklarındaki dölleri em ve izlemem için sun dedim."

Saçları daha önce gördüğüm elf halesinden daha dağınıktı. Bir kısmını kulağının arkasına doğru düzelttim ve lobunu çekıştirdim.

"İyi kızlar iyi dinler ve kendilerine söyleneni yaparlar. Talimatları harfiyen uygularlar." Gözlerim onunkilere dikilmişti. "Hangi sikin hangi deliğe gireceğine ben karar veririm, küçük kız. Bunu hatırlasan iyi olur."

Benden uzaklaşması açıkça içgüdüsel oldu ama bunun pek bir önemi yoktu. Çenem yine de sertçe gıcırdadı.

"Açıkça ifade etmedin," diye mırıldandı. "İsteddiğini düşündüğüm şeyi yapıyordum."

Ve böylece işim bitti.

"Hoşuna gitti," dedim. "Onun sikinın amına girmesine o kadar hazırдын ki, bunun için yalvaracaktın."

Aramızdaki boşluğu kapatıp elimi bacaklarının arasına sokarken nazik olmaktan başka bir şey yapmıyordum. Parmaklarımın etrafına kenetlenen kalçaları soğuktu.

Ve ıslak.

Kalçaları çok ıslaktı. *Onlar*

için.

O zavallı ezikler için ıslaktı ama daha fazla değil.

Sesim buz gibiydi. "O aç küçük amcık bundan sonra benim sözümünden başka bir şey için yayılmayacak, beni anlıyor musun? Kıçlar şaplak içindir dedim, ama şaplak endişelerinin en küçüğü olacak. Kıçına öyle bir şaplak atacağım ki merhamet için çığlık at."

Yalan söylemiyordum.

Kumların üzerinde siklere sunulurken onu bol bol görmüştüm. Eti sertti. Kemerim için olgunlaşmıştı. Dahası, bütün dünya için olgunlaşmıştı.

Açık bir arazide, sokak lambalarının kesin ışıltısı altında duruyorduk. ama umurumda değildi. Altmış günlük saf günah için o amcığın benim olduğunu iddia etmekten başka hiçbir şey umurumda değildi.

Gözleri kocaman açılmıştı. Çok genişti.

"Anladın mı?" Tekrar sordum. "Ben konuşurum, sen itaat edersin. Benimle zaman geçirmek için kaydol ve ben de senin için bir tanrı olayım."

"Anlıyorum," diye fısıldadı sonunda. "Buna ihtiyacım var... paraya... Söz veriyorum ne istersen yapacağım..."

O ve vaatleri.

Ve bu ne büyük bir sözdü. Yine de

kızın hiçbir fikri yoktu.

"Canını yakacağım," dedim ona. "Seni o kadar kötü inciteceğim ki durmam için yalvaracaksın. O kadar kötü ki fikrini değiştirip çıkmak isteyeceksin ama çıkış yok. Altmış gün boyunca yok. Ben bitti diyene kadar olmaz."

"Alacağım," diye ısrar etti ve gözleri tam benimkilerin üzerindeydi.

"Alacağım, yemin ederim. Ne pahasına olursa olsun."

"Kelimeler

ucuzdur." "Yemin

ederim!"

Çaresizliği hissediliyordu, ama bundan da öte, çok güzeldi. Karşı

koyamadım. Denemedim bile.

"O küçük dar amcığını aç ve bunu kanıtla," dedim ve kendi sesimi zar zor tanıdım.

Planladığım şey bu değildi. Şimdi ve burada

değil. Yöntemlerim her zaman sakindi. Soğuk.

Mantıklı.

Onu kumsalda geriye doğru itmeyi planlamamıştım. Onu arka duvara nefesini kesecek kadar sert bir şekilde çarpmayı planlamamıştım.

Yüzüm onunkinin içindeydi, gözlerim sınıksız sabitlenmişti, o çırpınırken parmaklarım kaygan kalçalarının arasında daha fazla yer edinmek için kıvranıyordu.

"O küçük dar amcığını benim için aç dedim." "Canımı yakacaksın..." diye fısıldadı. "Evet," dedim. "Canımı yakacaksın."

Bacaklarını açtığı anda aletim seğirdi. Bacaklarını ardına kadar açmış, o çıplak küçük amcığını bir mücevher gibi sunuyordu.

Nazik değildim. Yakınından bile geçmedim. Bir Mesih'ten çok bir canavardım.

Üç parmağım derine girdi ve onu iyice gerdi. Hayal ettiğimden daha sıkıydı, ıslaklık onun acı dolu küçük homurtularını hafifletmek için hiçbir şey yapmıyordu. onu derinden siktim.

Serçe parmağımı diğer üçünün yanına yerleştirirken "Al şunu," diye bağırdım. "Oh, Tanrım," diye nefes aldı.

"Bu benim adım tatlım," dedim ve dördüncü parmağımı sonuna kadar soktum.

Kolları bükülmeden önce omuzlarıma dolandı. Ben onu parmak uçlarına kadar delirken inlemekten başka bir şey yapmadı.

"Beni günlerce hissedeceksin," diye tısladım ve hissedeceğini çok iyi biliyordum.

Başparmağım şişmiş klitorisine bastırırken kolları hâlâ sıkıca kavrayarak haykırdı. İyi davranmamalıydım. Şimdi ve burada olmaz.

Ama yine de kendimi onunla alay ederken buldum.

"Acı her zaman acıtmaz, küçük kız," dedim ona ve ritmini buldum.

Amcığı parmaklarımı sıkıca kavradı, germek günah gibi acıtmış olsa da, ben ikna ettikçe kalçaları başparmağımı daha fazla almak için sallanıyordu.

İhtiyacı vardı. Ben ritmi zorladıkça sertçe inliyordu.

Bileğimi daire içine aldığımda "Owww," diye homurdandı. "Aferin kızıma," dedim ona. "Sana verileni al." Tam olarak ne verildiyse onu aldı.

Elim onu parmak boğumlarına kadar soktu ve o değerli küçük yarığı bir mağara gibi açtı. Acıya rağmen kaygan ve açtı, azgın küçük bir orospu gibi başparmağıma doğru eğiliyordu.

İşte o zaman tüm şüphelerin ötesine geçtiğimi anladım.

Rebecca Lane'den daha değerliydi. Webcam odasında beni bekleyen protestocu küçük inekten bile daha değerliydi. Bu kız - dört parmağımı aç küçük amcığına soktuğum bu narin küçük peri kızı - bir web kamerası ekranından slav yapan kirli milyarderler için müstehcen bir servet değerindeydi.

Ve benim için müstehcen bir servet.

"Benim için gel," diye tısladım ona. "Acı çekmek isteyen muhtaç bir sürtük gibi benim için gel."

Eğer yapmadıysa da çok iyi rol yapıyordu. Tüm vücudu sarsıldı ve kıvrandı, inerken nefesleri ağırlaştı ve soluk soluğa kaldı.

Sesler lezzetli, kalın ve ıslaktı. Damlayan amcığının suyu bileğimden aşağı dökülüyordu.

O mükemmeldi. Olmayı bekleyen bir para makinesi. Vücudunun kaldırabileceği her pis günah için yeni bir boş tuval.

Ve onları almasını sağlayan da ben olurdum. Her birini. Acı.

Cezalandırma. Zevk.

Hepsini verirdim.

Hayal edebileceğinden daha iyi ve daha kötü, hepsi bir arada, hepsi benim için. Ve sonra onu en yüksek teklifi verenlere verirdim.

"İki yüz elli bin dolar," diye teklif ettim. "Bana ruhunu altmış günlüğüne satarsan hepsi senin olur."

Tıslaması vahşiceydi. Acılı ve çaresiz. Omuzlarımı sıkıca kavradı.

"İki yüz elli mi?! Ciddi misin?" diye homurdandı. "O kadar para mı? Gerçekten, gerçekten ciddi misin?"

Ciddiydim, tamam mı?

"Benim için gel ve detayları konuşalım," dedim ve bunda da ciddiydim.

Verdiği cevap taşaklarımı sıkmaya yetti. Ağzımı onun kaygan ıslak amcığından daha fazla sulandırmaya yetti.

"O zaman canımı daha çok yak," dedi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

PAIGE

KORKUNÇTU.

Kocaman ve tehditkârdı, gözleri tüylerimi ürpertecek kadar karanlıktı.

Parmakları içimde yanıyor, beni o kadar derine çekiyordu ki onu karnımda hissedebiliyordum. Başparmağı tam da doğru hissettiğim yerde bir ustaydı, O kadar sert sürtünüyordum ki

bacaklarım bükülüyordu. Onu

istememeliydim.

Bunların hiçbirini istememeliydim.

Bir mil koşmalı ve bir tür çaresizlik terapisi için yerel acil servise yalvarmalıyım. Kendi akıl sağlığım ve savunduğumu düşündüğüm her şey için korkmalıyım.

Ama duramadım.

Durmak istemedim.

Omuzları geniş ve sağlamdı, ağırlığımı en ufak bir sarsıntı olmadan taşıyordu. Protesto. Sözleri siyah kadife gibiydi, hissetmek için çaresiz kaldığım dikenlerle dikilmişti.

Ve para.

Çok fazla para.

İki yüz elli bin bana her şeyi verebilirdi. İstedğim her şeyi ve daha fazlasını. *Her şeyi.*

Ondan daha fazla acı istediğimde gözleri bir an için açıldı. Bu kadarı yeterliydi.

Kendi şaşkınlığımın bana geri yansıdığını görecektim kadar. Kendi çılgın ihtiyaçlarım, milyon yıl geçse de inanamayacağım bir şekilde ortaya çıktı.

Duvar arkamda soğuktu, bedenim onunkinin yanında o kadar cüce kalıyordu ki, yukarıdaki sokak lambaları onun arkasında loş turuncu bir parıltıdan başka bir şey sunmuyordu.

Olduğunu iddia ettiği karanlık tanrının her bir parçasına benziyordu ve ben de merhamet için yalvaran günahkârın her bir parçasını hissettim.

"Sadece edepsiz küçük kızlar sert sever," dedi.

Beni titretti, beni sertçe çarparken amım parmaklarının etrafında daha da sıkı kenetlendi.

Acaba oramı daha da acıtacak mı diye merak ettim. Klitorisimden çıkan kıvılcımlar beni çılgına çevirirken çok fazla şey isteyip istemediğimi merak ettim.

Ama hayır.

Göğüslerim daha önceki ellemeden dolayı çoktan serbest kalmıştı. Parmakları hassas etime saplandığında yüksek sesle haykırdım. Sıktı ve büküldü, canımı acıttı. Sanki hayatımda hiç incinmemişim gibi, sonra göğüs ucumu o kadar sert çekti ki nefesim kesildi.

"Mükemmel bir avuç," dedi ve tekrar yaptı. "Mükemmel küçük memeli kızlarımı çok severim."

Sevgiler.

Hayatımda duyduğum en berbat aşk kullanımıydı ama ruhumun umurunda değildi.

O acınası, zavallı küçük kalp atışında bile onun bu kelimeyi tekrar söylediğini duymak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Ama

yapmamalıydım. Tanrı yardımcım olsun, yapmamalıydım.

Omuzlarımı, göğüslerime yaptığı gölgeli saldırıya bakacak kadar geriye ittim. Parmaklarının solgun tenime karşı bu kadar büyük ve vahşi görünmesini seviyordum. Meme uçlarımın onun için sertleşmesini, şimdiye kadar sahip olduğum her iğrenç fanteziye karşı sessizliğime ihanet etmesini sevdim.

"Göğüslerini öyle bir inciteceğim ki, hayatının geri kalanında bu düşünceyle ağlayacaksın," dedi ve öyle sıkı kavradı ki nefesimi tuttum.

Başparmağı klitorisime bir hainlik yaptı. Derinden gelen titremeleri hissettiğimde omzumdaki melek çoktan gitmişti.

Dengemi sağlamak için kendimi zorladım ama onun bedeninin benimkini gölgede bırakan gücünden başka bir şey bulamadım.

Sahildeki üç üniversiteli serserinin beni bu güzel canavardan kurtarabileceği fikri beni gülümsetmeye yetti. Bunu gülmek olarak algıladı, eminim öyle yapmıştır.

Yüzümü tutuş şekli gözlerimi fincan tabağı gibi yapmıştı. Beni ezdi. Bana dik dik bakarken yanaklarım ağzımı küçük bir akvaryum balığına çevirdi.

"Seni gıdıklayan bir şey mi var, küçük kız?" diye tısladı ve parmak eklemlerini bacaklarımın arasına öyle bir soktu ki haykırdım.

"Hayır," diyebildim.

"Güzel," dedi bana. "Yoksa o pis yüzündeki gülümsemeyi silmek zorunda kalırım."

Bırakmadı. Yüzüm onun ellerinde kaldı, yüz ifadem onun elindeydi. Ondan kurtulamadım. Kafamı uzaklaştıramadım.

Kukum mahvolmuş gibiydi ama klitorisim vızıldıyordu.

İlk orgazm iniltilim çirkindi. Balık suratlı dudaklarımdan zayıf ve hüzünlü.

Gülümseme sırası ondaydı. Rahatsızlığımı yiyip bitirirken ve daha fazlası için yanaklarımı daha sıkı sıkarken yüz ifadesinde komik bir şey yoktu.

"Güzel yüzleri onları becerirken çok daha fazla seviyorum," dedi ve bu çok fazlaydı.

Orgazm olmaması gereken her şeydi, vücudumda çıldırmış bir elektrik akımı gibi sallanıyordu. Zayıf bacaklarımın üzerinde sallanıyordum, klitorisimdeki başparmağa karşı zıplarken çaresiz kollarımla onu eziyordum.

Kukum o kadar çok ağrıyordu ki sanki bütün yumruğunu yutmuşum gibi hissediyordum ama bu umurumda değildi. Tek umursadığım onun istediğini yapmak, istediğini almaktı.

Onun istediği gibi *olmak*.

Adam gerçekten bir canavardı. Nefesi benimkine karşı gürültülüydü, beni sertçe duvara yapıştırırken dudakları ancak bir santim uzaktaydı.

Ve sonra onu

hissettim.

Uzunluğunu.

Canavar, onun şişkinliği için uygun bir kelimeydi. Birdenbire parmak darbeleri o kadar da kötü görünmemeye başladı.

Bunu fark edince elini bacaklarımın arasından çekti ve kalçasını onun yerine soktu, hırpalanmış amıma o kadar sert sürttü ki tekrar yüksek sesle bağırdım.

Onu sırlıklam ettiğimi biliyordum. Takım elbise pantolonunun kumaşının ıslaklıkla, terle ve hatta belki de kanla kaplanacağını biliyordum.

Eğer başparmağının iyi olduğunu düşündüysem, vücudunun öğütülmesi cennetti.

Zirve beni bütünüyle ele geçirirken gözlerimi kapattım, ona doğru geri çekilirken tıslayarak küfrettim.

"Her zaman sessiz küçük kızlardır," diye nefes aldı, ama ben bu ifadenin içinde kaybolmuştum, elektrik tamamen gidene kadar oltaya takılmış bir balık gibi kıvranıyordum.

Nefes nefese

kaldım.

Yüksek sesle.

Çok gürültülü.

Acı bir kalp atışında beni yakaladı, bacaklarım pes ederken midem sıkıca

kenetlendi.

Düşmeme izin vermedi.

"İki yüz elli bin dolar kolay kazanılmıyor," deyince aklım başıma geldi.

"Buna gerek yok," diyebildim ve büyü bozuldu.

Omuzlarını bıraktım ve kendimi duvara yasladım, o kendini çekerken pelvik kaslarımın hala belli belirsiz işlevsel olduğunu test etmeye cesaret ettim.

Onlardı.

Yüzlerce cehennem gibi acıyorlardı, ama öyleydiler.

Sırtarak ıslak pantolonunun paçasını sildi.

"Sana kendimi yalatarak temizletmeliyim," dedi. "Ama bence bir akşam için paranı gayet iyi kazandın."

Cebindeki notları tamamen unutmuştum. Onları çıkardığında kalbim rahatladı.

Onlara uzandım ama sırtarak geri çekti. Kendimi hayatımda hiç hissetmediğim kadar çaresiz keş kız kardeşim gibi hissediyordum.

"Üzerinde konuşulması gereken bir ton ince yazı var," dedi ve bir tomar parayı mahvolmuş yakama sıkıştırdı. Banknotlar tenimde o kadar iğrenç bir his uyandırdı ki yeniden ürperdim. "Altmış günlük bir bir aydan uzun süredir boş. Kendinizi başlangıç tarihine hazırlasanız iyi olur."

"Bir aydan fazla mı?! Ama ihtiyacım var..." Başladım ve kendimi onun gibi hissettiğim kadar çaresiz keş kız kardeşime benzediğimi fark ettim.

"Bir aydan fazla," diye tekrarladı. "Plan yapmak için bolca zaman Deneyim. Birçok kız düzenli rutinlerinden zaman ayırmayı sever. Örneğin, üniversiteye ara vermeyi düşündüğünüzü bilmek ilginizi çekebilir."

Yanaklarımı sıkan ve bana küçük kız diyen adama hiç benzemiyordu.

Benim edepsizden çaresize dönüşmemle aynı kalp atışında, o da pis bir seks tanrısından soğuk ve sert bir iş adamına dönüşmüştü.

Belki de onun için ikisi de aynıydı.

"Elinizdeki en erken pozisyon gerçekten bu mu?" Onu takip etmek için elimden geleni yaparak sordum.

"Son dakikada boşalan yerlere bu kadar yakın duran birine benziyor muyum?" diye sordu ve kalbim karnıma düştü.

Phoebe'nin paraya ihtiyacı vardı. Yakında.

Bir arka sokakta bacakları kırılmadan önce paraya ihtiyacı vardı.

Ya da daha kötüsü.

Göğüs dekoltemdeki kirli notaların onları bir süre uzak tutmaya yetip yetmeyeceğini merak ettim.

"Bu heves de neyin nesi?" diye sordu güzel adam ama ben omuz silkdim.

Benim sorunlarım benimdi ve her zaman da öyleydi.

"Sadece olaylarla yüzleşmeyi seviyorum," diye yalan söyledim.

Bana inanmadı. Yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu, gölgede bile.

Cebinden boş bir kartvizit çıkarırken gözleriyle karşılaşmadım. Bir kalemle birlikte uzattı.

"Telefon numaranıza ihtiyacım

var." Bir çırpıda karaladım.

"Birkaç kez aramanız gerekebilir," diye itiraf ettim. "Bazen fatura konusunda zorlanıyorum."

"Bana telefonunun çalışmayabileceğini mi söylüyorsun?" diye meydan okudu ve başımı sallamaktan nefret ettim.

Onun sinirli iç çekişinden daha da nefret ediyordum.

"Sana bin dolar nakit para verdim ve sen bana seni aradığımda telefonunun çalışmayabileceğini söylüyorsun çünkü borcunu ödemiş olabilirsin. fatura?"

Söyleyecek sözüm yoktu. Durumumla ilgili çok fazla şey anlatmadan konuşmaya cesaret edemiyordum.

Sessizlik o kadar garipti ki yanaklarım yandı.

"İsa ağladı," diye tısladı sonunda ve ceketinin derinliklerine uzandı.

Bana bir tomar daha banknot uzatırken itiraz etmeye çalıştım. Tekrar göğüs dekolteme yöneldiğinde parmaklarım onunkilerle çarpıştı, cömertliğini reddetmek için çırpınırken ağzım dilsiz kaldı.

İtirazlarımı eliyle vurmaktan başka bir şey yapmadan kabul etti ve notları diğerleriyle birlikte dekoltemin içine itti.

Aynı anda hem hiçbir şey hem de her şey gibi hissediyordum. Sirk gösterisi yapan ucuz bir striptizci.

İçimden gerçek bir mide bulantısı yükseldi.

"Aradığımda telefonun bağlı *olacak*," dedi ve ben de başımı salladım. "Bu arada kendini iyi besleyecek ve sağlıklı tutacaksın. Seks yok, seks yok. Riskler, kampüste saçma sapan parti geceleri yok. Vücudunuza özen gösterecek ve görünüşünüzü tam olarak başvuru formunuzdaki gibi tutacaksınız. İstenmeyen sürprizler olmayacak."

Tekrar başımı sallarken gözlerimde yaşlar vardı. Yıkılmaktan korktuğum için tek kelime etmeye cesaret edemiyordum.

Bir sigara yaktı. Ağzını izledim.

"Edepsiz küçük kızlar için yatma vakti," dedi ve merdivenleri

işaret etti. İkinci kez söylememe gerek yoktu.

Gözyaşlarım akmaya başlamadan önce merdivenlerin tepesine çıkmayı başardım ve yastığımın altındaki banknotlarla odama döndüğümde çoktan Hırkamı geride bıraktığımı fark etmeye çok yakındım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BRANDON

Yırtık donu iç cebimde, hırkası kolumun üzerindeyken, neredeyse insani bir şey tarafından ele geçirildiğimi hissettim.

Neredeyse.

İnsanlık, yetişkin hayatım boyunca kaçınmayı hedeflediğim bir şeydi. Bu konuda son derece başarılıydım, ancak görev tam olarak zor bir görev değildi.

Dünyamın aşağılık köşelerinde insanlığın ruhunun eksik olduğunu görmek kolaydı. Pis işleri için ceplerini pis paralarıyla dolduran insanlarda eksikliğini görmek daha da kolaydı.

Ama bu gece farklıydı. *O* farklıydı.

O bir azize değildi. Saflığını bahşeden tatlı Meryem Ana değildi. evren üzerindeki niyetleri. Ama yine de bunun bir önemi yoktu. O iri geyik gözlerinin ardındaki ruhu görmemek mümkün değildi. *O hüzünlü geyik gözleri.*

Çaresizliği tamamen gerçekti ve bununla birlikte kırılganlığı da.

Masumiyet maskesinin ardında bu kadar sahicilik taklidi yapmak imkânsızdı.

Tadına bakmak için acıkmıştım.

Bir ısırk için açgözlü.

Onun ruhundan bir yemek yapardım ve onunla işim bitmeden önce kemiklerini tükürürdüm.

Kır evine giden yol uzun bir yoldu. Alışılmışın dışında, meraklı gözlerden ve meraklı yerlilerden uzakta, geniş bir araziye sahip geniş bir malikane seçmişim. Sahilden kolayca taksiye binebilirdim ama yapmadım.

Yürürken sigara içtim,

Bu deniz kenarı bok çukurunda bir kez olsun ayın ve kır havasının kıymetini bilmek.

Cebimdeki mesajların sürekli vızıltısını duymazdan geldim ve üsse döndüğümde Eric'ten gelen kaçınılmaz embesil sorular karşısında sessizliği tercih ettim.

Annabel'in arka kanatta sabırsızlıkla bekleyeceğinden, ağzı kabul etmese de zavallı küçük amcığının yokluğunu özleyeceğinden hiç şüphe yoktu.

Ayrıca web kamerası dünyasının benim dönüşüm için seçireceğine, siklerinin fişkırmaya devam etmesi için daha fazla güzel kız işkencesinin ortaya çıkmasını bekleyeceğine de şüphe yoktu.

O anda, tepemde ay varken ve küçük bir sürtüğün yırtık pırtık yün hırkası koluma dolanmışken, bunların hiçbirisi umurumda değildi.

Küçük geyik gözleriyle altmış gün geçirme vaadi, onun yaratacağı muazzam nakit değerinden çok daha önemliydi. Onu incitmeye olan ilgim zaten perde arkasında yüksek sesle pingleyen tekliflerden daha fazlası hakkında.

Beni daha çok incit.

Küçük, iğrenç fısıltısının yankısını hâlâ duyabiliyordum. Yol boyunca yüzümde bir gülümseme vardı.

Malikânenin görkemli ihtişamı ortaya çıktığında alt katın ışıkları yanıyordu.

Ana giriş kapılarından geçtim ve ana güvenlik detayını selamlamadan geçtim, küçük sürtüğümün

Kardeşimin istasyonuna bile bakmadan önce ofisteki sandalyemin üzerindeki hırkayı giydim.

Doğaçlama olarak yaptığım bu işle ilgili ondan bir sürü soru bekliyordum. Ama kendi sırtışı, bu durumu atlatacak kadar şeffaftı.

Hepsini.

"O zaman zaman ayırmaya değdi mi?" diye sordu ve arkasındaki iki güvenlik görevlisi kıkırdadı.

"Kimi beceriyor?" Sorguladım ve Eric'in sırtışı bir anda duraksadı.

Elindeki evrakları karıştırırken bakışlarımı üzerinden çekmesine izin vermedim. Masa üstü. Kelimeleri geldiğinde zayıftı. Acınası. En iyi şekilde geri adım atıyor.

"Başvuruyu gördüm," diye mırıldandı. "Yönetici işlerini kontrol ediyordum ve listede gördüm. Ona bir göz atmak için çıktısını aldım."

Buruşturulmuş çıktıyı uzattı ve arkasındaki iki adam yeniden güldü.

Onun hakkında konuşuyorlardı. Onun hakkında gülüyorlardı. Buluşma isteğimdeki coşkuya gülüyorlardı.

Aptallıkları için daha çok aptallar.

"Gidin," dedim onlara bir el hareketiyle.

Tartışmaktan daha iyisini biliyorlardı, ayağa kalktılar ve tek kelime bile itiraz etmeden mutfağa kaçtılar.

Kapı arkalarından kapandığında Eric'in gözleri dehşetle dolmuştu.

"Ne?" diye sordu. "Öğrenmem gerektiğini sanıyordum... Başvuranları kontrol etmenin iyi bir şey olacağını düşünmüştüm..."

Bir çırpıda üzerine atladım. Yanaklarını parmaklarımla sertçe ezdiğimde yanakları onunkilerden çok daha ağırdı. Acaba üzerimde onun kokusunu alabiliyor muydu? Onun daracık amcığının kokusu ağzını benimki gibi sulandırıyor muydu?

"İş çabalarımın ucuz bir dedikodu malzemesi olduğunu mu düşünüyorsun?" Tısladım. "Bir sonraki potansiyel para akışımızı aptal güvenlik ekibimizle alay malzemesi olarak kullanabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır," dedi. "Ben sadece-

" "Sadece *sıçıp batırdım*,"

diye bitirdim.

"Sana glmyorlardı, sadece ona-"

Bu ifadenin çenemi neden daha da sertleştirdiğini bilmiyorum. Neden plajımdaki tatlı küçük srtğe güldüklerini düşündüm bilmiyorum. maskaralıkları derinlerdeki öfkeyi harekete geçirmeye yetti.

"Bir daha kızlarımızdan birine glersen, yemin ederim burada yapacağın son şey olur," dedim ona. "Eve, bok çukuruna geri döneceksin. banliyöde, kıının kemikleri üzerinde, geri kalan zgn lanet günlerin boyunca dokuzdan beşe çalışarak."

"Sakin ol," diye itiraz etti. "Sadece biraz eğlenceliydi."

"Ciddi bir işte eğlenilecek bir şey yoktur."

Aptalın öndeyken bırakacak aklı yoktu. Ağzını tekrar atığında kendini beğenmiş küçük bir pislik gibi görünüyordu.

"Ve hayatında hiç sik görmemiş gibi görünen bir kızın *ciddi* bir *işi* olamaz," diye mırıldandı.

Aptal.

Aptalın tekiydi.

Sırtına yle sert vurdu ki, yürümeye başlayan bir ocuk gibi mızımızlandı.

"Aptal," diye fkelendim. "Benim yargılarımla hakkında hiçbir şey ğrenmedin mi?"

Okulumuzun bahçesinde savunduğum korkmuş küçük ocuk gibi yüzünü tuttu.

"Dayanabilen kızları severiz, değil mi?" diye cüret etti. "Bana söylediğin buydu. Bunu kaldıracabilecek kızların kazanmak için nakit ineklerimiz olduğunu söylemiştin."

"Teklif verenlerin ilgisini çekecek kızları severiz." Buruşturulmuş ıktı. "*Bu* küçük alım, teklif verenlerin teklif vermek yerine yalvarmasına neden olacak."

Anlamamıştı, bu çok açıktı. Anlamakta zorlanırken aptal kaşlarını yukarı kaldırarak değil.

Küçük, hüzünlü ruhlu kız hakkında *hiçbir şey* ğrenememişti ama öğrenecekti.

Bu köhne iş dünyasında bir vizyonerdim. Hep öyleydim. Ama yavaş ilerleyen kardeşim bile yakında anlayacaktı. Hepsi anlayacaktı.

"Gerçekten satacağını düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bence şimdiye kadar ihaleye çıkardığımız her am parçasını satacak. Bence Lane'in kızını üçe bir satacak."

"Hayatta olmaz-" diye güldü, sonra kendini kontrol etti.

Sırıltma sırası bendeydi. "Ne kadarına bahse girmek istersin?"

Bunun üzerine bahse girmek istemiyordu. Gözlerimin önünde duruşu değişti, bahisten kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışırken ağırlığı kalçasından kalçasına geçti.

"Seninle bir ya da iki biraya bahse girerim," diye teklif etti sonunda ve gülüşüm şeytaniydi.

"Ve lanet olası geri kalanı," dedim ve tatlı küçük sürtüğümün güzel resmini masasına geri koydum. "Altmış günlük maaş günümün tamamına bahse girerim ki, şimdiye kadar bir kızdan gördüğümüzden daha fazla para kazanacak."

Gözleri büyüdü. "Hepsine bahse girmek ister misin?"

"Hepsine. Benim yüzdem seninkine karşı."

Başını öne eğdi. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Lane'deki kızdan daha az kazanırsa tüm ödemeni bana mı vereceksin?"

"Şimdiye kadar teklif ettiğimiz *tüm* kızlardan daha az kazanırsa tüm ödememi sana vereceğim."

Parmakları onun basılı resmini tıngırdatırken beyninin riskleri hesaplamasını izledim.

Onun şaşkınlığı beni daha da zehirli hale getirdi.

Böylesine mutlu küçük bir elmastaki potansiyeli görememesi, onun kaderini sonsuza dek benim yardımcım olmaya mahkûm etmeye yeterdi. Bunu aylardır görüyordum. sorumluluk, hak edilmese bile.

Yetenekli olmaktan çok uzak olduğunu biliyordum ama o bunu yapmadı. Puştun kendi aptallığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne şimdi, ne de daha önce.

Milyon yıl geçse de bu gösteriyi yönetmeye asla yaklaşmamalıydı. Asla bir seviyeye ulaşmaya yaklaşmadı bile benim gözetimimde.

Ama yine de her zaman bir kumarbaz oldum. Bu benim çok hoşuma giden bir hedonizm türü.

"Sana ödememden daha fazlasını vereceğim," diye genişlettim. "Bloktaki en büyük kazanan olarak kozlarını ortaya koymazsa, o andan itibaren sana eşit yönetim gücü vereceğim. Senin sözün de benimki kadar geçerli olacak." Durakladım. "On diğer taraftan, eğer nihai ödeme günü olarak koz olarak ortaya çıkarsa, o zaman sonsuza kadar çeneni kapatacaksın ve sana söyleneni yapmayacaksın soru."

Tıngırdayan parmakları durdu. Beyni yeniden tıkırdamaya başladı.

"Sanırım bu sefer yanılmışsın kardeşim," dedi garip bir şekilde kendini beğenmiş bir tavırla. "Bu kızın diğerlerini geçmesine imkân yok. Yeterince iyi görünmüyor."

O pislik anlaşılmayı asla kabul etmemeliydi. Bahsime olan güvenim onu kaçırtmak için yeterli yakıt olmalıydı.

Kabul etmek için elini uzattığında aklının tabutuna bir çivi daha çakılmış oldu.

Tokalaşmam sıkıydı. Parmaklarım onunkileri ezdi ve sıkıca tuttu.

Gözlerimizin buluşması el sıkışmamızdan daha yüksek sesle konuşuyordu, onun küçük kardeş hırsı benim otoriteme karşı sert bir şekilde kendini ortaya koyuyordu. İçinde filizlenmekte olan ateş, paramparça olmuş gururuyla birlikte soğuk bir hortumla yıkanmak için yalvarıyordu.

Memnuniyetle yaparım.

Bu işin tek bir kazananı olacaktı, tıpkı hayatta bir boka yarayan her şeyin tek bir kazananı olduğu gibi.

El sıkışma bitmeden çok önce sırtıyordum.

Kazanan hep bendim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PAIGE

BİRDEN UYANDIM, karanlıkta telaşlı parmaklarımla yastığımın altını kontrol ettim.

Kirli notlar parmak uçlarımla altında hışırdadı. O kadar çoktu ki midem bulandı. Kazandıklarına hasta oldum.

Yaptığım şeyden iğrendim.

Ama bundan da öte, gelmek istediğim şeye hasta oldum.

Kalbim küt küt atıyordu, saçlarım odanın soğukluğunda bile terden yapış yapış olmuştu.

Acı hala bacaklarımla arasındaydı. Yaptığım her küçük harekette ağrı daha da artıyordu.

Ama buna değmişti. Hem de çok değdi.

Para, vermek zorunda olduğum her şeye değdi. Kabuslar kaçıp gidebilirdi; zaten bir ömür boyu yetecek kadar kabus görmüştüm.

Uyumaya çalışmadan önce kullanılmış bütün banknotları saydım. İki bin pound. İki pis, kirli bin pound.

Ne o kadar parayı ne de ona yakın bir parayı daha önce hiç görmemiştim. Ben çocukken sehpanın üzerindeki buruşuk yirmilikler bizim evde piyango ikramiyesi gibiydi.

Her gün eve gitmeden önce maaşının çoğunu içen bir babayla
Cuma günü, köşedeki bakkaldan ufak tefek yiyecekler almak için birkaç
bozuk para yüzyılın nakit kazancıydı.

Eğer bu para aklımı başımdan almaya yetiyorsa -ki yetiyordu- o
zaman iki yüz elli bin sterlin akıl alır gibi değildi.

Böyle bir parayı gerçekten kazanabileceğime asla inanmazdım.
para, bir kalp atışı için değil. Carolyn Lane kız kardeşinin gerçekten de ona
vaat edilen her şeyle diğer taraftan çıktığını teyit etmeden olmazdı.

Tek umudum geçici paranın Phoebe'nin sırtındaki pisliği zamanında
temizlemeye yetecek olmasıydı. Yakında ihtiyacı olacaktı. Çok yakında.

O sabah üniversiteye gitmek için duş almadan önce ona bir mesaj
gönderdim, sık kafalı erkek arkadaşının önce görmesi ihtimaline karşı
olabildiğince belirsiz tutmaya dikkat ettim.

Yardım edebilirim. Seni sonra ararım. Kendine dikkat et. x

Yurt odamdan çıkarken bir cevap var mı diye kontrol ettim ama
bekleyen yoktu. Endişeyi bir kenara ittim ve kendimi her zamanki
rutinime uydurdum.

Derslere doğru yürürken de aynı insan kalabalığının düzenli telaşı vardı.
Dünya her sabahki gibi görünüyordu ama hiç de öyle hissettirmiyordu.

Acaba küçük ayrıntılarda mı diye merak ettim. Bir gece öncesinden artan
duyularımın dünyanın küçük özelliklerini nasıl fark ettiğimde.

Belki de sınav sezonu yaklaşırken havadaki vızıltıydı. Belki de derinlere
dalmak için yüzeyini aşmayı başardığım kirli dedikodu dalgasıydı.

Farklı olan en büyük şeyin ben olduğumu anlamam birkaç saatimi aldı.

Ben farklıydım.

Yeni ben, bir ömür boyu süren düşük beklentiler karşısında yeni ve tuhaf
bir umutla yanıp tutuşuyordu. Yeni ben, yeni bir umutla

daha fazla bir şey. Yeni bir potansiyel. Ama hepsi bu değildi.

Karışımın içinde omurgamdan yukarı doğru süzülen garip bir hüznün vardı. Ve bu, kendimden nefret etme ve rahatlamanın baş döndürücü karışımına güçlü bir katkıda bulunuyordu. bir sirk ucubesi gibi hokkabazlık yapıyordu. Tüm bunların üzerine bir de canavarla altmış gün geçirme vaadinin verdiği mutlak delilik hissi eklenmişti. Cehennemde altmış gün.

Ama öyle olacağından pek emin değildim. Cehennemden bahsediyorum. Kesinlikle bir canavarla altmış gün olacaktı.

Güzel bir canavar.

İçinde bulunduğum boktan durumu bağırarak anlatmak için her şeyimi verirdim. önemseyen biri. Ne yazık ki, hayattaki diğer pek çok şeyde olduğu gibi bu insanlardan da yoksundum.

İçimdeki değişiklikleri gizlemek için çaresizlik içinde kampüste onlardan kaçarken, normal yurt arkadaşlarım bana milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyordu. Her şeyin ötesinde, üniversite derslerim zorluydu, sahildeki pis acının ve o adamın anılarıyla her beş saniyede bir konsantrasyonum dağılıyordu. teslim ettim.

Onu

hissedebiliyordum.

Derinden. Ağrım

vardı. Yandım.

Günün taze ışığında bile onu hâlâ karnımda hissedebiliyordum. Kramplar beni zorluyordu.

Bu duygudan zevk almamalıyım.

Sırf onu orada hissetmek için kendimi kasmamalıyım.

Yine de çoğu şey gibi bunu da sakladım. Defterlerimi karıştırdım ve hiçbir şey olmamış gibi her zamanki sahte gülümsemelerimi takındım. Bir telaş içinde notlar karaladım, hâlâ yapabiliyorken mümkün olduğunca üretken olmaya kararlıydım.

Arandığım anda üniversite uzak bir anıdan başka bir şey olmayacaktı.

Hazır olacağımdan oldukça emindim. Bekliyordum. Dünyadaki tüm pislilikler için ve onu gururlandırmak için can atıyordum. Ama o öğle yemeğinde kütüphane bloğunun bir köşesinden şüphelenmeden adımımı attığımda, beni gururlandırmaktan başka bir şey yapmayan alçak bir kahkaha duydum.

Terim panosunun yanındaki duvara yaslandım ve nefesimi tutarak Duyduğum şeyin korkunç zırlıtısı. Tekrar geldi ve ürperdim. Çabucak koşup kaçmalıydim ama olduğum yere çakılıp kalmıştım, nefesim kesilmişti. kahkahalar daha yüksek sesle, daha yakından geldi.

Etrafımdaki sesleri nadiren fark ederdim. Bulanık bir fon gibiydiler ve hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Ama bu değil.

Anında anladım, karıncalanmalar ve iğnelenmeler enseme ele geçirirken içim çalkalanıyordu.

Bu oydu. Dün gece plajda giydiği şatafatlı altın zincirli spor kıyafetli adam.

Chris.

Kıllı taşaklarının kokusunu alabiliyordum. Ben öğürene kadar boğazımı sikerken başımın arkasındaki kavrayışını hissedebiliyordum.

Onun kokusunu hatırladıkça midem bulanıyordu. Uzunluğunu. Dilimdeki dölünün tuzu.

Canavar onu kafasından yakaladığında nasıl çırpındığını.

Ve nasıl kaçtığını. Bunu da hatırladım.

Geçerken dikleşip bana soğuk ve sert bir bakış fırlatması, beni de hatırladığını şüpheyi yer bırakmayacak şekilde gösteriyordu. Garipti. Garipten de öte. Benim yanaklarım şişti ve onun çenesi gerildi, ikimiz de O kısa birkaç saniye içinde kilometrelerce uzuyormuş gibi görünen bir rahatsızlık tüneline sıkışıp kaldı.

Geçen aylar boyunca ne kadar sık birbirimizin yanından geçtiğimizi ve bunun farkına bile varmadığımızı merak ettim. Benim yolum onunkiyle kaç kez kesişmiş ve bizi birbirimize yabancı bırakmıştı.

Artık yabancı değildik.

Yanında gülen kız, o geçip giderken omzunun üzerinden bana bir bakış atarken kayıtsız kaldı. Arkadaşı mıydı? Sınıf arkadaşı mı? A Kız arkadaşın mı?

Aleti benimkinden birkaç saat önce başka bir kızın boğazına mı girmişti?

Başka bir kızın erkeğini emme ihtimali, karanlık bir yerde üç sarhoş adama kendimi sunmaktan neden daha boktan hissettirdi bilmiyorum. ama oldu.

Sanırım kendinize düşük değer biçmek bir şeydir, hiçbir sonuç doğurmadan kolayca yapılır. Başkasına düşük değer biçmek ise tamamen başka bir şey. Asla başka bir kızın kalbini çiğneyip erkek arkadaşını kapacak kadar saygısızlık etmem. Kasıtlı olarak değil.

İkisi koridorun sonunda el sallayarak vedalaşmaktan başka bir şey yapmadan, uzun bir nefes vererek yollarını ayırdıklarında rahatlamıştım. bir el omzuma indiğinde bir gıcırtya dönüştü.

Başım dönerken gözlerim çılgına dönmüştü, paranoyakça bir beklenti içindeydim. diğer iki adamın üzerimde yükseldiğini görürdüm. Ama hayır. Carolyn'di, şaşkınlığıma kıkırdayarak gülüyordu.

Kendimi toparlarken elimi kalbimin üzerine koydum.

"Ödümü kopardın," dedim ve onunkine karşılık olarak gülümsemeyi başardım.

Onunki sahiciydi. O kadar sahiciydi ki karanlıkta bir ışık gibi hissettiriyordu. "Donut zamanı mı?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Bugün çörekler benden," dedim ve yolu gösterdim.

Bunlar benim keyifsiz maaş günümdeki tek savurganlığım olacaktı ve tezgahın başına geçip en iyilerinden bir tepsi siparişimizi verirken bunu paylaşacak daha iyi birini düşünemiyordum.

Carolyn Lane meraklı bir arkadaştı. Soruları, kremanın en iyisini yerken dikkat çekiciydi.

Akşamınız nasıldı? Neler yaptın? Kimseyle görüştün mü? Kimseyi görmedin mi? Gerçekten mi?

Sanırım o zaman benim hakkımda, kız kardeşinin altmış günlük müstehcen para görevine duyduğum yüzeysel ilgiden daha fazlasını düşündüğünü anlamıştım.

"Dün gece geç saatlere kadar dışarıda olduğunu duydum," diye yorum yaptı ve ben de buna tepki vermemek için kendimi zor tuttum.

"Sanırım öyle," dedim ona. "Sahilde biraz yürümek istedim."

"Gözyaşları içinde ve kollarında bir kama parayla üniversiteye dönmeye yetecek kadar mı?"

Oh, nasıl da nefret ederdim. Üniversite dedikodusu merhamet nedir bilmezdi.

Çöreklerimi tepsiye geri bıraktım ve yapışkanlıkla birlikte üzerimdeki rahatsızlığı da temizlemeyi umarak peçeteyi karıştırdım.

Kampüste tedirginlik vardı. Her yerde pencereler vardı. Daha dikkatli olmalıydım. Dönüş yolunda daha dikkatli olmalıydım.

"Geçen gün Rebecca hakkında bir sürü soru sordun," dedi. devam etti, ama ses tonunda düşmanlık yoktu. Carolyn Lane'i uzun zamandır tanıdığım herkesten daha çok sevdiğimi o anda anlamıştım. "Sadece konuşmak istersen burada seni dinleyebileceğimi bilmeni istedim." Omuz silkti. "Konuşmak, çörek yemek, takılmak ve ders çalışmak... Ben her şeye varım. Zamanını elinde parayla sahilden kaçarak geçersen bile."

Anlamadım. Kelimeler ben daha tartmadan ağzımdan çıkmıştı. "Neden benimle arkadaş olmak istiyorsun?" diye sordum. "Ben bir hiçim." Bir sonraki omuz silkişi gözlerindeki güçle çelişiyordu.

"Çünkü size birkaç gün önce kız kardeşimle ilgili her şeyi anlattım ve bu detayların hiçbirisi kampüste duyulmadı. İnanın bana, ben olsam bilirdim."

Ben de hemen omuz silktim. "Ben sır saklarım. Önemli bir şey değil."

"Oh, ama öyle," dedi. "Şu anda devam eden en büyük iş ve benim de çok değer verdiğim bir iş." Parmakları yapış yapıştı.

masaya uzandı ve benimkini kaptı.

Bu jestin güzelliğini takdir etmek için tenimdeki taze krema hissini görmezden geldim.

Bir arkadaş.

Gerçek bir arkadaş

olabilirdi. Ne kadar da

ihtiyacım varmış.

Bir sonraki konuşan oydu.

"Ben de büyük işlerin üstesinden gelebilirim, biliyorsun," dedi ve bana doğru eğildi. "Sır tutma konusunda da oldukça iyiyimdir, o yüzden dün gece gerçekten ne yaptığını bana anlatmaya ne dersin?"

Ve işte oradaydı, şimdi ya da asla.

Nereden başlamalı?

Başlamadan önce derin bir nefes aldım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BRANDON

BENİM GÖZETİMİM ALTINDA, bir kızın aklını yitirmesi sadece birkaç gün sürerdi. Annabel de bir istisna değildi, o öğleden sonra onunla tanıştığımda geceyi gündüzden ayırt edemez hale gelmişti.

Karartılmış yatak odasına doğru ilerlediğimde dışarıda güneş hâlâ parlaktı, ama o gafıl avlanmıştı. Sert ışığı açtım. hiçbir uyarı olmadan tepe aydınlatması ve far ışığındaki tavşan gibi başladı.

Değişikliğe uyum sağlarken gözlerini hızla kırptırdı, bacaklarını göğsüne doğru çekti ve ben mesafeyi kapatırken sıkıca tutundu.

Çenesini güçlü parmaklarımla kavradığımda irkildi, yüzünü bana doğru çevirdiğinde gözleri utanmadan benimkilerle buluştu.

Kızın henüz görgü kurallarını öğrenememiş olması beni hem memnun etti hem de hayal kırıklığına uğrattı.

"Ceza istiyor," dedim. "Geceye böyle kışkırtıcı bir şekilde başlamak aptallık."

Kendini tuttu ve bakışlarını kaçırdı, yutkunurken dudakları sıkıca kapandı. "Daha yeni uyandım," dedi bana. "Gözlerimi açar açmaz kuralları hatırlamamı bekleyemezsiniz."

"O zaman sana bir hatırlatma yapmam gerekecek, değil mi?"

Arkamı dönüp web kamerası kontrolörlerine yöneldiğimde çarşafarla boğuştuğunu duydum. Geri sayım çoktan başlamıştı. bildirim ping'i dünyanın dört bir yanındaki aç izleyicilerimize yüksek sesle ulaştı.

Onun somurtkan kız gerginliğinden keyif almam gerekirdi ama kameraların ön izleme ekranını kontrol ederken ruh halim dümdüzdü.

Yirmi

Aboneler için görüntüleme seçenekleri, yayın başladıktan sonra bir düğmeye tıklayarak gerçek zamanlı olarak kullanılabilir. Bu düzene uzun zamandır alışmışım. Derin cepler için en iyi deneyimi sağlamaya uzun zamandır alışmışım.

Korku dolu iri gözleri, bir dizi görüntünün arasından beni selamladı. Dirî göğüsleri nefes alış verişleriyle birlikte inip kalkıyordu. Bir kamera mükemmel bir şekilde sulu küçük amcığın odaklanmıştı, dudaklar tam orada ve o kıvranırken yayılmak ve işkence edilmek için yalvarıyordu.

Yüklü oyuncak rafı hazırda ve dolap kapısının arkasında bekliyordu. Aletler kullanıma hazırda, yumuşak etleri ısırıp sakatlamak ve günlerce iz bırakmak için yalvarıyorlardı.

Kırbaçla birlikte bir tıkaç çıkardım ve Annabel yüksek sesle inledi.

Gerçekten lezzetli bir sesti.

"Lütfen," dedi. "Lütfen, ağırdan al. Sabahki olaydan dolayı hâlâ canım yanıyor..." "Ve hala eğitilmesi gereken küstah bir sürük olarak."

Kendini çabucak toparladı ve yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü, ellerini önünde kavuşturarak öyle meleksi bir itaatkârlık sergiledi ki, kameraların çoktan seyircilerimize ulaşmış olmasını diledim.

"Lütfen *efendim*," diye düzeltti. "Lütfen efendim, yavaş olun. Lütfen!"

"Bu düşünceni unutma," dedim ve kamera kontrollerindeki on saniyelik geri sayımı başlattım.

Yatak odasının köşesinde yeşil ışık yandığında ona doğru bakıyordum. Canlı ve gürültülü bir şekilde, bir sürü pis ve hasta herif ellerinde sikleriyle izliyor ve oyunların başlamasını bekliyorlardı.

"Lütfen, efendim!" diye sızlandı ve bu iyi bir sızlanmaydı. Ağırılığı dizden dize kayıyor, ben ağzını izleyicilerin takdiri için yukarı kaldırırken yüzü gerginlikle buruşuyordu.

"Kötü kızlar hak ettiklerini bulurlar," dedim ve o da gözlerini kapattı.

Gözyaşlarının gelmesini umuyordum.

Hayal kırıklığına uğramadım.

Bu öğleden sonra onun kıcını bronzlaştırmak ve günlerce kırmızı çiğ bırakmakla ilgiliydi. Bu öğleden sonra ağzını tıkaçla o kadar açmışlardı ki kusmuş ve morarmış memelerinin üzerine salya akıtmıştı.

Onu iyi dövdüm. Hem de çok iyi.

Kıç, tam kıvamında kızarmış, çaprazlama kırpılmış çizgilerden oluşuyordu. Göğüsleri daha kötüydü.

Çok daha kötü.

Onu arkadan canavar bir yapay penisle o kadar derine sokarak ödüllendirdim ki ağlarken yüzü yatağa çarptı.

Tam orada, yumruğum saçlarındayken ve kıcının eğimi vahşetim için tam olarak konumlandırılmışken, kameraların çekimine karşı bağışıklığım olduğunu ve onu zevkim için kullandığımı ilk kez fark ettim.

Aletim pantolonumun içinde patlayacak kadar gerilmişti, taşaklarım yükümü onun gözyaşı dolu yanaklarına boşaltma ihtiyacıyla zonkluyordu.

Ama aklımdaki *onun* gözyaşı dökmüş yanakları değildi.

Çok geçmeden kumsaldaki hüzünlü küçük güzelliğim önüme serilecekti. Yakında *onun* gözyaşlarının tadına bakacağım. Amcığının sikecektim. *Onun* güzel küçük meme uçları sınırlarına kadar gerilmiş olacaktı.

Onun muhtaç iniltilerini hatırladıkça ağzım sulandı. Parmaklarım şu anki sürtüğümün yarığına soktuğum dildonun etrafında daha sıkı kenetlendi ve daha fazlasını istedim. Daha derin istiyordum. Bir yıl sürecek kadar acı vermek istedim. ömür boyu.

Annabel bunun geldiğini hissetmedi. Ben iki kalın yarrağı parmakları dildoyla birlikte onun içindeydi, kalçaları saldırıya karşı zorlanıyordu ama hiçbir yere varamıyordu.

"Küçük pis sürtükler hepsini alır," diye tısladım ama beni dinlemiyordu.

Benim için kaybolmuştu. Gerginlik, acı ve lanet olası cezanın mutluluğu dışında her şeyde kaybolmuştu.

Parmaklarımı derinlere doğru kıvrırken yüzümde bir gülümseme vardı. Tıkaçla gerilmiş ağzından bir teşekkür talep ederken sesimde zehir vardı,

Ağlamaklı bir sesle "*teşekkür ederim efendim*" dediğinde, küstahlık günlerinin sona erdiğini anlamıştım.

Boşta kalan elimi altına soktuğumda ve benim için gururla duran zavallı küçük klitorisini bulduğumda benden nefret ettiğine eminim. Acıya karşı koymak için onu mükemmel bir ritimle kutsamadan önce ona keskin bir çimdik ve çekiştirme verdiğimden emin oldum.

"İyi küçük fahişeler efendileri için gelir," dedim ona ve yeniden inledi.

Vücudu ona verileni aldı. Kalçaları dokunuşuma karşı sallandı.

"Benim için gel yoksa klitorisini bir hafta boyunca acıtacağım," dedim ve sanki bu onu kurtarabilirmiş gibi alnını yatağa çarptı.

Benimkine karşı hareketlerinin hızını artırırken, amındaki gerginlik çok acıtmış olmalıydı. Onunla iyi oynadım, sadece doğru teması kurarken, hırıltılı nefesleri ona ihanet etti.

Sikim parmaklarıma katılmak ve onun hamlığını ilk elden takdir etmek için çaresizdi, ama bir hamle yapmadım.

Yok etmek istediğim *onun* küçük tatlı amcığı değildi.

Taşaklarına vurup karnımı doyururken duymak istediğim *onun* acı dolu gurultuları değildi.

Annabel benim için geldiğinde muhteşemdi ama yeterli değildi.

Sesi kısıtlamasıyla birlikte kırıldığında, kulaklarımın arzuladığı m z k bu değildi.

İşini bitirdiğinde, onu bağlarından kurtardım.

Yumuşak, ıslak yanağına başparmağımla vurdum. Kameraları tekrar bekleme moduna aldım ve yatağının başucundaki masanın üzerinde duran soğuk bir bardak suyu ona uzattım.

Ve sonra ayrıldım.

Kapıyı arkamdan kapattığımda çoktan yastığa hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı ama umurumda bile değildi.

Ofise geri döndüğümde Eric  d ll  bir okul çocuğu gibi sırtıyordu. Ekranda beliren yeni teklifler karşısında bana beşlik  akmaya çalıştı ama ben kenara çekildim ve i  çekerek onu reddettim.

"Onun için  ıldırıyorlar!" dedi ama bu da umurumda değildi.

Hırkası hâlâ sandalyemin arkasına örtülüydü. Kolunu yüzüme doğru kaldırdığımda hâlâ onun kokusunu alıyordum.

M kemm l. M kemm l kokuyordu.

 ıktı hâlâ Eric'in masasındaydı. Bir yığın rastgele yönetici fotokopisinin altında kolayca buldum.

Paige'in başvurusunu masasının üzerinden baş hafiyem Lance'e uzatırken kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu.

"Bir sonraki alışverişim o olacak," dedim ona. "Onun hakkında bulabileceğin her şeyi istiyorum. Her şeyini. Lanet olası. Her şeyi. Ayakkabı numarasını bile bilmek istiyorum."

Adam az konuşan biriydi. Beni onaylamak için homurdanmaktan başka bir şey yapmadı.

"Bir kız kardeşi var," diye ekledim. "Onun hakkında da  ğrenebileceğin her şeyi  ğren." Ben kendi çalışma masama döndüğümde Eric hâlâ aptal aptal bakıyordu. "Bu lanet olası kızın nesi bu kadar özel?" diye sordu.

Puştun hiçbir fikri yoktu.

Ve bu bana gayet uygundu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

PAIGE

CAROLYN ilk dedikodu alıcılarından biri olmalı. Benim Akşamki manzara, o öğleden sonra kitleler arasında hızla büyüyen bir tsunaminin başlangıcıydı.

Günümde ortalama bir yol çizmeye çalışırken, konuşmaların beni takip ettiğini hissedebiliyordum. *Paige Emerson, dün gece para için sahilde fahişelik yapmış. Paige Emerson, çaresiz küçük sürtük, çok iğrenç. Para karşılığı seks, aman Tanrım. Pis kaltak.*

Hedeften o kadar da uzak değillerdi, ama yine de alayların ve kahkahaların yaklaştığını görmek çok acı veriyordu.

Gülümsememi parlak tuttum. Omuzlarım gururlu. Altmış gün boyunca pisliğe satılarak elde edeceğim şeye odaklandım.

Phoebe güvende olur.

Artık uyuşturucu yok. Ne zaman yanlış bir şey söylese onu döven kokainman erkek arkadaşı yok.

Evime dönerken bir mesaj geldiğinde bir rahatlama dalgası hissettim. Derslerden sonra yurt odasına. Sonunda daha önceki mesajıma yanıt vereceğini, *yardım edebilirim* sözümle ilgili daha fazla ayrıntı için *can atacağını* düşündüm. Ama öyle olmadı.

Mesajı aradığımda Carolyn'in numarasını kişi listemde yeni görmek hâlâ garipti. Beni gerçekten önemsiyor gibi görünen birinden gelen gerçek bir mesaj görmek daha da garipti.

Düşünüyordum, Carolyn'in sözleri bana söyledi. Lütfen, lütfen altmış günü tamamlamadan önce kız kardeşimle tanış. Her şeyi yapmadan önce ilk elden duymanı gerçekten istiyorum. Bunun anlamı çok büyük olur. Eğer yapmazsan rahat uyuyamayacağım.

Tatlı saçları ve güzel kıvrımlarıyla güzel kız kardeşiyle tanışma düşüncesi kalbimi biraz sıkıştırdı. Belki de beni sahildeki yabancı ve onun keyifsiz müşterileri gibi bir adam için asla yeterli olamayacağımı anlamama yetecek kadar bilgilendirirdi. Belki de bana tam nakit ödemeyi yapamayacağımı ve internetten böbrek satmamın daha iyi olacağını fark ettirecek kadar bilgi verirdi.

Öte yandan, belki bana *ondan* bahsedebilirdi.

Sevdikleri, sevmedikleri. İhtiyaçları. Onun gibi bir adamı gerçek bir gülümsemeye iten şeyler.

Onun gibi bir adamın gelmesini sağlayan şeyler.

Takım elbisesinin altında nasıl görüldüğünü.

Sikinin nasıl sertleştiğini.

Onun adı.

Odama çıkmadan önce yatakhane koridorunda durduğumda parmaklarım titredi ve cevap vermek için biraz sakinleşmek amacıyla bir oyuğa geri dönmeyi tercih ettim üst kata koşmak yerine onun metnine baktım. Yazdığım kelimeler bana öyle bir açgözlülükle bakıyordu ki, onları başka bir şeyle kastetmiş olsam da.

Lütfen, evet. Onunla tanışmayı çok isterim. Sadece ne zaman ve nerede olduğunu söyle, orada olacağım.

Cevap gelene kadar oyalandım, alt katta oturan bir çift yanıma geldiğinde kendimi daha da oyuğa ittim.

Yarın akşam mı? Rebecca size kazanmak için donut barını gösterecek. İskele çöreğinden sonra bir daha asla üniversite çöreğinden eskisi gibi zevk alamayacağınızı iddia ediyor.

Bu düşünce beni gülümsetti ve anında tepki verdim.

Yarın kulağa harika geliyor. Ne zaman?

Koridorda ilerleyen başka ayak sesleri duyuldu. Bakış açım beni yerimde sabit tutmaya yetecek kadar içgörü sağlıyordu. Sarışın Saçının parlaması ve kıkırdaması nabzımın hızlanmasına yetti. Yurt arkadaşım Pippa, arkadaşı Emma ile birlikte *gülüyordu*. Buna içgüdü diyebilirsiniz ama şirret kıkırdamasının bana yönelik olduğunu bir anda anlamıştım. Belki altıncı his, belki deneyim. Belki de paranoya.

Haklıydım elbette. Sözleri halka açık bir ortamda bile sessiz kalmadı.

"Göğüslerini açtırmak için para alacağı bir an bile aklıma gelmezdi. Yani, kimin aklına gelirdi ki? O küçük bayan titiz! Her zaman çok... *hoş* görünüyor."

"Çok *sıkıcı*," dedi Emma. "Dürüst olalım, hoş biri tabii. Ama Paige gibi kızlarda hoşluk ve sıkıcılık el ele gider. O sadece çok..."

"Tatsız," diye bitirdi Pippa. "Tatsız, sıkıcı ve *gerçek* olamayacak kadar tatlı şirket. Hala onun bir fahişe olduğuna inanamıyorum."

Emma'nın olumlu kahkahası boğazımın düğümlenmesine neden oldu. "Paranın gerçekten o olduğuna ve fahişe boku için olduğuna emin misin? Yani, paranın fahişelik için olduğunu kesin olarak bilmiyoruz, değil mi?"

Pippa da hemen güldü. "O yaptı. Kesinlikle oydu. Simone Bailey onu gördü ve üzerine yemin etti. Ve *tabii* ki sürtüklük için.

Bayan Boring okul gecesinde o kadar parayı başka nereden bulacak?" Yurt anahtarlarını almak için çantasını karıştırdı. "Şu sıralar buralarda neler döndüğünü hepimiz biliyoruz. Sanırım Rebecca Lane birçoğundan sadece biri. Bayan Prissy Emmerson da sürtükler kervanına katılıyor."

Kalbim öldü. Öldü.

Aylar boyunca böylesine acınası karton dostluklara karşı bu kadar dikkatli olmak boşunaydı. Küçük, üzücü bir dedikoduyla mahvolmuştu.

Söylentinin kendisi en iyi ihtimalle orantısızdı. Gerçekten çok üzücüydü. Benim sözde *Arkadaşlarım* benim sosyal yıkımından başka bir şeyi umursamıyorlardı ve bu onların sızlanmalarından daha çok acı veriyordu.

Simone Bailey penceresinden bakarken o kadar da dikkatli bakmıyor olmalıydı. Nakit para ve çıplak memeler dedikodu listesine girmişti elbette, ama ya gerisi?

Peki ya gözyaşlarım? Çılgın bacaklarımın beni eve taşıması? Çaresizce nefes alışım?

Peki ya odama geri dönerken yüzümde beliren dehşete ne demeli?

Kızlar yukarı çıkarken gözyaşlarımı tutamadım, üzölmeye değmeyeceklerine karar vermiştim. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Carolyn'in bir sonraki mesajının ping'i avucumda hoş bir vızıltı yarattı.

Akşam 7'de iskelede mi?

Evet cevabım kolaydı. Yurt arkadaşlarımın peşinden üst kata çıkışım hiç de öyle değildi.

Soğuk sessizlikten korkuyordum. Söylenmemiş dedikoduların yüklü zing'inden.

Ana yatakhane bloğunun kapısını açıp içeri adım attığımda her şey korktuğum kadar kötüydü.

Pippa ve Emma mini mutfakta, sırtları bana dönük ve donmuş bir halde dururken, yargılayıcı Holly omuzlarının üzerinden gözlerime bakıp kendi gözlerini kısıyordu. Yargılayıcı ondan duyduğum tiksintinin yanına bile yaklaşamadı. Birkaç gün önce derslerde beni dirsekleyen ve psikoloji çalışmaları hakkında konuşan arkadaş canlısı kıza hiç benzemiyordu.

Üçünün de bana açıkça ne halt olduğunu sormasına saygı duyardım. ama yapmadılar. Holly'nin gözleri diğer kızların dönmesine neden oldu ve koridorun iki kapı aşağısında oturmama rağmen gezegendeki en beklenmedik ziyaretçi benmişim gibi bana baktılar.

"Paige!" Pippa aptal gibi sıırıttı. "Günün nasıl geçti? Eve daha yeni geldik!"

Ve işte o zaman karton yüzüm sona erdi.

Onlar gibi kindar küçük dedikoduculara söyleyecek sözüm yoktu. Bana tek bir soru bile sormadan beni bir bok parçası olarak gören üç edepsiz kıza içimi dökmeye hiç niyetim yoktu.

Çenem ruhumun hissettiğinden daha yüksekti, yanından geçip gittiğimde yatak odamın kapısını açtım. Kapıyı arkamdan çekerek kapattığımda çıkan doğal çarpma sesi, kapıyı çalmalarını engellemek için fazlasıyla yeterliydi.

Orada kaldım. Tavana baktım. Kız kardeşimi düşündüm. Rebecca Lane'i ve iskelede çörek yerken anlattığı hikâyeleri düşündüm.

Onu düşünüyordum. Sonsuzluğun bu tarafındaki en sadist ucube olsa bile, güneşin altındaki en yakışıklı adam.

Kendi pisliğimin gerçeği midemi bulandırır bile, parmaklarının içimde ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmek.

Ve daha fazlası vardı. Altında gizlenen. Küçümseyici söylentiler ve çirkin arkadaşlıkların gün ışığına çıkardığı gerçek üstüne gerçek.

Rahatlama.

Onların çirkin konuşmalarından çok fazla rahatlama çıkıyordu.

Her parçamdan akıyordu. Altmış günün getirebileceği her berbat şeyin ve daha fazlasının rahatlama ve kabullenilmesi.

Kampüsteki plastik sahte hayatımın hiçbir değeri yoktu. Bu insanlarla olan sığ bağlarımın hiçbir değeri yoktu.

Kaderimi burada kurtarmanın da hiçbir

değeri yoktu. Ve bir dakika daha rol

yapmanın da.

Hayatımda ilk defa parmaklarımı bacaklarımın arasına soktum ve ıslaklığım için kendimden nefret etmedim. Sonsuza dek ilk kez fantezilerimin çılgınca akmasına izin verdim ve aynı zamanda zihnimi çamaşır suyuyla yıkama ihtiyacı hissetmedim.

Onu istedim.

Bana zarar vermesini istedim.

Beni hayal edebileceğim her sınırın ötesine itmesini ve sonunda beni çılgın bir banka bakiyesi ve yaşamaya devam eden bir kız kardeşle gülümseyen bir enkaz olarak bırakmasını istedim.

Hepsini istiyordum ve şimdi istiyordum.

Altmış gün yeterince erken gelemezdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

BRANDON

Her zaman bir gece kuşu olmuşumdur. Erken saatlerin sessizliğinde düşüncelerimin esnemesine ve açılmasına izin veren bir şey vardı. Arka sundurma, kırsal zenginliği içinde, tamamen benim için süpürülüyordu.

Dünya

Gökyüzü siyah ve yıldızlı, şehrin sokak lambası kirliliğinden etkilenmemiş bir şekilde akıp gidiyordu. Burası ağırbaşlılığıyla inkar edilemeyecek kadar güzeldi. Durgunluk nefeslerimi yutuyor ve sigara dumanımın nefesini emiyordu.

Yine de başka yerlerde yeraltı dünyasının kirli çarkları dönmeye devam etti.

Lance'in bu konuda fazlasıyla yeterli bir kaynak olması gerekirdi.

Son adayımın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarıyordum. Adam, potansiyel oyuncaklarımızı bilemeye alışkındı, kız dolaplarının en derinliklerini kazıyarak

içgörü cevherleri. Bana kendi yararına kullanabileceğim zengin bir bilgi hazinesi sunma konusunda gereğinden fazla yetenekliydi. Sırlar, zayıflıklar, kusurlar ve arzular. Geçmiş hatalar. Önceki hatalar Hayata geçirilmek için yalvaran yargılar. Peki, neden ben Listemdeki daha derinlere ulaşan tanıdıklarla temas kurmak benim için hâlâ bir muammaydı. Dünyanın her yerinde parmaklarımın ucunda onlar vardı - her telekomünikasyon ajansında konumlanmış yozlaşmış veri uzmanları ve dilediğim her yerel ajansa ve veri merkezine sızma yeteneğine sahip hackerlar.

Bu vesileyle, öyle olmasını diledim.

Tatlı küçük Paige ve belirsiz kız kardeşi hakkında yakında elde edeceğim bilgiler için şimdiden yüklü bir ödeme yapmışım. Cep telefonundan ve sosyal medya profillerinden çıkarılan dosyaların yanı sıra üniversite kayıtlarının tam dökümünü de merakla bekliyordum. Bu düzeyde bir gözetleme

Lance'in çabalarının ötesinde bir şey gerekiyordu ve ben de bunun farkındaydım. Bir kız hakkında böyle bir istihbaratın peşine düşmek için hiçbir neden yoktu.

Altmış günü dolduğunda benim için hiçbir şey ifade etmeyecekti. Çoktan gitmiş, sözleşmeleri imzalamış, mühürlemiş ve teslim etmiş olacaktım, kızı bir daha asla görmeyecektim.

Yine de gergindim. Garip bir şekilde heyecanlıydım. Merak uyandırdı.

Bu artan ilgim için hiçbir gerekçem olmadığından, ekstra dikkatimden kimseye bahsetmedim. Ne Eric'e, ne Lance'e, ne de diğer karanlık ortaklarımıza. Nedenlerimi açıklamakta zorlanmamın yanı sıra, bu onları hiç ilgilendirmiyordu.

Tam içeri girmek üzereydim ki telefonum cebimde çaldı. Saçma bir an için onun, *Paige'in*, daha önce ulaştığı profilden ping atıyor olmasını umdum. Aptalca hevesimi

Bildirimi açmadan önce kontrol ettim ve çok da iyi oldu, çünkü beni karşılayan mesaj, kirli bir mücevherden bir dünya uzaktaydı. masumiyetin tadını çıkarmışım.

Fotoğrafi çıkan kız en az bir santim kalınlığında makyajın altına gizlenmişti. Ördek dudakları parlak pembe parlaticıyla kaplanmış, saçları karmakarışık ve ağartılmıştı, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayacak şekilde çıplak göğüs dekoltesinin üzerine dökülüyordu.

Ben bir erkeğin ne istediğini bilen bir kızım. Vereceğin her kuruşa değerim. harcamak ve daha fazlası, güven bana. Sikimi sonuna kadar yutabilirim ve kığım sertlikten hoşlanır. Rebecca'nın yaptığı her şeyi ve daha fazlasını yapabilirim.

O küçük Lane sürdüğünü ve koca çenesini alt ettiğim güne pişman oldum.

Rebecca Lane'in cep telefonu numarasını aramak gecikmiş bir zevkti. Onun boşboğazlığına tahammülüm sınırlarını çoktan aşmıştı ve aramayı bağlamak için tuşa basmadan önce tehditler boğazımda düğümleniyordu. Antisosyal saatler ya da şifreleme olmadan normal bir telefon numarasından ulaşıyor olmam için hiçbir şey.

Kızın şansını daha fazla zorlaması için deli olması gerekirdi. Kendi tehditleriyle geri dönmesi için daha da deli olması gerekirdi.

Ses kesilmeden önce hat üç kez çaldı. Dışarı çalma yok, sesli mesaja aktarma yok. Kesin *çağrı iptal* tonundan başka bir şey yoktu. birinin kabul ekranında *hayır* demesiyle gelir. Rebecca

Lane gerçekten deliydi.

Tekrar arama düğmesine bastığımda çenem iyice sıkılmıştı.

Bu sefer ikinci zilden önce iptal etti ve öfkem beni alt etti.

Parmaklarım tuş takımında ustalıkla çalışıyor, metinlerin üstesinden kolayca geliyordu.

Aramamı iptal etmekle hem cesur hem de aptallık ettiniz Bayan Lane. Konuşmamız lazım. Zaman yaratın yoksa ben yaratırım.

Mesajın başarıyla iletildiğinden emin olduktan sonra geceyi sonlandırıp telefonumu kapatmayı tercih ettim, uygulamaları, mesajları ve diğer her şeyi siktir ettim. Ölü ahizeyi telefonuma geri soktum. cep. Eğer kızın birazcık akılsaydı, sabah onu hayata döndürdüğümde beni bekleyen mesajları olurdu.

İçeri dönerken koridorda Eric'le karşılaştım, elini kaldırarak Kendi telefonunu salladığını gördüğümde coşkusuna karşılık verdim. Lanet olsun şu işe yaramaz uygulamalara.

"Hayır," dedim. "Yakınından bile geçmiyor. Sahte. Fahişe. Anlamsız."

Kaşları çatıldı. "Hayır, o değil. Yeni teklif," dedi. "Bay Boğulma Fetişi yirmi dakika içinde özel kamerada onun kıcını becermeni istiyor. onun adını tekrar tekrar haykırırken."

Hevesim düz çizgiden bile çıkmamıştı. Uyku, küçük penisli Polonyalı bir teknoloji baronu için Annabel Fisher'ın daracık göt deliğini mızraklamaktan çok daha çekici geliyordu.

"Ne kadar istiyor?" Ben sordum ve Eric gülümsedi.

"Yirmi beş. Çıglık atarken boğarsan otuz beş. Bayılana kadar boğarsan kırk beş."

"Lanet olsun," diye tısladım, taşaklarımı güzel göt deliğinin derinliklerine sokmak için iyi bir teklif karşısında kendi nankörlüğümün farkındaydım.

Eric'in başı öne eğildi, gülümsemesi hâlâ parlaktı. "Sakın bana o küçük güzelle işinin bittiğini söyleme. Onun kıcını bedavaya sikerim."

O zaman gördüm, yüksek sesle ve net bir şekilde. Sanırım elmacık kemiklerinde parlayan allıktı. Onu kontrol ettiğimde gözlerini yere dikti. bitti.

Ondan hoşlandı. Ağzı bozuk küçük Annabel Fisher'ı sevdi. Ondan hoşlandı. bağırır, çıglık atan protestocu küçük sesi. Tatlı kıvrımları. Kirli deliği, birkaç parmak tehdit eder etmez göz kırpmıyordu.

"Onu istiyorsun," dedim ve o da omuz silkti.

"Evet, güzel bir kız. Herkes onu ister."

Gülümseme sırası bendeydi. "Bu konuda okul çocuğu kurnazlığı yapacak kadar değil."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda parıldadı. "Ben kurnaz değilim, sadece bana bir şans ver. Ben buna hazırım. Aynı soydan geliyoruz Bran. İyi bir izlenim bırakacak kadar uzun süre sikimi yukarıda tutabilirim. Beni bir dene."

Bunu bir an bile düşünmemeliyim. Küçük kardeşimin o muhtaç taşaklarıyla değil. Bir saniye bile.

Ama ben yaptım.

Bunu yeterince düşündüm ki zayıflığımı fark etti ve sırtını dikleştirdi, gözleri sert ve aç.

"Yapabilirim," diye ısrar etti. "İnan bana, yapabilirim. Bana bir şans ver. Belki hoşuna bile gider."

O anda deli olduğumu anladım. Bu işlerin sorumluluğunu başkasına vermeyi düşündüğüm için aptal olduğumu biliyordum. Annemin her zaman dediği gibi, bir şeyin düzgün yapılmasını istiyorsan, kendi işini kendin yapsan iyi edersin.

Lanet olası benlik.

Eric'in Annabel Fisher'ın küçük pis kıcını yirmi beş bin pis para için webcam'de becermesine izin veremezdim. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Neyse ki rehavetim beni ele geçirmeden önce duyularım tekrar odaklanmaya başladı.

"Hayır," dedim. "Beklemesi gerekecek. O hazır değil."

"Onu hazırlayabilirim. Gerçekten Bran, bana bir şans ver."

Yüksek sesle güldüm ve koluna bir tokat attım. "İyi deneme, Eric. Belki bir gün."

Yüzü bir anda düştü. "Bunu

yapabilirim Bran."

"Belki," diye cevap verdim. "Ama bu gece olmayacak. O hazır değil, sen de değilsin. Ona *gelecek hafta* yanıtını gönder ve bu konuyu kapat."

"Bu saçmalık," diye tükürdü üst kattaki huysuz küçük kaltağa olan ilgisini belli eden bir ses tonuyla. "İyi bir hizmet için iyi para. Ve bunu yapabilirim."

"Henüz almaya hazır olmadığı iyi bir hizmet için iyi bir para."

Gözleri benimkileri yakıyordu ama benimkiler daha çok yakıyordu. Tam boyuma doğru doğruldum, aramızdaki birkaç santimlik fark yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıktı.

Daha büyüktüm. Daha güçlüydüm. Beyin olarak olduğu kadar kas olarak da.

"Sen kontrol manyağı bir pisliksin Bran," dedi sonunda. "O küçük Paige sürtüğü kitleleri etkilemeyi başaramayınca ve bahsini bok gibi bırakınca Küreksiz dereye düşersen, sana yarı yarıya olduğumu ve istediğim kişiyle bu işe girebileceğimi hatırlatırım."

"Başarısız olmayacak," dedim ona. "Ve bu müessesede hiç görmediğimiz kadar çok para getirdiğinde, sana ast pozisyonuna geçmeni ve lanet çeneni kapalı tutmanı hatırlatacağım."

Üst kata çıkıp Annabel'in odasının önünden geçerek kendi odama doğru ilerlerken omzum ona çarptı ve öfkem daha da alevlendi.

Onu orada duyabiliyordum. Bağınyordu. Feryat ediyordu. Benim ve temsil ettiğim her şey hakkında inliyordu.

Sırf tatmin olmak için oraya gidip bir tur daha ceza vermeliydim.

Ama ben yapmadım.

Bunun yerine yatağa gittim ve pencereden yıldızlı geceye yeniden baktım. Onu düşündüm. Orada, çok uzakta değil. Onun beni ve olacıkları düşündüğünü düşündüm.

Korkup korkmadığını merak ettim. Heyecanlı. Benim sikim ona ne kadar muhtaçsa o da bana o kadar muhtaçtı.

Tatlı küçük Paige'in yumruğumun etrafındaki sıkı küçük amını düşünürken kendimi uzun ve sert bir şekilde attım. Karnımı doyururken kulağıma gelen iniltileri. Ona acı çektirirken yanaklarından süzülen gözyaşları. Onu incittim. Merhamet için yalvarttım.

Sonra da aylardır uyuduğum en iyi uykuyu uyudum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

PAIGE

Onu düşünerek erkenden uyandım. Onun kontrolü altındayken bana yapacağı tüm çılgınca şeyleri düşündüm. Onun hizmetindeyken.

Aynı anda hem korkuyor hem de istiyordu. Daha fazlası için çaresiz, son için çaresiz. *Onun* için çaresiz.

Sonra, sabah güneşi perdelerimi aydınlatırken, kız kardeşimi düşündüm.

Telefonumu kontrol ettiğimde yeni mesaj bulamadım. Numarasını aradım ve doğrudan telesekretere düştü. Bir tane bıraktım. En kısa zamanda beni araması için endişeli bir yalvarış. Kendine dikkat etmesi ve mümkün olan en kısa sürede bana ulaşması için yalvardım.

Telefonu kapattığımda kalbim boğazıma düğümlenmişti. Duşa gitmek için ortak koridora çıktığımda, yatakhane arkadaşlarımın bir önceki geceki gibi yargılayıcı gözlerle beni beklememeleri için dua ederek bir mide bulantısı dalgasıyla savaştım.

Değildiler. Henüz değillerdi.

Olabildiğince hızlı bir şekilde hazırlandım, kot pantolon ve hırka kombinasyonunu tercih ettim ve saçımı topuz yaptım. Olmak istediğim

Görünmez. Kampüste hiç kimse. Konuşacak hiçbir şeyi olmayan yüzsüz bir kız.

hakkında dedikodu yapacak, gülecek ya da fısıldayacak ve her zaman için boktan bir sürtük olarak kınanacak hiçbir şey yok.

Hayatımda her zaman olduğu gibi, istediğim ve elde ettiğim şeyler tamamen farklıydı.

Fısıltılar döndüğüm her yerdeydi, o sabah kampüste beni bir önceki günden daha da yakından takip ediyorlardı. Kıkırdamalar derslerimin etrafında beni kovalıyor, yargılayan gözler her fırsatta beni bekliyordu. Her saniyesinden nefret ediyordum, sinirlerim

Birinin bana baktığını her gördüğümde midemde bir alevlenme oluyordu. Sık sık oluyordu. Nereye baksam. Ne zaman nefes alsam, onu çalmak için bekleyen sessiz bir hakaret vardı.

Tüm bu üzücü olaylardan kaçıp kurtulma dürtüsü çok yoğundu. Potansiyel bir ödemenin çok da uzak olmayan bir ufukta gürültülü ve büyük bir şekilde belirmesiyle, seçeneklerim güzel bir şekilde açılacaktı.

Ama bırakıp kaçmadım.

Sadece etrafımda üniversite hayatının yapısı olmadan hayatım en iyi ihtimalle bağlantısız olacağı için değil, aynı zamanda hiçbir zaman zor zamanlardan kaçan biri olmadığım için. Kuyruğu kısıtırıp kaçmak *bana* göre değildi. Hiçbir zaman.

Kendimi bir arada tutardım. Kararlılığımı koruyacaktım. Altmış günlük deneyim ve umut dolu maaş günü boyunca çalışmalarımı mümkün olduğunca sürdürürdüm.

Tek dileğim altmış günün hemen o anda gelmesi.

Öğleden sonraki dersimden önce gölgeli profilini kontrol ettim, parmakları Bay Pis Muhteşem'e mesaj atma ve hapsedilme tarihim i öne çekmesi için yalvarma ihtiyacıyla titriyordum. Boş bir mesajım vardı.

ekran, imleç yanıp sönmeye hazır, kelimeleri bulmaya çalışırken sırtımı kütüphane duvarına dayadım. *Lütfen. Lütfen bunu hemen yapalım. Şimdi yapalım. Her şeyimi veririm.*

Mesajı göndermeyi düşünüyordum ki solumda uzun boylu biri belirdi ve parmaklarım geri düşmesine doğru yuvarlandı. Mesaj gönderilemedi.

Figürün cüssesi büyüktü. Gözlerim yırtık kot pantolonundan üniversite spor takımının tişörtüne kadar yavaşça taradı. O olduğunu biliyordum.

yüzünü görmeden önce. Gözlerini gözlerime diktiğinde tenim deli gibi karıncalanıyor, kalbim hızla çarpıyordu.

Jake.

Sahildeki iyi adam. Eğer iyi adam bunun için bir terim olsaydı.

Ellerini hâlâ göğüslerimin üzerinde hissedebiliyordum. Parmaklarının beni kavrayışını ve meme uçlarımı tekrar tekrar okşayışını.

Kahverengi saçları, o gece kumda olduğundan daha dalgalı bir saçakla şekillendirilmişti. Ben izlerken aynı parmaklarını saçlarında gezdirdi, gülümsemesi

Gergin. Gerginden de öte. Cehennem kadar sinirli ve çok şey söyleme ihtiyacıyla dolup taşıyor.

Onda bunu okuyabiliyordum. Söylenmemiş

ama bariz. Tek kelimesini bile duymak

istemedim.

"Hey," dedi ve ben de telefonumu çantama tıkıştırıp gözden kayboldum.

"Selam," diye karşılık verdim, onu başka neyle karşılayabileceğimi bilmiyordum.

Rahatsızlık, hissettiklerimin yanına bile yaklaşamazdı. Yerin beni bütünüyle yutmasını ve tüm bu üzücü gösteriden ve tüm bu üzücü günden uzaklaştırmasını istedim.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu ve ben hayır demek istedim. Konuşmak istediğimi söylemek istedim.

konuşacak bir şey yoktu. Onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Sonsuzluğun bu tarafında beni onunla temas ettirecek hiçbir şey yoktu. Ama yapamadım.

Gözleri çok açıktı. Garip bir şekilde dürüsttü. Kendi uzun yalnız gecelerimden tanıdığım bir şekilde arkadaşına muhtaçtı.

Şirketim için gerekli.

Konuşmayı erteledim, iletişim isteğinin içime işlemesi için elimden geleni yaptım. Sonunda ağzım kendiliğinden hareket etti.

"Sanırım," derken buldum kendimi. "Ama çabuk olmak zorunda. Derslerim var."

Elime uzanıp sıkıca tuttuğunda bir mil zıplayabilirdim. Beni dedikoducuların arasından geçirdiğinde bayılabilirdim.

en ufak bir pişmanlık ya da öz-bilinç kırıntısı bile olmadan.

Güçlüydü. Yolda yürürken insanların bana attığı boktan bakışlardan etkilenmemişti. Hararetli dedikoduların döndüğü bir kampüste adımları haykırarak benimle ilişki kurmaktan rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

O gece nasıl kaçtığını ve korkmuş küçük bir çocuk gibi sahilden nasıl kaçtığını, ne beni ne arkadaşlarını ne de onları üzerimden sürükleyen ve çabaları için cezalandıran adamdan kaçmaktan başka hiçbir şeyi umursamadığını kendime dikkatle hatırlatmak zorunda kaldım.

Beni kütüphane bloğundan uzağa, Carolyn'in en sevdiği çörekçinin önünden geçirdi ve ilerideki oyun alanlarına götürdü. İnsanlar buradan uzaklaştı, sadece bir

Antrenmandan sonra soyunma odalarına doğru yol alan birkaç koşucu.

Jake beni kenara, büyük bir meşenin arkasına çekti, ikimizi de yoldan geçenlerden korudu. Beni bıraktığında dizlerimin titrediğini hissettim.

Bundan nefret ediyordum. Bu kadar zayıf ve savunmasız hissetmekten nefret ediyordum. Çok yalnız, acınası ve sağlam bir şey için çaresiz.

Meşe işimi görürdü. Sırtımı gövdeye yasladım ve parmaklarımı kabuğa doğru uzattım, evrenin bir seviyesinde ağaç enerjisinin avuçlarımdan geçerek bana güç vereceğini umuyordum.

Olmadı.

"Bazı şeyler duydum," diye başladı adam ve ben gözlerimi kapattım.

"Senin hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim," dedim ona. "Dedikodular ne derse desin, onlara o gece plajdan bahsetmeyeceğim. Ne senin ne de arkadaşların hakkında, merak etme."

"Endişelendiğim şey bu değil," dedi ve gözlerimi tam onunkilerin üzerinde açtım.

Cızırdadı.

Sadist parmakları beni gererken Bay Yakışıklı'nın bakışları gibi değil.

Bu farklıydı.

Nazik.

Kendimi garip bir şekilde küçük hissettim.

"Senin hakkında beni endişelendiren bazı şeyler duydum," diye devam etti Jake. "O gece sahilde para için dışarıda olduğunu duydum. Buna zorlanmışsın."

"Hiçbir şeye zorlanmadım," dedim ona. "Unut gitsin."

"Ama sen para için dışarıdaydın, değil mi?" diye sordu. "Nakit ödeme aldığınızı duydum. Yüklü miktarda. Duyduğuma göre altmış gün sürecek bir bok festivalinde daha fazla para kazanacakmışsın ve Rebecca Lane gibi Kim ödüyorsa."

Söyleyecek bir şeyim yoktu, bu yüzden

hiçbir şey söylemedim. "Paige, değil mi?

Adın bu mu? Ben Jake."

"Biliyorum," dedim ona. "Sana öyle diyorlardı, diğer çocuklar."

"Geçen geceki halime hiç benzemiyordu," dedi. "Chris ve Ryan pislikler. Onların saçmalıklarına kapıldım, daha iyi bilmeliydim." İç çekti ve yüzündeki kendinden nefreti fark ettim. "Daha fazlasını yapmalıyım. Seni o yerden çıkarmalıyım. Tam bir pisliktim."

"Peki ya oradan çıkmak istemezsem?" Ben sordum. "Orada kendi özgür irademle, yapmak istediğim şeyi yapıyor olsaydım?"

"Durumun böyle olduğuna inanmıyorum," dedi. "Sikin içine girip girmediğinizden bağımsız olarak, o anda."

Uzun boyluydu, Jake. Zayıf ama kaslı bir şekilde heybetliydi.

Normal şartlar altında beni heyecanlandırırdı. Hatta kampüste böylesine seksi bir adamın koluna takılma düşüncesi beni biraz kıkırdatırdı.

Normal şartlar altında kalbim, gölgeler içinde amcığma zarar vermek isteyen hasta ruhlu bir adam için daha fazla çarpmazdı.

Para.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece bir geceydi. Korkunç bir şey olmadı. Hepimiz iyi bir şekilde uzaklaştık, zarar görmedik."

"Endişelendiğim o bir gece değil," dedi. "Bundan sonra ne olacağı."

En iyi omuz silkişimi yaptım. "Söylentiler söylentidir. Ortadan kaybolurlar."

"Diğerleri puştun teki." Gözleri benimkileri yaktı. "Kampüste adları çamurla anılmadığı sürece o gece ne olduğu umurlarında bile değil."

"İsimleri kampüste çamur olmayacak," diye onu temin ettim. "Bırakın başkalarını bu işe bulaştırmayı, kendi saçmalıklarım hakkında bile konuşmam."

"Ve dediğim gibi, *onlara* ne olacağı konusunda endişeli değilim. *Sana* ne olacağı konusunda endişeliyim." Duraksaması beni yiyip bitirdi. "Altmış gün olduğunu söylüyorlar. Altmış gün boyunca seni mahvediyorlarmış. Rebecca Lane hakkındaki hikâyeleri duydum. Onu o kadar kötü yaralamışlar ki haftalarca yürüyememiş. Duyduğuma göre yirmi erkekle sikişmek ve üçünü birden götüne almak zorunda kaldı."

Gülümsememi engelleyemedim. Dudaklarımdan süzülürken kendimi aptal gibi hissettim. Gerginlik karşısında gülmek için o korkunç dürtü.

"Kıçından üç tane almak büyük bir başarı gibi görünüyor," dedim.

"Hepsini aynı anda aldığına emin misin?"

Avucunun başımın üstündeki gövdeye çarpma şekli irkilmeme neden oldu. "Ciddiyim."

"Ben de öyle," dedim ona. "Rebecca Lane'in başına gelenlerin çoğu insanın başını döndürmeye yeteceğini biliyorum. Ama ben çoğu insan değilim."

Yüz ifadesi tuhaftı. Dudakları sıkıca bastırılmıştı.

Endişeliydi.

Sıcak hissettirdi.

"Bana gerçekten o ucubelerle altmış gün geçirmek istediğini mi söylüyorsun? Gerçekten mi?"

"Sana hiçbir şey anlatmıyorum. Dediğim gibi, saçmalıklarım hakkında konuşmam. İstedığın kadar dedikodu dinle." Ağacın kabuğuyla oynadım. Kuru hissediyordum.

parmaklarıma karşı. Ağzım da kurudu.

"Rahatsızım," dedi bana. "Senin için endişeleniyorum. Para için o pislik ucubeyle gitmen canımı sıkıyor. Oydu, değil mi? Kumdaki o pislik? Sana para veren o muydu?"

"Tüm saygımla," diye cevap verdim, ses tonumdaki güçlülüğe şaşırarak. "Beni sahilde üç kişi sıkıştırmak üzere olan o adam değildi."

"Ve tüm saygımla söylüyorum, kumda sürünerek yalvaran *biz* değildik."

"Touché," dedim ve taşaklarına hayran kaldım.

Uzun bir süre sessiz kaldık. Baktık. Düşündük.

Oradan gitmem gerekiyordu. Normal programıma geri çekilmem ve beni para için becermek isteyen adama ping atma dürtüsüne geri dönmem gerekiyordu.

"Eğer konu paraysa..." Jake başladı ama ben elimi kaldırdım.

"Bunların hiçbirisi hakkında konuşmayacağım," diye teyit ettim. "Ben... konuşmam... Ben konuşkan biri değilim."

"Peki, konuşmacı olma," dedi. "Dinleyici ol."

Gülümsemem niyet ettiğimden daha parlaktı. "Ben her zaman bir dinleyiciyimdir. Dinlemek özellikle yetenekli olduğum bir şeydir. Yılların pratiği."

"O zaman beni dinle," diye araya girdi ve ben de dinledim. Yüksek sesle ve net bir şekilde dinledim. "Geçen gece için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Diğer hıyarlara ve onların aptal amcık kovalamalarına uyduğum için kendimi tam bir hıyar gibi hissediyorum. Araya girip seni olan bitenden kurtarmadığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

"Yapma-" Ben başladım ama o başını salladı.

"Daha bitirmedim," dedi ve yaklaştı. "Bakın, benim ailem Wharton'lar. Ulusal nakliyeciler."

Onları duymuştum. Daha önce birçok kamyonda görmüştüm.

"Güzel," dedim.

"Yani iyi durumdayız. İyiden de öte."

"Aferin sana," dedim ona.

"Paranın çekici olduğunu anlıyorum. Rebecca Lane'in kazancıyla yeni ve lüks bir ev aldığını duydum. Sadece diyorum ki, eğer peşinde olduğun şey paraysa...

paraya ihtiyacın

var..." Kanım

donda.

"Karşı bir teklif mi sunmaya çalışıyorsun?" diye sordum ve sesim çok zayıf çıktı.

Başını kesin bir şekilde salladı. "Tabii ki hayır. Sana bir alternatif sunuyorum, elbette. Ama öyle değil... öyle değil... öyle berbat değil."

"Ben iyiyim," dedim. "Suçlu hissetmene gerek yok. Sempati dolu karşı tekliflere ihtiyacım yok."

Dağınık topuzum onun sıcak bakışları altında daha da dağınık hissettirdi. Yanaklarım pembeleşti ve fazlasıyla belirginleşti, nefeslerim sığılaştı ve pul pul oldu.

"Bu suçluluk değil," dedi bana. "Sempati de değil. Bundan daha fazlası. Seni etrafta gördüm. Senden hoşlanıyorum... görünüşünden... Kahretsin, bu çok utanç verici."

Beceriksizliği yakacak kadar tatlıydı. Üniversiteden iki arkadaşıyla ıslak kumların üzerinde memelerimi okşadıkları bir gece, kampüste beni gördükten sonra duyduğu ilgiyi bastırmak için çok az şey yapmış gibi görünüyordu.

"Ben de senin görünüşünü beğeniyorum," dedim ona ve bunda ciddiydim. "Ama biz... farklıyız. Benim hayatım farklı, Jake Wharton..."

"Doğru," dedi.

"Doğru," dedim.

"Yapma bunu," diye ısrar etti. "Her ne planlıyorsanız, başka seçenekler, başka yollar da var."

"Teşekkürler," dedim ve bunda ciddi dim. "Ama gitmem gerek. Dersler."

Kolunu göğsüme geçirerek çıkışı engelleydi, eli göğsümü kavradı. üst kolunu doğru gerginlikle kavradı. "Telefonunu bana ver," dedi, ses tonunda şaşırtıcı bir emir vardı.

Çantamda cihazı ararken gözlerimi ondan ayırmadım, merak içindeydim. beni daha iyi hale getiriyor. Elimi uzattım ve menüde gezinmesini izledim.

Kişi listeme adını ve numarasını girdikten sonra onunkine bir mesaj gönderdi. Gönderilen işaretin yanıp sönmesini izledim.

"Artık birbirimizi iyice tanıdık," dedi. "Bana ihtiyacın olursa ulaşabilirsin. Söz veriyorum, bir pislik beni korkutmak istediğinde bir daha aceleyle kaçmayacağım."

Telefonumu geri verdi ve ben de onu sıkıca tutarak yeni iletişim bilgilerine baktım.

"Teşekkürler, Jake Wharton," demeyi başardım.

"Tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de seninle, Paige Emmerson," dedi.

Yürüdüm. Yavaşça. Arkama bile bakmadan derslere ve dedikodu tsunamisine geri döndüm.

Parmaklarını sonuna kadar hatırlayınca memelerim

yandı. Ama önemli değildi. Pek bir önemi yoktu.

Amım başka bir erkek için daha çok yanıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BRANDON

Lance kolunun altında bir yığın evrakla masama yaklaştığında öğleden sonra sona ermek üzereydi. Diğer tarafta bir koltuk çekti ve elindekileri uzattı.

Açgözlü ellerimle aldım, açılış sayfasındaki Paige'in büyütülmüş kütüphane kartı fotoğrafına baktım. Meşguldü. Kollarını kavuşturup koltuğuna yaslanırken kendini beğenmiş gülümsemesi bana da aynı şeyi söylüyordu.

"O narin küçük bir şey," dedi ve ben de onaylarcasına homurdandım.

Başlığı aldım. *Paige Rowan Emmerson*. Kırsal kesimden bir *Balık* burcu Somerset. Fotoğrafta gülümsemesi gergindi. Lance'in çok hoş bir şekilde ifade ettiği gibi narindi.

"Bu sabah öğle yemeği boyunca onu takip ettim," dedi bana. "Mesafemi korudum ama takip etmek için yeterince kolaydı." Sahte bir ziyaretçi kartı çıkardı.

Köşesinde üniversite arması olan rozet. "Buralarda güvenlik pek iyi değildir." Adam boğazını temizlerken ben onun resmine bakmaya devam ettim.

"On dokuzuna yaklaşıyor. İyi bir öğrenci. Devamlılığı iyi. Çalışıyor Psikoloji. Birkaç kızla birlikte bir yurtta kalıyor. Sıra dışı bir şey yok."

"Güzel," dedim. "Peki onun izini sürmek hangi içgörü cevherlerini ortaya çıkardı?" İlk birkaç sayfayı karıştırarak ona sordum.

O beni bilgilendirmeye fırsat bulamadan ben cevabı gördüm. İçgüdülerim raydan çıkmış bir tren gibi sarsıldı, tamamen öngörülebilir bir şeye verilen acınası bir tepkiydi bu.

Gün ışığında bile onu tanıdım. Sahildeki o pısrık çocuklardan biri, büyük bir ağacın yanında azgın bir hıyar gibi onun üzerinde yükseliyordu. Bir yerlerde. Tahmin ettiğimden daha uzun boylu, zavallı kıcını yere serdiğimde gördüğümünden daha kaslıydı. İfadesi ciddiydi, kolunu açgözlülükle mıncıkladığı güzel göğüslerinin üzerine bastırmıştı. Eli bir baskınlık gösterisiyle onun kolunu kavradı, bu da üzgün amcığın hiç hoşuna gitmedi.

"Takılmak mı?" Lance'e kısık gözlerle sordum.

Koltuğunda zar zor kıpırdandı. "Belli olmuyor. Elleme ya da dil hareketi yok. Sadece adamın biri onu kütüphane bloğundan çıkardı. Biraz konuştular. Belli ki kızdan hoşlanıyordu. Sanırım o da ondan hoşlanıyor."

Aynı karşılaşmaya ait iki fotoğraf daha bulmak için sayfayı çevirdim. Birinde kadın telefonunu adama uzatıyordu. Diğerinde ise kadın ona bakarken adam telefonu kullanıyordu.

"Numaraları değiştirmek mi?"

"Öyle görünüyordu. Sanırım bir randevu ayarlıyordu. Buraya geleceksen ona dikkat etmen gerekecek."

"Bunun gayet farkındayım, teşekkürler Sherlock."

O pısrık bok parçasının bir randevuyu kovalaması ihtimaline karşı içimdeki öfke patlaması beni şaşırttı. Onu bir güzel itip kakmalıydım. Şansım varken daha sert vurdum. Belki bir diz kapağını kırdım ve tekrar ayağa kalkmasını engelledim.

Kızın, göğüslerini okşayan ve işler zorlaştığında korkak bir çocuk gibi kaçan bir adamdan çok daha değerli olduğunun farkındaydım.

"Onunla birlikte mi gitti?" Ben sordum.

Lance başını salladı. "Hayır, derslere geri döndü. Orada görecektir başka bir şey yok."

"Güzel," dedim. "Altmış günü başladığında dışarıda bekleyen hiçbir askı olmayacak, bundan emin olacağım."

"Kampüsün her yerinde konuşuluyor," dedi bana. "Bok hakkında konuşmak Burada. Bacaklarını açıp dayak yemenin karşılığında ciddi bir paradan bahsediyoruz. Geçen gece Emmerson kızının göğüsleri dışarıda ve kolları parayla dolu olarak yatakhaneine koştüğundan bahsediliyor. Sanırım o sendin."

"Öyle mi?"

Yüz ifadesi ciddiydi. "Cidden, her yerde dedikodu var. Bunun için Lane kızına teşekkür edebilirsiniz, herkes konuşuyor onun hakkında da. Bir üniversite ziyaretçisinin yanlarından geçip gitmesine izin verecek kadar bile susmadılar, çoğu." Durakladı. "Bu Paige denen kızda taşak varmış, o kadar dırdıra rağmen ortalıkta dolaşıyor."

Ona yaptığı iltifat karşısında başımı salladım.

"Bayan Lane'in koca ağzıyla yakında ilgileneceğim," dedim ona. "Görgü kurallarını yeni baştan öğrenecek."

"İstersen onu uyurabilirim," diye teklif etti. "Konuşmak için onu yakala ve peşinde olduğumuzu söyle."

Gözlerimi evraklardan ayırmadan, elimle bir fiske vurarak onu geri çevirdim. "Ben hallederim."

"Bir an önce halletsek iyi olur, çünkü dedikodu kazanı deli gibi dönüyor. Kampüste bu konuda konuşmayan tek bir çocuk bile yok."

Ona bir bakış attım. "Aciliyetin farkındayım." Ve öyleydim.

Derinlerde kaynıyordu. Rebecca Lane'in gizlilik anlaşmamızı cahilce çiğnemesine duyduğum öfke patlamaya hazırды, şimdi üniversiteli hıyara duyduğum öfke daha da artmıştı.

Tahmin ettiğimden daha da aptalmış. Cahil sürtüğ mesajıma henüz tek bir kelime bile yanıt vermemişti.

Şimdilik bir kenara bıraktım.

"Peki ya Emerson'ın kız kardeşi?"

Lance koltuğunda öne doğru eğildi. "Oldukça derine inmek zorunda kaldım. Aile kayıtlarına kadar inmek ve tüm ülke çapında olası bağlantıları araştırmak. Kaygan bir balıktı o."

"Ve?" Ben sordum. "Boktan bir şey bulabildin mi?"

"Altın tam olarak seçeceğim kelime değil," dedi. "Phoebe Kate Emerson. Kız kardeşinden beş yaş büyük. Kız uyuşturucu işinde, hem satıyor hem de çekiyor. Sayfa on. Bir göz atın."

Sayfayı ileri doğru çevirdim ve onuncu sayfada beni karşılayan yüzün benim küçük kirli beklentimle ilgili olduğu açıktı. Eski görünüyordu. Standart bir iş bulma kurumunun birkaç kez fotokopi çektiği belliydi.

Önemli değildi. Benzerlikler yeterince açıktı. Aynı biçimli dudaklar. Aynı elmacık kemikleri. Ay ışığında o kadar etkilendiğim aynı unutulmaz çirkinlik.

Sahil boyunca uzanan en yakın bok çukuru şehirde yaşıyordu. Görünüşe bakılırsa adresi, köhne bir arka sokağın çöplüğündeki üst katlardan biriydi. *Daire 10c*. Ortak koridorun fotoğrafı çok şey anlatıyordu.

Ben bakarken Lance beni bilgilendirdi. "Sabahın köründe oraya vardım, tam da onun hangi bok çukurundan sürünerek geldiğini göreceğiz zamanım vardı. Burnu kanıyordu, üst dudağının her yeri kabuk bağlamıştı."

"Uyuşturucu mu saldırı mı?"

Omuz silkti. "Bunu söylemek zor. Gerçi memelerini kaybetmişti, erkek arkadaşının siki de öyle. Adı Dean Woolston. Darp, hırsızlık ve halkı rahatsız etmekten birkaç kez içeri girmiş. Kırklı yaşların sonunda. Görünüşüne bakılırsa yere düşmeye hazır."

Sokakta çektiydikleri fotoğraf çok şey anlatıyordu. Onun yüzü Değersizliğin lekeli tuvali, lanet olası bir şenlik ateşine uygun kıyafetler ve daha fazlası değil.

Bakışlarımı üzerinde tutan onun görüntüsüydü. Kız kardeşler arasındaki benzerlikler göz ardı edilemeyecek kadar belirgindi. Saçları yağlıydı ama benzer şekilde

renkliydi, teni lekeli ama Paige'inki gibi solgundu.

Paige'in başvurusundaki anlayışlı notu hatırladım. *Kısıtlı geliri olan, ihtiyaçları olan bir öğrenciyim. Kız kardeşim için.*

Kız kardeşinin gözlerine kadar uyuşturulmuş olmasına şaşmamalı.

"Borç mu?" Lance'e sordum ve o da bir nefes aldı.

"Öğrenmeye çalışacağım ama öyle olduğunu tahmin ediyorum. Evleri tam bir bok çukuru. Banka hesaplarına biraz para girse çoktan kalkıp gitmiş olurlardı."

Gizem çözüldü.

Paige'in iyi bir ödeme günü aramasına şaşmamalı. Boktan uyuşturucu rehabilitasyon tesisleri ucuza gelmiyor.

Kişilerimden birinden ping sesi gelirken evrakları masama bıraktım. Dizüstü bilgisayarımın ekranının köşesinde kalın bir yazı belirdi.

Bingo!

"İşe koyul," dedim Lance'e. "Üçü hakkında da bulabileceğin her şeyi istiyorum. Gözün kız kardeşin üzerinde olsun. Gerekirse başka birini görevlendir."

"Yapacağım," dedi ve ayağa kalktı.

Son bilgi parçamı çağırmadan önce gözden kaybolmasını bekledim. Mesaj Paige'in telekom geçmişine bir bağlantı içeriyordu. Rapora geçmeme izin vermeden önce bir bahşış çubuğu belirdi. Açgözlü amcıklar her zaman herkesi kurutur.

Onlara seslendiğimde dikkat kesilmelerini sağlayacak kadar cömert davrandığımdan emin oldum.

Rapor kapsamlıydı, arama geçmişinden veri kullanımına ve kısa mesajlarına kadar her şey vardı. Önce arama kaydını taradım. Sesli mesaja bağlı olduğunu düşündüğüm birkaç kısa arama. Numarayı not aldım ve ardından kısa mesajlara göz attım.

Gün ışığında tanıştığımıza memnun oldum Paige Emerson, dedi birkaç saat öncesinden biri. Plaj çocuğu, şüphesiz.

Bunu kız kardeşine gönderdiği mesajlar izledi, tek bir haber bile alamadan yalvarıyordu. Cevap. Ezik erkek arkadaşıyla kokain çekmekle meşguldür şüphesiz.

Onlardan öncekiler midemin bir anda sıkışmasına neden oldu. Metnin ileri geri detaylarına daldıkça nabzım da onunla birlikte sıkılaştı.

Lütfen, lütfen altmış günü tamamlamadan önce kız kardeşimle tanışın. Her şeyi yapmadan önce ilk elden duymanı gerçekten istiyorum. Bu çok anlamlı olur. Eğer yapmazsan rahat uyuyamam.

Ardından gelen düzenlemeleri izlerken çenem titredi. Bu gece.

Bu akşam iskelede buluşacaklardı. Akşam yedi. Koca ağızlı Rebecca ve müstakbel seks oyuncağım arasında bir fikir alışverişi. Arka plandaki hikâyeyi kız kıza fısıldadıklarını düşününce dudağım uçukladı. Çenesi düşük bir şekilde ağzından kaçırdığı her şey, sikimle birlikte öfke pompalamama neden oldu.

Ne kadar ilgi çekici.

Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Lane kızının anlattığı hikâyelere Paige'in verdiği tepki beni baştan çıkarmıştı. Rebecca'nın onun küçük tatlı kulaklarını süsleyeceği pisliği düşündükçe heyecanımı tutamıyordum.

Görmek istedim. Duymak. Hatta güzel kızın açık dudaklarındaki şaşkınlığı *tatmak*.

Ama bundan da öte, bir taşla iki kuş vurmak istiyordum.

Saatimi kontrol ettim.

Mükemmel zamanlama.

Ceketimi omuzlarıma silkip yakalarını düzelttiğimde Eric elinde bir hamburgerle içeri giriyordu.

"Annabel bu akşam normalden daha geç bir saatte sahne alacak," dedim. "Erken saatler için bir bildirim gönderin. Zor bir gösteri olacak, müşterilerin geç saatlere kadar dinlemeye değer olduğunu bilmelerini sağlayın."

Bir avuç patates kızartmasını ağızına atarken başını
salladı. iğnemeyi bitirene kadar beklemedim.

O bana nereye gittiğimi sormayı akıl edemedi binadan çıkmıştım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

PAIGE

Öğleden sonra boyunca kız kardeşimi en az on kez aradım, ders aralarında ve yurda dönerken onu tekrar tekrar aradım. Akşam için kıyafet seçerken ve günün ikinci duşu için koridora fırlamadan önce onu tekrar denedim. Doğrudan her seferinde sesli mesaj.

Günlerce beni görmezden gelmesi o kadar da alışılmadık bir durum değildi. Uyuşturucular ona bunu yapardı. Ama bu... farklıydı. Tehlikeli insanlara bu kadar çok para borçlu olması işleri bambaşka bir boyuta taşıyordu. Haber almadan geçen her saat bana panik üstüne panik yaşıtıyordu. Ben kontrol altında tutmak için mücadele ediyor, zihinsel ağırlığının her onsunu beni çıldırtmak için bekleyen kutudaki jack-in-the-box'a sıkı sıkıya bağlıydı. Ama yine de bu alışılmadık bir şey değildi.

Kendimi bildim bileli paniği kontrol altında tutmak için savaşıyordum.

Akşam, yüksek stres seviyelerimin etrafında yıldırım hızıyla ilerliyordu. Hazırlanma çabalarımı bir gözüm saatte olacak şekilde hızlandırdım ve bolca zaman ayırarak gitmeye hazır olduğumdan emin oldum. Donut bar için dizlerimi saran siyah bir elbise giymiştim ve onun numarasını bir kez daha denemeyi tercih ettiğimde üzerimde yeterince mantıklı topuklu ayakkabılar vardı. Bu sefer

Bir keresinde gerçekten çaldı. Sinyal uzun uzun biplenirken nefesimi tutarak dinledim.

ve yavaştı, toparlanır toparlanmaz bir kelime sağanağı başlatmaya hazırdı. Ama yapmadı.

Sesli mesaj.

Sesli mesajın canı cehenneme.

Başka bir mesaj bırakmak yerine hemen geri aradım, dikkatini çekmeye kararlıyım.

Ama dikkatini çekemedim. Bunun bir önemi yoktu. Arka arkaya ikinci aramamda beni doğrudan sesli mesaja yönlendirdi. Çabalarım için aynı eski boktan sonuç.

Belki de her şeyi yeniden kapatmıştı. Belki de benimle konuşmak istemeyecek kadar kendinden geçmişti. Belki de kendi kutusundaki jack-in-the-box yukarı fırlamıştı ve telefonuna zerre kadar dikkat etmeden yatak odasında yorganın altına saklanmıştı.

Ya da belki artık telefonu yoktu. Belki de kaybolmuştu, karaya oturmuştu ya da tefecinin bodrumunda bacakları kırık bir şekilde saklanıyordu.

Telefonumu yatağın üzerine fırlattım ve nefes almak için kendimi zorladım. Aynada son bir kez saçlarımı düzelttim, kalbim boğazımda endişeden hasta oldum, yeni makyajlı yüzümden bir yığın üzgün kardeş gözyaşı daha dökmekle tehdit ettim.

Oraya gitmem ve sonuçlarına aldırmadan onu şahsen bulmam gerektiği giderek daha açık hale geliyordu. Şehrin o pis bölgesinden nefret etmek ve onun boktan erkek arkadaşından nefret etmek hiçbir şey ifade etmiyordu. I onu görmeye ihtiyacım vardı. Ona sıkıca sarılıp yanında olduğumu, her şeyi düzelteceğimi, sadece dayanmasını ve ben geri kalanını bulana kadar iki bin dolarla elinden geleni yapmasını istediğimi söylemem gerekiyordu.

Ama onun evine gidemezdim.

Bu gece olmaz. Henüz

gidemezdim.

Ondan önce görmem gereken başka biri vardı. Önümdeki karanlık yolda çok değerli olan başka biri.

Rebecca Lane'in söyleyeceklerini dinlemeli ve altmış günlük pisliği hakkında bana verebileceği her yararlı bilgi kırıntısını yakalamalıydım. Buna ihtiyacım olacaktı, bundan emindim. O çılgın paraya layık olduğumu kanıtlamak için edinebileceğim tüm faydalı bilgilere ihtiyacım olacaktı.

Koridordan aşağı inerken fısıldaşan yurt arkadaşlarıma bakmadım bile. Ön kapıdan çıktım ve kampüste yürürken başımı dik tuttum, nefesimi sabit tutmak için elimden geleni yaptım ve bir dizi geniş gözlü dedikoducunun yanından geçerken sırtımı dik tuttum.

Umurumda değildi. Umursayamazdım. Halihazırda hokkabazlık yaptığım stres seviyelerinden daha yüksek stres seviyeleri için kapasitem yoktu.

Ve yine de, dağ gibi biriken baskıya rağmen, omzumdaki şeytan hala adımı söylüyordu.

Tüm bunların altında inkar edilemez bir heyecan vardı.

Her zamanki gibi bunun için kendimden nefret ettim.

Her zamanki gibi tiksinti duymaktan başka bir şey istemiyordum.

Keşke sıradan bir kız olsaydım ve üniversiteden kaslı bir adamla misyoner seks yapmak isteseydim. Keşke sıradan işleri olan birkaç sıradan kardeşten biri olsaydım, diğerleri hafta içi geceleri berbat televizyon izlerken ben sosyal medya üzerinden bana mesaj attı.

Ailemin evcil hayvanlarının ve kötü örülmüş süveterler içinde çekilmiş eski saçma aile fotoğraflarımın olmasını isterdim.

İyi ve mutlu rüyalar gören iyi bir kız olmayı diledim. Geceleri yatmadan önce bana okunan masallarla büyümüş olmayı ve canavarlardan korunmak için kapıyı bir parça ışıkla aralık bırakmayı.

Belki de bu, büyük bir kızken büyük canavarların peşinden koşmamı ve beni sıkıca yakalayıp acı çektirmelerini ummamı engellerdi. Yalvartmalarını. Her şeyi kabul etmemi ve daha fazlası için çılgılık atmamı.

Carolyn ve kız kardeşini iskelenin girişinde beklerken gördüğümde, bu dünyada hiçbir şeyin beni çoktan ölmüş olan canavarın peşinden gitmekten alıkoyamayacağını biliyordum.

onun için üzülmeme neden oldu. Rebecca Lane yaklaştığımı görüp o güzel gülümsemesiyle bana bakınca sinirlerim tepeme çıktı, boğazım kurudu. Gülümse.

Büyüleyiciydi. Tamamen ve tamamen.

O anda çirkin ördek yavrusu korkularım ayağa kalktı ve bana saldırdı.

Saçları hatırladığımdan daha da parlaktı. Platform topuklu dar kot pantolon giymişti, göğüsleri yukarı kalkıktı ve kalçaları soğukta bile rüzgara açıktı.

Altmış gün boyunca onunla aynı seviyede olmamın imkanı yoktu. Yakınından bile geçemezdim.

Carolyn, parmakları ceplerinde, çenesine kadar fermuarlı bir kazak giymişti. Beni gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, son birkaç gündür halkın geri kalanının aksine davranıyordu ve Rebecca'nın kulağına benim hakkımda *iyi* olabilecek bir şeyler fısıldıyor.

Sonunda onlara ulaştığımda kendimi çok garip hissediyordum, el sallamakla sarılmak arasında bir yerde duruyordum ve arkadaşlık cephesinde kendimi nereye koyacağımı bilemiyordum. Carolyn benim yerime karar verdi ve beni yakaladı.

Haftalardır görmediği kampüs arkadaşı gibi beni sıkıyor ve sallıyordu. Onun coşkusuna her şeyimle karşılık verdim.

Parfümü harikaydı. Beni gülümseten şirin bir şekilde çiçeksi Omzunun üzerinden parlıyordu. Sarılmanın ortasında kız kardeşinin gözleriyle karşılaştım ve onunkiler Carolyn'inkilerden o kadar farklıydı ki nefesim boğazımda kesildi.

Rebecca Lane'in gözleri derin, karanlık ve günah kadar korkutucuydu. Onlar Omzumdaki şeytanı şarkı söylemeye iten kirli bir bilgiyle parılıyordu.

Altmış gün içinde gerçekten de mutlak bir pislik okyanusu yaşamıştı, bu çok açıktı. İçimdeki karanlık bir ürperti bana onun çok hoşuma gitti.

Carolyn beni kucaklamadan bıraktı ve kız kardeşine döndü. "Rebecca, bu Paige. Paige, bu Rebecca."

Elimi kaldırdım, diğerk kız bana doğru bir adım atarken yine garip bir şekilde havada asılı kaldım. O basit hareketinde bile kalçaları bir podyum mankenininki gibi sallanıyordu. Kendinden emindi. Gerçekten kendinden emin. Daha kendinden emin milyon yılda olabileceğimden daha fazla.

"Merhaba Rebecca," dedim. "Sizinle tanıştığırna gerçekten memnun oldum." "Ben de," diye cevap verdi. "Carolyn bana senden çok bahsetti." Sesi bilmişlikle doluydu.

"Hadi çörek yapalım," dedi Carolyn. "Onları denemen ve rekabeti bitirmen için *sabırsızlanıyorum*. Kampüstekiler kesinlikle *çok* daha iyi. Bana katılacaksın Paige, katılacağını biliyorum. Rebecca neden bahsettiğini bilmiyor."

Elimi tuttu ve beni iskele boyunca çekti. Bana dedi ki tatlar hakkında, tatlar hakkında çok şey. Krema, pudra şekeri ve bazen *tam da böyle olacak kadar* sıcak çıkmaları hakkında.

Sesi çok uzak geliyordu.

Ama Rebecca'nın sesi hiç de uzaklardan gelmiyordu.

"Paige'in çörekleri umursadığını sanmıyorum Carolyn. O altmış günlük hardcore pislikten sağ çıkmayı ve para basmayı önemsiyor."

Carolyn bu yorum üzerine olduğu yerde durdu ve ben de onunla birlikte durmak için tam zamanında frene bastım. "Tanrım, Becca, en azından önce bir masa bulalım, olur mu? Yaşadığı dehşetle başa çıkabilmek için şekere ihtiyacı olacak."

Rebecca sırtıttı ama Carolyn donut barına doğru ilerlemeye devam ederken başka bir şey söylemedi.

Ortaya çıktığında oldukça iyi görünüyordu. Dışarıdaki masaların üzerinde büyük sarı ampullerle yanıp sönen bir tabela yanıyordu, meşguldü ama aşırı kalabalık değildi, bu da yılın bu zamanı için iyi bir işaretti.

Daha önce görmüştüm, görmüş olmalıyım. Görmüştüm ama atari salonunun yanında olduğunu fark etmemiştim.

Carolyn'in ardından oturdum, kız kardeşi karşısındaki sandalyeyi kaparken ben de onun yanında bir yer seçtim.

Ana tezgâhtan bir garson geldi ve menüleri dağıtırken Rebecca'nın göğüs dekoltesini inceledi. Gözlerim seçeneklere iyice odaklandığında buranın bir donut bardan biraz daha fazlası olduğunu fark ettim.

Çörek yaptı, tabii. Hem de bolca. Ve kokteyller. Kokteyller yaptı. Alkollü milkshake'lerden çılgın isimli garip meyve suyu kombinasyonlarına kadar her şey.

Rebecca Lane'in bu mekândaki çöreklerin daha iyi olduğunu iddia etmesine şaşmamalı. "İçecek?" diye sordu garson ve ben de dikkatimi topladım.

Rebecca menüye bile bakmadan hemen siparişini verdi - garsonu gülümseten, kulağa abartılı gelen bir kokteyl. Carolyn gözlerini devirerek basit bir milkshake istedi.

"Hafta içi bir gece," dedi. "Yarınki dersler için iyi olmaya çalışıyorum. Hepimiz senin gibi olamayız ve her gece kafayı bulamayız."

Ben de iyi bir kız olmayı seçmeliydim ama Rebecca'nın sırtışı beni takip etmeye cesaretlendirdi. *Siktir et*. Ben de onun gibi sipariş verdim.

"Güzel seçim," dedi Rebecca garson uzaklaşırken. "Bu da iyi bir şey çünkü senin biraz sınır zorlayıcı biri olduğunu umuyorum."

Carolyn'in sesi hızla geldi. "Belki de sınırları zorlayan biri değildir ve hikâyelerinizi kâbus olarak algılayacak kadar mantıklıdır."

Rebecca'nın sırtışı hiç değişmedi. "Kararını çoktan verdiğine eminim. Haksız mıyım?"

İki kız da bana bakıyordu. Makyajımın en azından yüzümdeki kızarıklığı gizlemede kısmen işe yarayacağını umuyordum.

"Ben, şey... merak ediyorum," dedim. "Ne kadar çok içgörü, o kadar iyi. Bana zaman ayırabildiğin için gerçekten minnettarım."

Rebecca başını eğdi. "Benden istediğin kadar zaman ayıracağım ama yine de soracağım. Kararını çoktan verdin, değil mi? Paraya çevireceksin

Bedeninizi ve ruhunuzu, buna değeceğini vaat eden pis adama satarak." Gölüşü beklediğimden daha soğuktu. "İnan bana, buna değecek. Merak etme."

Carolyn, "Onun bu saçmalıklarına kulak asma," diye karşı çıktı. "Bazen bütün gece ağlıyor ve ışık açık uyuyor. Hiçbir şey onu Buna değer, sana yapacağı şeyler için değil."

Rebecca bir kaşını kaldırdı. "Birkaç hafta önce seni yepyeni bir gardırop için alışverişe götürdüğümde söylediğin bu değildi."

Carolyn'in yanakları bir anda karardı. Boğazımı temizleyerek ve dikkatleri tekrar üzerime çekerek yardımına koştum.

"Paranın sesini çok merak ediyorum," dedim onlara. "Öğrenci hayatı Zor. Ev hayatım pek nakit sıkıntısı içinde değil. Kız kardeşim biraz maddi sıkıntıya girdi." Bu konuşma zincirini orada durdurdum.

"Para için kendini bu kadar acıya sokacak kadar istekli misin?" Carolyn sordu.

"En çok ne kazandırıyororsa ona katlanmak için," diye cevap verdim ve garson içkilerimizi getirirken omuz silktim.

Kendiminkinden düzgün bir yudum aldım ve çarpan kalbimi biraz sakinleştirdiğini umdum. Gözlerim tekrar onunkilere kaydığında Rebecca bana doğru bakıyordu.

"En çok parayı ödemesinin bir nedeni var," dedi ve ses tonundaki küstahlık bir şekilde azaldı. "Yani, pişman değilim. Bir saniye bile. Ama Carolyn haklı, bu iş kolay değil. Sizi hayal bile edemeyeceğiniz sınırlara kadar zorlayacaklar." Masaya doğru eğildi ve sesi alçaldı. "Korkacaksın. Dehşete düşeceksin. Nerede olduğunuzu ya da ne kadar süredir orada olduğunuzu bile bilmeden hayatınız ve akıl sağlığınız için ciddi sışacaksınız."

Başımı salladım. "Anladım. Carolyn bana öyle söyledi."

O da başını iki yana salladı. "Carolyn sana öyle söyledi, tabii. Ama Carolyn *orada değildi*. Ben oradaydım. Her boktan dakikasında oradaydım."

Aramızdaki bakışlar midemi altüst edecek kadar ağırdı.

Gözlerinde kampüsteki söylentilerin hiçbirinde, hatta Carolyn'in çörek yerken fısıldadığı hikâyelerde bile olmayan bir gerçekçilik vardı.

Ondan kaçamazdın. Bilmekten. Altmış gün boyunca acı ve dehşet içinde yaşadığı gerçeğinin tüm ağırlığı.

Ve daha fazlası. Kötüden daha fazlası.

"Onunla tanıştın, değil mi?" diye sordu.

"Profil resmindeki adam mı?" Durakladım. "Evet, onunla tanıştım. Sanırım esas adam o."

Gözleri kokteyline kaydı. "O esas adamdan daha fazlası. O her şey. Tanrı, Şeytan... dünyanın gördüğü tüm pis kâbuslar."

"İğrenç," dedi Carolyn burnunu kırıstırarak. "İnsanlara yaptığı şeyler çok iğrenç."

"Kim o?" diye sordum. "Bana bir şey söyle... Onun hakkında bir şey... Bilmem gerek... Hazır olmak için..."

"Asla hazır olmayacaksın," dedi Rebecca. "Yakınından bile geçemeyeceksin. Milyon yıl geçse bile."

"Olmaya çalışabilirim..."

İçkisinden bir yudum daha aldı. "Sanki... elektrik gibi. Sanki sürekli bir akım sizi uçuruyor. Aklını kaçıracaksın, dünyadan kopacaksın ve Her bir duyunuzla, mutlak bir ahlaksızlık ve katliam denizinde yüzerek ve bunu başarmanın çoktan geçtiğini düşünerek. Ve sonra *o* orada *olacak*, Daha fazlasını talep etmek. Size *daha fazlasını söylüyor*. Hep daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını. Ve sen de ona vereceksin. Ne isterse."

Şimdiden aklımı kaçırmış gibi hissediyordum, kokteyli çoktan unutmuştum, onun sözlerini içime çekerken.

"Peki gerçekten ne istiyor?"

Cevabı anında geldi. "Canının yanmasını istiyor. Kırmanı. Kırık bedenle birlikte kırık ruhunun parçalarını da ona vermeni istiyor."

"Ve itaat etmekten başka seçeneğimiz yok mu?"

Başını salladı. "Her. Tek. Zaman. Ne olursa olsun."

"Ve sonra?" Ben zorladım. "Senden her şeyini aldığında ne olacak? Vücudunu her şekilde kullanıyor, değil mi? Canını öyle bir yakıyor ki merhamet çılgınlıkları atıyorsun ve sonra her şeyi yeniden yapıyor?"

"Evet, bunu gayet iyi yapıyor." Gülümsemesi bulanıktı.

"Sonra ne olacak? Parayı alıp gitmene izin verdi, iş bitti mi?"

Bardağını parmaklarının arasında döndürdü. Gergin bir kıpırdanma. "Ve sonra seni aynı şeyi yapmaları için bir sürü pis yabancıya veriyor. Nasıl isterlerse. Ne zaman isterlerse. Altmış gün bitene kadar istedikleri kadar."

Bu düşünceyle bir nefes aldım.

Bunu biliyordum.

Bunu duymuştum.

Ama bunu doğrudan Rebecca Lane'in ağzından duymak çok farklı hissettirdi.

"Seni çok kötü beceriyorlar," diye fısıldadı. "Ama mesele bu değil. Seni gerçekten mahveden şey bu değil. Seni böyle bırakan şey bu değil. Kafanız öyle bir karışmış ki, sonunda parayı istediğinize bile emin değilsiniz. Çünkü o zamana kadar gerçekten istediğin tek şey... o zamana kadar gerçekten *ihtiyacın olan* tek şey..."

Sesi bir anda kesildi, gözleri ağzının söyleyemediğini söylemeye çalışıyordu.

Anlamadım. Neyi işaret ettiğini değil.

Gözlerim onunkileri yedi ama hiçbir ipucu

bulamadım.

Ama bir his vardı. Bir

çaresizlik.

Carolyn, "Bu konu hakkında sakın konuşma," dedi ve elini masanın üstüne vurdu. "Konuşmayacağını söylemiştin. Bu gece çörekler ve genel berbat hikayeler ve bir sürü cesaretsizlik. Paige'in bunları duymaya ihtiyacı yok."

Ama bu boku duymaya ihtiyacım vardı.

Hayatımda hiç bu kadar kötü bir şey duymaya ihtiyacım olmamıştı.

"Lütfen yap," dedim Rebecca'ya doğru. "Lütfen bu konu hakkında konuşun. O zamana kadar gerçekten istediğin şey nedir?"

"Yapmamalıyım," diye cevap verdi, gergin kıpırdanmaları hâlâ devam ediyordu. "Carolyn haklı. Bu konuda konuşmamalıyım. Bu benim... sadece benim..."

Nedense bundan şüpheliydim.

Carolyn, "Bütün bu olanlar yüzünden hâlâ kafası karışık," diye akıl yürütmeye çalıştı. "Hiçbir anlam ifade etmeyen çılgınca duygular. O şeyden uzaklaş ve Şanslı kaçış için şanslı yıldızlarınıza teşekkür edin."

Şanslı kaçış seçeneğini hissetmek isterdim.

"Sana söylesem de anlamazsın," dedi Rebecca. "Milyon yıl geçse de orada olmadığın sürece anlamana imkân yok. Muhtemelen benim... sadece boktan şeyler isteyen boktan bir kızım..."

İşte o zaman arkasındaki hareketi gördüm. Uzun boylu, geniş bir figür iskeleden aşağı bize doğru yürüyordu.

Yürüyüşündeki gücü fark ettiğimde gözlerim açıldı, çenem düştü. Takım elbisesi mükemmeldi, bir rüya gibi dikilmişti. Bakışları hatırladığım kadar karanlıktı.

Ama bu sefer benim yüzümden değildi.

"Bu o," diye nefes aldım bar tabelasının altından geçip içeri doğru ilerlerken.

Rebecca'nın gözleri benimkiler gibi büyüdü ama ne demek istediğimi anlamamıştı.

"Evet!" dedi ve sesi daha yüksek çıktı. Çok daha yüksek. "İstediğin o! O zamana kadar *tam olarak* istediğin kişi o! Seni tahrik etmeye yetecek

kadar

Lanet olası deli. Aklını başından alacak! Çünkü o bir tanrı.

Bu dünya. Siktiğimin ruhunu çalan sikik bir tanrı ve
Daha fazlası için yalvarırsınız. Ama yapamazsınız. Oraya gitmene izin
veremezsin. Onu bir daha görürsen asla hayatta kalamazsın!"

Ama onu tekrar görürse hayatta kalmak zorunda kalacaktı.

Zaman durana kadar yavaşladı. Gölgesi kızın üzerinde sürünüyordu.
Adam orada, hayattan daha büyük bir şekilde, ölüm gibi bir bakışla ona
bakıyordu.

Kız ona doğru bakmaya cesaret edince ağzı korkunç bir gülümsemeye
dönüştü ve kendine olan güveni yok oldu. Öldü. Büzüştü ve bir kalp atışında
gitti, geriye sadece titreyen küçük bir kız kaldı.

Onun yanındaki koltuğa çöktü ve bir sigara çıkardı. "Beni sana
getirdiğin için aptal kız," dedi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

BRANDON

Eğer görünüş öldürseydi, ölü bir kız olurdu.

Sigaramı yakarken gözlerimi onunkilerden ayırmadım ve karşımda oturan iki kıza en ufak bir selam bile vermedim.

"Seni arayacaktım," diye kekeledi. "Burada işim biter bitmez... Mesajını ancak öğleden sonra aldım..."

"Sen berbat bir yalancısın," dedim. "Eminim yalancılara ne olduğunu hatırlıyorsundur."

Görüş alanımın köşesinde Paige'in koltuğunda kıvrandığını görebiliyordum ama ona bakma dürtüsüne karşı koydum. Eklenen gerilim her zaman buna değerci.

Sabır.

Rebecca Lane'in gözü fena halde korkmuştu, hiç şüphesiz iyi-ayaklarımın dibinde diz çökmek için kökleşmiş bir dürtü. Bunu onda görebiliyordum. Kokteyl bardağının etrafında titreyen parmaklarında. Gözlerinin titreşiminde.

"Um, merhaba?" diye geveledi kız kardeşi ve ben de gözlerimi onunkilere diktim.

Aile benzerliği dikkat çekiciydi. Kendine olan güveni de öyle. Rebecca'nın sağını ondan koparıp kendi sağıma monte etmekten zevk almıştım.

Sevdim.

"Carolyn, evet?" Dedim ve kızın omuzları gerildi. "Senin hakkında çok şey duydum. Kız kardeşin aile geçmişi konusunda oldukça açık sözlüydü."

Gururlu çenesindeki güçle çelişen gözlerindeki endişeyi sevdim.

Sırlar. Dolapta her zaman çok fazla sır vardır.

"Bu özel bir sosyal etkinlik" dedi bana.

Gülmekten kendimi alamadım. "İlginç bir kelime seçimi," dedim. "Küçük sosyal kulübünüzün mahremiyete hiç değer vermediği görülüyor."

Dikkatimi tekrar Rebecca'ya çevirdim, gözleri kocaman ve vahşiydi.

Korkmuştu.

Korkmuştu.

Paige de öyleydi.

Korkusunun alevlendiğini hissedebiliyordum. Uysal dış görünüşünün altında cızırdıyordu.

Aletim sertleşmişti ve onu masanın üstünden çekip almak istiyordum. Kırmızı bandın her bir parçasını kazımak ve onu hemen orada cezalandırmak için... Ona bunu etten kemikten sunmam gerekirken, kirli küçük kızlara kirli küçük içgörüler için uzandığı için.

"Paran olmasını seviyor musun Rebecca?" diye sordum. "Pahalı giysilerin içinde, güzel yüzüne pahalı makyajlar yaparak pahalı içkilerini içmek seni memnun ediyor mu?"

"Evet..." dedi ve sesi kesildi. Bekledim.

Dudağını ısırdı.

Ona doğru sigara dumanı üfledim ve sigara içmemesine rağmen aılıktan ölüyormuş gibi dumanı içine çekişini izledim.

Diğer kızlar tek kelime etmedi. Far ışığındaki tavşanlar gibi bakıyorlardı.

Rebecca'ya "Terbiyeli ol," diye fısıldadım, o da kendini unutarak inledi.

"Evet, efendim," diye fısıldadı. "Param olmasını seviyorum, efendim. Teşekkür ederim. Bana verdiğiniz her şeye sahip olmayı seviyorum."

"Ne-" Carolyn söze başladı ama ben ona dönünce çenesini kapattı.

"Kız kardeşin gerektiği zaman nasıl saygı gösterileceğini biliyor," dedim ona. "Eğer çok şanslıysa, itaatsizliğini görmezden gelebilirim. Bu, dersini aldığına beni ikna etmekte ne kadar başarılı olduğuna bağlı. Şunlar olabilir... sonuçları..."

Başka bir şey söylememe gerek yoktu.

"Dersimi aldım," dedi Rebecca sessizce ve hizaya geldiğinde sikim seğirdi. "Bu konuda tek kelime daha etmeyeceğim, yemin ederim! Özür dilerim efendim, bana kendimi kanıtlamam için bir şans verin. Söz veriyorum iyi olacağım. söz veriyorum."

Ve işte beklediğim an gelmişti. Sabrımı ödüllendirecek an.

Gözlerim Paige Emmerson'inkilerle karşılaştığında soğuk ve sertti. Ağzı açıktı, sığ nefesler alıyordu, bakarken parmakları bardağın etrafında bembeyaz kenetlenmişti.

Rebecca Lane'in sandalyesini itip yanımda dizlerinin üzerine çökerken çıkardığı sese tepki vermedim. Önümde eğilip ellerini dua pozisyonunda başının üzerinde kenetleyerek alnını uyluğuma dayadığında kılımı bile kıpırdatmadım.

Sigaramdan bir nefes daha çektim ve tek kelime etmedim.

"Rebecca!" diye tısladı kız kardeşi. "Rebecca, ne halt ediyorsun?!"

Ama benim pis küçük yüksek silindirim bir santim bile hareket etmedi.

"Bağışlayın beni, efendim," diye nefes aldı. "Lütfen efendim, bir daha asla tek kelime etmeyeceğim. Çok üzgünüm efendim, lütfen beni affedin."

"İyi kızlar her *zaman* dillerine dikkat ederler," dedim. "Kötü kızlar başlarına gelen her şeyi hak ederler, değil mi Bayan Lane?"

"Evet, efendim," dedi.

Genç Bayan Lane, ağzı açık ve dalgın bir halde tam bir tablo gibiydi.

Onun hakkında her şeyi biliyordum. Gençken üvey babaları hakkında yaydıkları yalanlar yüzünden onu terk eden anneleri ile aile geçmişlerini biliyordum. Carolyn'in, ikisinin de çocuklukları boyunca sürekli güvenceye ihtiyaç duyduğunu biliyordum.

derslerini almışlardı ve ne olursa olsun hayatlarının geri kalanında iyi kızlar olacaklardı. *Kardeş sırları*.

"Kız kardeşimi mahvettin," diye tısladı bana. "Ona yaptığın şeyler..."

Homurdanan bir ses çıkardım. "Ah canım, Rebecca. Görünüşe göre gerçekleri küçük tatlı kız kardeşinden saklıyormuşsun, değil mi? Küçük kötü bir dedikoducunun üstüne küçük kötü bir yalancı gibi görünüyorsun."

"Özür dilerim efendim," dedi tekrar. "Bunu yapmak istememiştim. Ona anlatmaya çalıştım... ona gerçeği anlatmaya çalıştım ama duymak istemedi!"

Garson, ben onu işaret ettiğimde aptal suratında belirsizlikle geziniyordu.

"Viski," dedim ve parmaklarımı şıklattım. "Duble, sek. Buzsuz."

Carolyn geri çekilirken onu izledi, barın arkasında içkimle meşgul olurken açıkça şaşkındı.

"İnsanlar düzen istiyor," dedim ona. "Kontrolü ele geçirecek bir yönetim gücü ararlar. Bazıları bunu işte bulur, tüm küçük süreçleri takip eder ve prosedürleri."

Garson viskimi getirdiğinde kimse tek kelime etmedi. Bir dikişte içmeden önce teşekkür etmek için bardağımı ona doğru eğdim ve tepsisine geri koydum.

Buralarda takılmadı.

"Kontrol," diye tekrarladım. "Dediğim gibi, bazı insanlar bunu işte bulur. Diğerleri bunu çok daha *mahrem* yerlerde bulur."

Gösteri olarak elimi Rebecca'nın saçına koydum.

Temastan duyduğu mutluluk iniltileri benim için bile utanç verici boyutlardaydı.

Başını gözleriyle buluşabileceğim kadar geriye çektim. Göz bebekleri güzelce büyümüştü.

"Rebecca Lane, benim ya da kurumum hakkında tek kelime daha edersen, sahip olduğun her kuruşu alır ve seni çok fena cezalandırırım, Bir daha asla bir erkeği tanımak istemeyeceksin." Başparmağımı yanağında gezdirdim, yanan sigaramın sıcaklığı tenine hissedebileceği kadar yakındı. "Beni anlıyor musun?"

"Evet, efendim," dedi. "Sizi anlıyorum."

"Ayağa kalk," diye emrettim ve hiçbir ustalık göstermeden kendini yerden kaldırdı.

Boş koltuğu işaret ettim ve oturdu, elleri kucağında ve ben dikkatimi karşımdaki kızlara kaydırırken gözleri hala bana dikilmişti.

"İtaat en iyi severek yapıldığında olur," dedim onlara. "Rebecca, elini benim için düz tut."

Hiç tereddüt etmeden söyleneni yaptı.

Ben hareket etmeden önce ne olacağını biliyordu, nefesini içine çekti ve onunla yüzleşmek için döndüğümde derin bir şekilde tuttu.

Dişlerini sıktı ve sigaramı onun açık avucunda yavaşça söndürüp acısını dindirirken titredi.

Sanki ona bir hediye vermişim gibi parmaklarını poponun etrafında birleştirdi. "Teşekkür ederim, efendim. Teşekkür ederim."

"Bir dahaki sefere seni çağırmak zorunda kalırsam, ikinci bir şansım olmayacak," dedim ve ayağa kalktım. "Bunu hatırlasan iyi edersin."

Cüzdanımdan birkaç banknot çıkarıp hesap için masanın üstüne bıraktığımda dehşetle baktı.

"Efendim, lütfen," diye fısıldadı ama onu duymazdan geldim. Arkamı döndüm ve masadan uzaklaştım, paniğe kapılıp ayağa fırlamasını umursamadım.

"Lanet olsun Rebecca, otur yerine!" diye tersledi kız kardeşi ve ben de oradan çıkarken kendi kendime sııttım.

Rebecca Lane'in tekrar oturmasına imkan yoktu. Şimdi olmaz. "Efendim, lütfen!" diye bağırdı. "Lütfen, efendim, gitmeyin!"

"Rebecca!" diye tekrar bağırdı kız kardeşi ve benim sırtışıım genişledi. "Efendim, lütfen!"

Ana iskele yürüyüş yoluna çıkmadan önce elimi onaylamak için bile kaldırmadım.

Duymadan önce ne olacağını biliyordum ama bu zevk hiç eskimedi.

"Lütfen efendim!" diye bağırdı ben uzaklaşırken. "Lütfen efendim, ne isterseniz yaparım, yemin ederim!"

Bir duraklama daha ve bu sefer anın tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım.

"Lütfen, efendim!" diye tekrar bağırdı. Ve bu sefer sesi çok güzeldi. "Lütfen efendim, beni bırakmayın! Sizi seviyorum!"

Eğer aşkın var olduğuna inansaydım, ona da inanabilirdim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

PAIGE

Ne yapacağımı bilemedim. Ne düşüneceğimi. Nasıl olacağımı.

Arkasından seslenen Rebecca Lane'e bakakaldım, bir arkadaş buluşması olması gerekirken olayların nasıl bu noktaya geldiğini anlayamadım.

Böyle bir şey olamaz. Suçüstü yakalanmış olamam. Onunla ilgili hikayeler arıyordum. Çünkü niyetimin ne olduğu belliydi. Tesadüfî bir buluşma kesinlikle bunu kesmedi. Hayatta olmaz.

"Rebecca, ne oluyor lan?!" Carolyn sordu ve yüzü bıkkınlığın resmiydi.

Kız kardeşi başını salladı ama tek kelime etmedi. O kadar titriyordu ki bunu masanın öbür ucundan bile görebiliyordum, adam gözden kaybolalı çok olmuşken hâlâ iskelenin aşağısına bakıyordu.

"Ciddi olamazsın!" Carolyn devam etti. "Bu aşk değil. O bir ucube. Sadist bir pislik. Bir... bir..."

Bitirmek yerine masanın diğer tarafına uzandı ve Rebecca'nın kokteylini kaptı. Bir dikişte içti ve boş bardağı masaya çarptı.

Bunu içimde hissettim. Onun endişesi.

Kız kardeş endişesi hakkında her şeyi biliyordum ve midenizde sizi kusturacak kadar kötü bir şekilde nasıl yılan gibi kıvrıldığını.

Rebecca ölüm gibi bir yüz ifadesiyle bize dönerek, "Bu aşk," dedi. Adamın boş bıraktığı koltuğa çöktü, sanki omurgasını da yanında götürmüş gibi yığıldı. Gözyaşlarına karşı savaşıırken sönmüş uzuvlardan oluşan bir kütleden başka bir şey değildi.

Ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden sessiz kaldım, kendi çılgın stres seviyelerimle savaşıırken kendi içkimi döndürdüm.

Beni kabul etmemişti. Tek kelime bile etmedi. Sadece buz gibi soğuk bir bakışla beni orada bulmasıyla ilgili düşüncelerini yeterince ifade etmişti.

Hasta olabilirdim. Altmış günlük yaşam çizgisinin elimden kayıp gittiği düşüncesi dünyanın dönmesi için yeterliydi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Rebecca ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Berbat durumdayım. Bu çok berbat bir durum. Ona çok ihtiyacım var."

İhtiyacım var.

Bunu ben de hissettim.

Ona çok ihtiyacım vardı. Kötüden de kötü. Kız kardeşimin bana ihtiyacı olduğu kadar.

Carolyn, "O pisliği unutmalısın," dedi ve bunun onlar için yeni bir konuşma olmadığı açıldı. "Onunla işin bitti. Bitti.

Terapi için ödeme yapın. Tatil için ödeme yap. O pisliği kafandan tamamen atmak için ihtiyacın olan her şeyi öde."

Sadece o çılgın birkaç dakika boyunca onu gördüğüm için hala sersemlemiştim, bu yüzden Rebecca'nın nasıl hissettiğini kim bilir.

Tepedeki iyi ışıklandırma, onun donuk sokak lambalarının ima ettiği kadar mükemmel olduğunu kanıtlamıştı. Yontulmuş ve yontulmuş ve giyinmiş tertemiz.

Çene çizgisi sert, elmacık kemikleri yüksekti. Gözleri karanlıktı ve ruhunuzu içinizden çekip çıkaracak kadar derindi.

Saçlarındaki eli beni ürpertmişti. O kadar güçlü, acımasız ve sahipleniciydi ki önünde diz çökmüş ben olmayı dilemiştim. Her şeyi talep eden adam tarafından sahiplenilmeyi.

Evet. Rebecca ve ben belli ki aynı şekilde sıçıp batırmıştık. "Adı ne?" Düşünmeden sordum.

Rebecca başını salladı. "Yapamam... Konuşmamamı söyledi..."

"*Bana* adamın adını bile söylemedi," dedi Carolyn. "İyi ki de söylemedi, çünkü muhtemelen çoktan polisi aramıştım."

"Polisi aramak hiçbir işe yaramaz," dedi Rebecca. "Bağlantıları delicesine güçlü. Asla bir yere varamaz." İç çekti. "Öyle olsa bile milyon yıl geçse de ifade vermezdim. Bundan çok önce her şeyimi elimden alırdı." Bir iç çekiş daha. "İsteyeceğimden bile değil."

"Cidden parasını senden geri alabileceğini düşünüyor olamazsın, değil mi?" Carolyn karşı çıktı.

"İstediği şeyi istediği şekilde alabilecekti," dedi Rebecca. "Dediğim gibi. Bağlantıları delicesine güçlü. Burada olduğumuzu biliyordu, değil mi? Her şeyi biliyor."

Hislerim diken diken oldu. "Sence burada olduğumuzu nereden biliyordu?"

Rebecca omuz silkti. "Benden gelmedi. Carolyn bana yatak odasında bizzat sordu." Gözleri benimkilerle buluştu. "Yani senin aracılığınla olmalı."

"Benim aracılığım mı?!"

Etrafımıza baktı ve kendini tam 360 derece döndürdü. "Şimdiden seni izlemeye mi başladı? Onunla zamanınız ne zaman başlıyor?"

"Bilmiyorum..." Ona söyledim. "Bana haber vereceğini söyledi..."

"Telefonunu mu kullanıyordun?" diye sordu. "Onun hakkında mı konuşuyordun?"

"Hayır..." Dedim, sonra Carolyn'e attığım mesajları hatırladım. "Onun hakkında değil ama bu gece hakkında, elbette. Çörekler hakkında..."

Gülümsemesi bulanıktı. "Senin hakkında her şeyi bilecek. İnan bana. Hiçbir şey kutsal değildir. Ne telefonun, ne tıbbi kayıtların, ne de başka bir şey. Ne isterse alır. Beden, ruh, zihin, ne olursa. Muhtemelen şimdiye kadar tüm yaşam geçmişinizi biliyordur."

"Tek kelime etmedi," dedim. "Beni kabul bile etmedi. Tek bildiğim altmış günün artık söz konusu bile olmadığı."

"Güzel!" Carolyn haykırdı. "Eğer değillerse harika bir haber. Şanslı bir kaçış olacak!"

Ama bu şanslı bir kaçış olmayacak. Benim için değil.

Her yerim üşümüştü. Kalbim çarpıyordu. Kokteylden bir yudum daha aldıktan sonra bile endişeden ağzım kurudu.

Hâlâ sahilde olup olmadığını merak ettim. Acaba koşarak ona yetişebilir ve beni hala alması için yalvarabilir miydim?

"Yüce Tanrım," dedi Carolyn. "İkinizin de bu boktan adamdan hoşlandığınıza inanamıyorum. Ne oluyor lan?"

O kadar belli miydi?

Yanaklarım makyajımın altında yeniden yandı.

"Ben sadece... fırsat bu," diye yalan söyledim ve o da korkunç bir kahkaha attı.

"Aynen öyle. İkiniz de onun için deli oluyorsunuz. Hiç anlamıyorum."

Anlamadığı konusunda ona inanmadım. Adam, onunki de dahil olmak üzere dünyayı ekseninden döndürecek kadar güzeldi. Oturduğu yerde kıpırdandı. Onun varlığının gücü karşısında hepimiz gibi o da öfkeden ne yapacağını şaşırmıştı.

Eminim lanet olası garson bile onun emrine boyun eğdi.

"Burada kalmamalıyız," diye fısıldadı Rebecca. "Bizi izliyor olacak, ya da başka biri olacak. Onu bana zaten olduğundan daha fazla kızdırmak istemiyorum."

Omurgamda bir ürperti daha. *İzliyordum.*

"Çörekler buraya kadarmış," diye içini çekti Carolyn ve ayaklarının dibindeki çantasını yerden aldı. "Hadi buradan uzaklaşalım. Sanırım kardeş kardeş sohbet etmemiz gerekiyor. Üzgünüm, Paige. Beklediğim şey tam olarak bu değildi."

Kolunu sıktım. "Yardım etmeye çalıştığın için teşekkürler. Bunun anlamı çok büyük."

Gitmelerini istemedim. Bir saniye bile. Rebecca'nın bana her şeyi anlatmasını istedim. Onunla geçirdiği her saniyenin ayrıntılarını ve daha fazlasını anlatmasını.

Kendi çantasını alıp ayağa kalkması, bundan sonra kartlarını göğsünde sıkı sıkıya tutacağından şüphe duymadığımı gösterdi.

"Bizimle mi yürüyorsun?" Carolyn sordu ama onların sohbetine karışmak istememe imkân yoktu. Zaten bir ömür boyu yetecek kadar rahatsız etmişim gibi hissediyordum.

Hâlâ yarısı dolu olan bardağımı gösterdim. "Siz devam edin," dedim. "Ben işimi bitirip yatakhaneye döneceğim."

Sarılmak için eğildi ve ben de onu sıkıca

kavradım. "Kampüste görüşürüz."

"Yakında görüşürüz," dedim ve Rebecca'ya el salladım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Başını salladı. "Ve sen," dedi ama ona inandığımdan emin değilim.

Hesabı almalarına gerek yoktu. Masanın üstünde yüklü miktarda para varken olmaz.

Gitmelerini izledim. Onlar daha gözden kaybolmadan Carolyn'in parmağı Rebecca'ya doğru uzanıyordu.

Titreyen parmaklarımla çantamdan cep telefonumu almam bir dakikadan az sürdü.

Profilini aradım ve nefesim boğazımda mesaj düğmesine tıkladım.

Sözlerim çaresiz ve içgüdüsel, gönder tuşuna basmadan önce onları tekrar okumadım bile.

Lütfen bana 60 günün hala devam ettiğini söyle. Buna gerçekten ihtiyacım var. Beni burada bulduğun için üzgünüm. Lütfen bunu bana karşı kullanma. Ne istersen yaparım. Yemin ederim.

Ekranımda gönderilen simgesi belirdi ve derin bir nefes aldım.

Sadece anlamasını umuyordum. Çok yakında. Beni listeden silmeden ve Benim yerime başka bir kız. Daha önce hizmet için para ödediği kişileri takip etmeyen ve kokteyllerde özel hikayelerini ortaya çıkarmaya çalışmayan başka bir kız.

Beni sahildeki gölgelerde sallanırken değil de gerçek ampullerin altında gördükten sonra onun için hâlâ yeterli olduğumu umuyordum.

Belki de bu yüzden benimle tek kelime konuşmamıştı.

Belki de Rebecca Lane'in yanında korktuğum kadar çirkin bir ördek yavrusuydum.

Bir ping sesi duyduğumda bir mil sıçradım. Başparmaklarım mesaja ulaşmak için kilit ekranımı karıştırıyordu.

Profil resmi bildirimlerimde görüldüğünde kalbim kulaklarımda atıyordu.

Yukarı çekmek için tıkladığımda sinirden zor nefes alıyordum.

Önümdeki mesajla ziyafet çekerken gözlerim fal taşı gibi açılmış olmalıydı. Cevabını okumaya o kadar odaklanmışım ki üzerimde beliren gölge.

Mesajda *şahsen özür dileyebileceğiniz* belirtilmiştir.

Kendisini yanımdaki sandalyeye indirdiğinde bir milden fazla zıpladım.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

BRANDON

Yanına oturduğumda nasıl da başladı. Hiç vakit kaybetmeden işe koyuldum.

"Merak kediye öldürür," dedim ona.

Lane kızlarından farklıydı. Gözleri doğal olarak kısıktı, benimkilerle buluşmaya cesaret edemiyordu. Dizleri birbirine kenetlenmişti, duruşu acımasız bir sınıftaki kız öğrenciler gibi sertti.

"Özür dilerim," dedi. "Hazırlıklı olmak istedim. Olmayacağımdan endişelendim... Çok fazla... deneyimim yok..."

Ona doğru eğildim. "Bir an için bile olsa deneyim istediğimi düşündüren ne?"

O güzel gözleri benimkilere dikildi. "İstemiyor musun? Ama düşündüm de... Rebecca..."

"Rebecca neye benziyor?"

Omuz silkti.

Bekledim.

Kokteylinden küçük bir yudum aldı ve tekrar omuz silkti.

"Rebecca çok güzel. İnanılmaz. Kendinden emin. Nasıl memnun edeceğini çok iyi bildiğinden eminim."

Kızın doğuştan gelen alçakgönüllülüğü büyüleyiciydi. Rebecca Lane iyi bir görünümlü bir numune, kesinlikle. Altmış günlük kazançlı bir teklifti. Gürültülü ve etkileyici. Performans göstermeye hevesli. Kırılması kolay.

Ama Rebecca Lane'de önümdeki çiçeğin doğal gücüne benzer hiçbir şey yoktu. En dokunaklı şekilde kendinden utanıyordu. Tatlı ve Ağırbaşlı, başkalarının iyiliği için kendini feda etmeye istekli.

Yine de tatlı küçük çiçeğin merkezinde güçlü bir kirlilik vardı. Gözlerinde adımı çağıran, teslimiyetle gelen karanlığı arzulayan bir ihtiyaç.

"Tam da aradığım şey sizde var," dedim ona, ses tonumdaki samimiyete şaşıracak.

Gözlerinde şok edici bir parıltı. Makyajının arasından parlayan görkemli bir kızarıklık. "Öyle mi?"

Sinsi bir gülümsemeyle onu şerefliendirdim. "Evet, Paige Emerson. Öyle."

"Adımı biliyorsun," dedi biraz şaşıracak. "Rebecca senin her şeyi bildiğini söyledi. Bağlantılarınız olduğunu söyledi."

"Çok sayıda bağlantım var. Benim iş kolumda her şeyi bilmek önemlidir."

Yüzünü bana dönmek için biraz daha yaklaştı. "Bu gece Rebecca ile burada olduğumu biliyordun, değil mi?"

"Ya öyle ya da çok şanslı bir tesadüf, öyle değil mi?"

"Arayabilirdin... onunla görüşmememi söyleyebilirdin..."

Gülümsemem tekrar yükseldi. "Evet. Yapabilirim." Garsonu çağırdım. "Ama bunun neresi eğlenceli, Bayan Emerson?"

"Eğlence mi?" diye sordu, garson bize katılırken masaya doğru bakarak.

"Bir viski daha," dedim ona. "Ve buradaki arkadaşım ne içiyorsa."

Onun gözleriyle buluşmak için yan çizdi. "Yine mi aynı?" diye sordu ve kadın başını salladı. "Lütfen."

Tekrar konuşmadan önce onun geri çekilmesini bekledim.

"Rebecca Lane çok tehlikeli bir zeminde serseri mayın gibi dolaşıyor. Onunla bir daha iş birliği yapmamanız akıllıca olur."

Bakışlarının tam içime saplandığını hissettim. "O sana aşık. Sanırım bu onun topunu biraz daha gevşek yapıyor."

Gülüşüm soğuktu. "Kız bana aşık değil."

Sözlerini tekrarlariken ses tonundaki gücü beklemiyordum. "O sana aşık. Kesinlikle aşık. Bu çok açıktı. Böyle bir duyguyu taklit edemezsin."

Normal şartlarda onun mantığını bir el hareketiyle reddeder ve onu aptallık alemine gönderirdim. insanlığın büyük çoğunluğunu küme düşürdü.

Ama bunlar normal koşullar değildi. Bu kızla ilgili hiçbir şey normal değildi.

"Stockholm Sendromu çok gerçek bir olgudur," dedim ona. "Orada O kızın bana karşı hissettiklerinin aşkla uzaktan yakından alakası yok. Bu sadece fantastik bir yansıtma, başka bir şey değil."

Tekrar omuz silkti. Omuzlarındaki zarif harekete aşına olmaya başlamıştım. "Sen öyle diyorsan."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"O zaman sanırım aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek," dedi o güzel ağzında en yumuşak gülümsemeyle.

Dişlerimi alt dudağına gömme ve ciyaklayana kadar çekme arzumu dizginlemek zorunda kaldım.

Çelişkilerin en göz kamaştırıcısında bir muammaydı. Emin, ama Belirsiz. Kendine güvenen ama teselliyi başkalarının gücünde arayan. Utangaç ama cesur. Kendi kararlılığı içinde güçlü, ama korku içinde boğuluyor.

İnanılmaz.

Kız inanılmazdı.

On Rebecca Lanes'in toplamı kadar kazançlı olurdu.

Garson içkilerimizle geri döndü ve bu sefer benimkini yere atmadan ondan aldım.

O gittiğinde ona "Ben asla aynı fikirde olmam," dedim. "Benim dünyamda ya benim yolumdan gidersin ya da pozisyonunu yeniden düşünene kadar ağır bir ceza alırsın."

"Peki burası senin dünyan mı?" diye sordu, sesinde en ufak bir şımarıklık belirtisi bile olmadan.

"Henüz değil," diye sııttım ve kadehimi ona doğru kaldırdım. "Ama yakında içinde olacaksın."

İlk içkisini bitirdi ve bir sonrakinden düzgün bir yudum aldı.

"Ne kadar erken?" diye sordu ve ses tonundaki çaresizlik hissediliyordu. "Bana bir tarih söyleyebileceğinizi umuyordum. planlar..."

"Daha önce de belirttiğim gibi bir ay ya da daha fazla."

Kadın irkildi. "Yaptığını biliyorum. Sadece umuyordum ki..." Bir nefes aldı ve öyle sahte bir gülümseme takındı ki yüzüne bir tokat atmak istedim. "Beni ne zaman istersen hazır olacağım."

Hareket ediş şeklimi beklemiyordu. Çenesini kavrayışımı ve gözlerini gözlerime dikmeye zorlayışımı beklemiyordu.

"Kız kardeşini biliyorum," dedim. "Hayatının son demlerini yaşadığını biliyorum. bir ezikle uyuşturucu çekiyor. Acınacak bir durum. Hiçbir sorumluluğunun olmadığı üzücü bir durum."

Ağzı öyle bir açıldı ki, parmaklarımı bir çırpıda boğazının arkasına geçirebilirdim. Çenesini bırakmadım. Bırakmadım.

Kıvranıp ellerini benimkilere doğru kaldırdığında bile.

"Nasıl bildin?! Nasıl bilebildin?!"

"Dediğim gibi, benim işimde her şeyi bilmek önemlidir. Buna alışsanız iyi olur Bayan Emerson. İnanın bana, altmış gününüz dolana kadar çok daha fazlasını öğrenmiş olacağım."

Gözleri doldu.

İncinmişti. Çok

incinmişti. Utanmıştı.

Aşağılanmış.

Lanet olası bir kokteyl barda olmasaydık gözlerindeki yaşları yalardım.

"Bana ihtiyacı var," diye fısıldadı. "Onun için doğru olanı yapmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Bu asil bir adanmışlık, şüphesiz her şeyi yapacağını düşünürsek Sen onun önünde yanarken, o lanet torbacının evine gitmeye çalışıyor. İyi bir kokain paketi için ruhunu satardı."

Başını salladı, tutuşuma karşı zorlanıyordu. "O kötü bir yerde. Daha iyi olabilir. İyileşmesini sağlayacağım."

"Ne kadar aptalca bir iyimserlik," dedim. "*Seni* daha da kötüleştirecek *olanın* o olma ihtimali çok yüksek."

Bu konuşmayı yapmamalıyız.

Altmış günlük fetih ya da değil, bu beni ilgilendirmezdi. Beni ilgilendirmez.

Uyuşturucu bağımlısı kız kardeşi ve onun acınası varlığı benimkine hiç benzemiyordu.

Paige Emerson'ın kendisi, offshore banka hesabıma lezzetli bir nakit enjeksiyonu vaadi dışında benim için hiçbir şey yapmadı.

Bu pisliğe bulaşmış olmasından duyduğum tiksintiyle içim alev alev yanarken onu neden elimde tuttuğum, alışkın olduğum tüm hassasiyetlerimin ötesindeydi.

"Bunu yapmak zorundayım," dedi ve parmakları usulca benimkilerin üzerine indi.

Utangaç ama cesur.

"Neden yapıyorsun?" diye sordum. "Neden senin kaderin onunkine

bu kadar bağlı?" Gözleri gördüğüm en sert gözlerdi.

"Çünkü onu seviyorum. O benim kız kardeşim."

İşte o zaman söyledim. Söyledim işte.

"Aşk diye bir şey yoktur, tatlım. Bu sadece üzücü bir yanılsamadan ibaret."

"Aşk *gerçekten* var. Önemli olan tek şey bu," diye fısıldadı. "Eğer aşkın yoksa her şeyin ne anlamı var ki?"

"Peki sende var *mı*? Eğer aşk gerçekse lanet olası kız kardeşin nerede? Neden burada seninle birlikte değil, seni onun adına kendi ruhunu satmaktan kurtarmaya çalışmıyor?"

"Bilmiyorum!" diye tısladı ve öyle bir güçle çekildi ki gitmesine izin verdim.

Bu küçük zaferi kabul edebilirdi. Bir tane daha alamazdı. Omuzları

kamburlaştı. Gözleri dolup taşı.

Bir yudum viski aldım.

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedim. "Bu tür kesin görüşler, bir boka yarayacaklarsa incelemeye tabi tutulmalıdır."

Bir elini kaldırdı ama hareketi kaba değildi. Kırılmıştı.

"Konuş," diye emrettim. "Sen aşka inanıyorsun, ben sana aşkın nerede olduğunu soruyorum. Uğruna dünyanın öbür ucuna gidebileceğin kız kardeşinin neden hâlâ nefes aldığını haber vermek için bile seni aramadığını soruyorum."

"Nefes almıyor olabilir..." diye başardı. "Başı dertte. Ciddi bir sorun!"

"Bu sabah nefes alıyordu," diye tısladım. "Bok ukurundaki dairesine, yanında erkek arkadaşının hıyarıyla, memelerinin üzerinde tekzleyerek dnyordu."

Elini bir anda ağızına götürdü. "Onu gördün mü?! Bugün m? Bugün iyi miydi?!"

"Lütfen," diye alay ettim. "Uyuşturucu sokaklarında gezinip birinin iğrenç kız kardeşini gözetleyecek bir adama mı benziyorum? Onu izlettirdim. Yeterince gördüler."

Elini masaya bıraktı. "Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim. Çok endişelendim."

Hayal kırıklığı omurgamda sarsıntılar yaratıyordu.

zverisi karşısında hayal kırıklığı. Saflığı yüzünden hayal kırıklığı.

Onu beceriksiz kız kardeşine bakan aptal kk bir kız olarak gülüp geçme ve onu web kamerasında yok ederek mutlu bir şekilde devam etme konusundaki kendi isteksizliğimden kaynaklanan hayal kırıklığı.

"Altmış gün boyunca sana vereceğim her türlü acıya ve cezaya gerçekten katlanacak mısın, sırf kız kardeşinin kefaletini ödemek için?"

Kokteylinden bir yudum daha aldı ve o sahte yüz ifadesi öyle güçlü bir şekilde geri geldi ki, onu ağızından almak istedim.

"Altmış gün için kaydolmamın tek nedeninin bu olduğunu kim söyleyebilir?" diye meydan okudu.

Kendimi onun saçma gerekçelerine uymaya zorladım.

"Peki söyleyin bana, altmış gün sürecek bu ahlaksızlığa başka hangi nedenlerle katıldınız?"

Yine o kk omuz silkmelerden biri. "Rebecca Lane kendisi için oldukça iyi şeyler yaptı. Belki ben de bunu istiyordumdur. Belki ben de tasarım kıyafetler, ayakkabılar ve kendime bir daire alacak kadar para istiyordumdur."

Yüksek sesle güldüm.

Tam bir göbek kahkahası.

Keskin, soğuk ve lanet bir kısıtlama olmadan.

"Ah, tatlım," dedim. "Saçmalamaya çalışman çok komik. Benim dünyama adım attığında saçmalıkları üniversitede bıraktırdım, küçük kız. Seni dövmek benim için bir zevk olacak ama bu süreçten keyif alacağından şüpheliyim."

Gözleri yavaşça benimkilere kaydı. Çok yavaşça.

Ve işte yine oradaydı. Kahkahalarımın boğazımda düğümlenmesine neden olan o kalite.

Gözlerinde beni çağıran o ihtiyaç. O lanet karanlığa olan özlem.

Siktir et.

Benim de canımın çektiği bir şey vardı.

"İç bakalım," dedim. "Gidiyoruz."

"Gidiyor musun?" diye sordu, neredeyse dolu olan bardağına bakıp tekrar geri dönerek. "Nereye gidiyorsun?"

İçimi bitirdim ve masanın üzerine birkaç not daha attım. O

hâlâ içkisini yudumlarken ben ayağa kalktım.

"Para istiyorsun," dedim. "Gel de bana ne kadar olduğunu göster."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

PAIGE

Onu takip ettim. Çantamı alıp peşinden çıkarken nereye gittiğimi sorgulamadım bile.

İskele hâlâ turistlerle doluydu. Yolundan çekildiler. Yolunu değıştirmede, bir kez bile, ön tarafa kadar.

Yemek yememiştim. Saatlerdir.

Aç karnına aldığım alkol bacaklarımı savuruyor, ona ayak uydurmaya odaklandığım için başım dönüyordu.

Sahile vardığımızda tek kelime etmedi. Ana caddeden geçerken ve diğer taraftaki restoranlar dizisi boyunca ilerlerken ses çıkarmadı.

Sert bir sola dönmesine hazırlıklı değildim. Hızla ilerlerken biraz tökezledim ve onu *boş yer* tabelası asılı bir otelin kapısına kadar takip ettim. Ön tarafa. Kapıyı açtı ve benim için kenara çekildi. Şaşırtıcı bir beyefendi.

Resepsiyon fuayesinin sıcaklığı beni ateşler içinde bıraktı. Resepsiyona doğru ilerlerken ve elini servis ziline sıkıştırırken sakin ve sabit kalmaya çalıştım.

Etrafıma bakındım, yüksek tavanı ve ısıltıyı içime çektim. Yukarıdaki avizeyi. Birkaç saniye sonra resepsiyonistle konuşuyordu ve onu izlediğini gördüm. Parlak bir şekilde gülümsüyordu. Gerçekten parlak. Ona bir anahtar uzatırken kıkırdadı.

Ödemeyi nakit olarak yaptı ve kabul formunda görüldüğü kadarıyla bir güzellemeden başka bir şey imzalamadı.

Keşke adının ne olduğunu görebilecek kadar yakın olsaydım. Eğer imzaladığı gerçek ismi buysa bile.

Ona sormak zorundayım. Sormak zorundaydım. Ama elinde oda anahtarıyla bana döndüğünde Parmağında tehditkâr bir şekilde sallanırken, cesaretimi ne zaman toplayacağımdan emin değildim.

Vahşiydi. Korkunçtu. Hayatımda gördüğüm en muhteşem şeydi, her ne kadar bana kâbuslar gördürmek için fazlasıyla yeterli olsa da.

Doğruca üst kata çıkarken onu takip etme rutinime devam ettim, ilk katta ve köşede hızla volta attım.

Odamız sol taraftaydı. Anahtar kilide soktu ve kapıyı iterek açtı. Kolumdan tutup aynı güçle beni içeri ittiğinde bunu beklemiyordum.

Işık düğmesini açmadan önce kapı arkasından kapandı.

Pencereye doğru yürüyüp dışarıdaki manzarayı incelerken güçlkle yutkunabildim.

Bana dönerken perdeleri kapatmadı. Çantamı komodinin üzerine bıraktım ve gergin bir şekilde bekledim.

"Bu gece bir binlik daha tehlikede," dedi ve iç cebinden bir kama nakit çıkardı. Parayı şifonyerin üzerine bıraktı. "Ama bu lanet olası kız kardeşin için değil. Senin için. Doğru düzgün yemek yediğinden ve üniversite kırtasiye malzemelerini aldığından emin olmak için. Asıl olay için çağırmaya geldiğimde yarı düzgün bir durumda olduğundan emin olmak için." Durakladı. Gözleri yanıyordu. "Beni anlıyor musun?"

Başımı salladım.

Yüz ifadesi karardı. "Dedim ki, beni anlıyor musun?"

Tekrar başımı salladım. "Evet, seni anlıyorum."

Başını öne eğdi. "Daha önce Rebecca ile yaşadığım küçük olaydan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Kalbim hızla çarpıyordu. Ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Evet, efendim. Sizi anlıyorum, efendim."

"Aferin kızıma," dedi. "Ama ne yazık ki şimdiye kadar o kadar da iyi değildin. Sinsi kızların derslerini öğrenmeleri gerekir. Kötü kızlar hak ettikleri ceza."

Titrememi tutamadım. Ağzım o kadar kuruydu ki zar zor yutkunabiliyordum.

"Benim için soyun," dedi. "Seni çıplak istiyorum. O güzel küçük göğüslerini istiyorum başlarına gelecekler için olgunlaşmış. "O küçük tatlı amcığın olacaklara hazır olmasını istiyorum."

Parmaklarım o kadar titriyordu ki ayakkabılarımı bile zar zor açabildim. Onları elimden geldiğince düzgün bir şekilde tekmeleyerek çıkardım ve elbisemin yan tarafındaki fermuara uzanırken kendimi duvara yasladım.

Onu aşağı kaydırırken kendimi hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim. Ayaklarımın dibine düşmeden önce bir anlığına kalçalarımın çekti. Gözlerim yerde, yanaklarım alev alev yanarken içinden çıktım.

"Bana bak," dedi ve ben nefes almak zorunda kaldım.

Gözlerimi kaldırmaya cesaret ettiğimde elleri ceplerindeydi. Duruşu sağlamdı. Kocaman. Rebecca Lane'in bahsettiği tanrının her bir parçasıydı.

Ellerim önümde kenetlenmişti, daha önce onun etkileyici göğüs dekoltesini gördükten sonra memelerim küçük sütyenimin içinde küçük kalmıştı.

"Göğüsler açık," diye bağırdı ve irkildim.

Kopçayla uğraşmaktan nefret ediyordum. Omuzlarımdan sıyırdığımda sütyenimin çok eski ve solmuş olmasından nefret ettim.

Donumu sormasına gerek yoktu. Başparmaklarımı belime geçirdim ve hızlıca aşağıya çektim, yığının geri kalanına doğru tekmeledim ve sabit durmak için mücadele ettim.

"Rebecca Lane çok güzel bir amcık parçası," dedi ve karnım fena halde ağrımaya başladı. Onun güzel olduğunu biliyordum. Yaşayan tüm boklar kadar seksi olduğunu biliyordum. Onun için ödemek isteyeceği her şey ve daha fazlası olduğunu biliyordum.

"Rebecca-" Başladım ama parmağını kaldırarak beni durdurdu.

"Daha bitirmedim," dedi. "Kibar küçük kızlar ben konuşurken sözümü kesmezler."

Başımı salladım ve bariz olanı ağzımdan kaçırdım.

"Özür dilerim, efendim." Başını sallaması içimi şaşırtıcı derecede ısıttı.

"Rebecca Lane çok güzel bir amcık parçası," dedi tekrar. "Ama sen onu kenara atmaya yeter de artar bile. Kendi değerinizden asla şüphe etmeyin, Bayan Emmerson. İyi parayı asla kötü yatırımlarla harcamam."

Gözlerim onunkilere çarptı. Mizah olup olmadığını kontrol ediyordum. Kötü niyet kontrolü. Bana güldüğüne dair en ufak bir işaret var mı diye.

Hiçbir şey yoktu.

Sadece o.

Bakıyor
um.

İstiyoru
m.

Yarı sarhoş halimde bile onun istediğini biliyordum.

Beni istediğini.

Korkmuş kalbim havalara uçtu.

Bana doğru adım atarken kılımı bile kıpırdatmadım, gözlerim sanki cennete bakıyormuşum gibi onunkilere dikilmişti.

"Canını yakacağım," dedi. "Canını öyle bir yakacağım ki merhamet

dileneceksin." Birkaç adım daha attı ve önümdeydi. Bir kaç adım sonra

Elbisesinin sıcaklığı tenimi karıncalandırdı. "Ve bu sadece başlangıç," diye fısıldadı. "İnan bana, çok daha kötüsü olacak."

Kravatının düğümünü çözdü ve ben de iniltimi tutamadım. Bileklerimi öyle bir güçle kavradı ki, onları sıkıca bağlarken dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak biraz haykırdım. Kravatı yumuşaktı. Bordo ipek o kadar koyu ki neredeyse siyahtı. Bu bağları hiçbir şekilde nazik yapmıyordu. Benim

Bileklerim o kadar sıkı bağlanmıştı ki onları zar zor hareket ettirebiliyordum, parmaklarım içgüdüsel olarak kıpırdıyordu, sadece hala hissettiğimden emin olmak için.

Elleri meme uçlarımı çimdiklemek için yukarı kalktığında nefesi yüzümdeydi. Nefesimi onunkine değdirirken kalp atışlarımı duyabildiğine eminim.

"Eğer plajdaki o üzgün küçük çocuk ben onlarla işimi bitirmeden önce bu göğüslere bir daha dokunursa, yemin ederim bu onun dokunduğu son şey olacak."

tısladı ve gözlerim kocaman açıldı. "Kimse altmış gün boyunca benim dünyama dışarıda tutunmaya çalışan eziklerle giremez. Sana tavsiyem, bir daha

"Bir dahaki sefere sorduğunda öğle yemeğinde takılalım."

"Sen nasıl..." Ben başladım ama o daha sert çimdikledi. Çok daha sert.

"Bağlantılarım var," diye hırladı. "Açıkça belirttiğimi umduğum gibi, her şeyi biliyorum. Bunu asla unutma. Yaptığın her hareketin içinde olacağım. Gölgeler. Konuştuğun her kelime sen gözünü kırpmadan kulağımda olacak."

Korku karşısında memelerim istek duyuyordu. Ona daha fazlasını sunmak için omuzlarımı geriye çektim.

"Cezaya açım," dedi. "Merak etme tatlım, doyduğundan fazlasını alacaksın."

Parmakları etime saplandı ve derine bastırdı, küçük, cılız yumrularımı gözlerimi kapatmama neden olacak kadar sert bir şekilde göğüs kafesime doğru yuvarladı.

"Benim olanı işaretliyorum," dedi ve omzumdaki şeytan dans etti. "Borcunu ödeyeceğin güne kadar, bu bedenin bana ait."

Nefesindeki viski kokusunu alabiliyordum. Dudaklarında tatmak istedim ama

en ufak bir hareket yapmaya cesaret edemedim.

"Buna deneme sürüşü diyebilirsin," dedi ve ben de başımı salladım.

Avucu mememe indiğinde o kadar sert vurdu ki başladım. Diğerini tokatladığında tenim yanıyordu, üstlerine iki acı verici tokat daha indirmeden önce onlara fiske vururken meme uçları sertleşti.

"Bunlar güzel küçük şeyler," dedi bana. "Onları incitmek bir zevk olacak."

İki tokat daha yedim ve ayaklarımın üzerinde sallandım. Sonraki iki tokat beni inletti.

"Gözlerini aç," dedi ve ben ona bakana kadar parmaklarıyla yanaklarımı sıktı.

Sonraki dört tokat daha sertti, çığlıklarımı tutarken gözlerim sulanma tehlikesi geçirdi.

O devam ettikçe daha fazla tutamadım, omuzlarımı kamburlaştırırken inledim, ama yine de ritmi sürdürdü. Tekrar tekrar ve tekrar tekrar.

Acıdı.

Acıyor. Yanma. Batma.

Ama güzel bir acıydı. Kalbime şarkı söyleten bir acı.

Daha fazlasını istememden nefret ediyordum.

Ben nefesimi tutmaya çalışırken parmaklarının arasında meme uçlarımı yuvarladı.

"Bir gün, tatlı küçük Paige, seni o kadar sert ısıracağım ki günlerce üzerinde diş izleri kalacak," diye tısladı ve midem yerinden fırladı. "Ama bu gece değil. Bu gece sadece bir tadımlık."

Ağzına bakmaktan kendimi alamadım. Dişlerine. Dudaklarının mükemmel şekli.

Bacaklarımın arasındaki çırpınışı durduramıyordum. Rahatlamak için yalvarırken ahlaksız klitorisimin ağrısını.

"Bu gece beni ısırabilirsin," diye teklif ettim. "Kabul ediyorum. Ne isterseniz alacağım... efendim."

Kahkahası kısıktı. Utanç yaktı.

"Tatlım, hevesini takdir ediyorum. Ama inan bana, o güzel küçük memeleri vahşileştirdiğimde tüm sefil yeraltı dünyası izliyor olacak. Canın yanacak ve onlar da bunun bedelini ödeyecek, tam da olması gerektiği gibi."

"Peki ya bu?" Ona sordum. "Nedir bu? Neden bunu izlemiyorlar?"

"Çünkü *bunların* hepsi benim," dedi. "Kendi zevkim için kendi cebimden çıkan para. Sadece malları çok erken teslim etme konusunda dikkatli davranıyorum." Meme uçlarımdan öyle sert çekti ki içine düştüm. Beni orada tuttu, ellerini saçlarımda dolaştırırken bağlı bileklerimi aramıza sıkıştırdı. "Ayrıca bu bir ceza," diye ekledi. "Eğer bir daha benim hakkımda soru sorarsan, bedavaya almış olacaksın."

Beni öpmesini ne kadar isterdim.

Dudaklarım açıktı. Onun için yalvarıyordum. Onun için yalvarıyordum. Ama o vermedi.

"Sen mükemmel küçük bir deneksin," diye fısıldadı. "Seni kirletmek muhteşem olacak."

Beni yatağa doğru fırlatırken sarhoş bacaklarım beni sabitlemek için hiçbir şey yapmadı. Sertçe yere düştüm. Garip bir şekilde. Kendimi düzeltmeye çalışırken ellerim yatağa yapışmış, dengede durmaya çalışıyordum.

Bu konuda fazla bir şey yapma şansım olmadı. Beni kolayca kaldırdı, homurdanmama bile gerek kalmadan yerime oturttu. Yüzüm Yastıklar üstte, ellerim karnımın altında, kığım havada.

Arkamda diz çöktüğünde yatağın eğimini hissettim. İstekli parmaklarıyla kalçalarımı ayırdı ve ben de bir iniltiyle bacaklarımı açtım.

"Taze küçük amcığı görmekten zevk alıyorum," diye homurdandı ve yanan yüzümü göremediği için minnettardım.

Kemer tokasının çözüldüğünü duydum. Deri kayışı belinden çıkardığını duydum.

Avucuna inen tokadı duyduğumda karnımdaki korku daha da arttı.

"Canının yanmasına hazır ol," dedi.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

BRANDON

Benim için asla hazır olmayacaktı. Verdiklerimi almaya asla hazır olmayacaktı. Asla gözlerimin içine bakıp ne vereceğimi bildiğini söyleyemeyecekti.

Bu şekilde hoşuma gitti.

Çoğu kızla başlangıçta kendimi kontrol altında tuttum. Çoğu kızla sınırlarını belirledim ve öldürmek için içeri girmeden ve onları kırılma noktasına kadar zorlamadan önce onları santim santim aştım. Önemli olduğunda daha iyi bir seyirlik oluyordu. Ödeme yapan müşterilerim için daha uzun bir pislik zaman çizelgesi.

Çoğu kız için bu bana gayet uygundu.

Paige Emmerson çoğu kız gibi değildi.

Kemerimi yukarı kaldırıp sırtına indirmeden önce hiçbir uyarı tokadı atmadım.

Kırbaç darbesiyle çığlık attı ve haklı olarak soluk et şeridi pembeye dönerken sertçe kıvranmaya başladı. Mükemmel bir diyagonalı. Mükemmel bir vuruş.

Bir sonrakinde ters yönden karşılık verdim ve yine çığlık attı, bu seferki panik içinde gırtlaktan geliyordu.

"Lanet yastığı ısır ve sessiz ol," diye tersledim.

Pozisyonunu bulmasını beklemedim. Deri kayış şımarık kıcını bir rüya gibi kesiyordu. Pembe. Solgunluğa karşı çok fazla pembe.

Aletim ağrıyacak kadar gururluydu. Azgın bir gençmişim gibi pantolonumun içinde zorlanıyordum.

Dediğim gibi, Paige Emmerson çoğu kızdan farklıydı.

Farkında olmasa bile sikim için yalvarıyordu. Daha fazlası için çığlık atıyordu, henüz bilmece bile. Nasıl vereceğini bilmece bile ruhunun kemiklerini sunuyordu.

İstedğim her şeyi almakta ustaydım.

Gizlice hareket ettim, onun duruşunu neredeyse hiç bozmadan yataktaki pozisyonumu değiştirdim.

Uyluklarının arkasındaki üç kirpik öyle çizgiler bırakmıştı ki, ruh düzeyinde bir incelemeye bile dayanabilirlerdi. Bir başka yeteneğim daha.

Yeni çığlıkları yastığın etrafında karışık iniltilerdi, dişleri şüphesiz talimatıma uyuyor ve sıkıca kenetleniyordu.

En iyilerinden altı tanesiyle kıcına vururken titriyordu. Kaygan bir balık gibi kıvranıyordu, ben de tam omzunun ortasına bir tane indirdim. Bıçaklar. Kahretsin, nasıl da çiçek açtı.

O noktada durabilirdim. Ceza, suçu kolayca telafi etmişti.

Ne yazık ki tatlı küçük Paige için durmak aklımdaki son şeydi.

"O bacakları benim için geniş tut," diye homurdandım ve söyleneni yaparken dehşet içinde inledi.

Deri, uyluklarının iç kısmındaki hassas etin etrafında birbiri ardına kıvrılıp bükülürken, içinden elektrik çarpmış gibi oldu.

Çizgiler istediğim gibi koyulaşırken dört ayak üzerine kalktı ve acıya karşı sallandı.

Onun tarafından başka bir safça hareket.

Tatlı am dudakları bu pozisyonda bir tokat için yalvarıyordu. Sürtüğün yarığı parlıyordu ve ileri geri sallanma hareketi en hassas yerlerini hoş bir şekilde sundu.

"Küçük hassas amcığının kemerle dövülmek üzere sunman çok cesurca," dedim ve kayışı bileğimin bir hareketiyle o muhteşem kabarık dudaklara vurdum.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede tekrar yatağa uzandı.

Sinsi bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. "Çabuk öğrenenleri severim."

Bununla birlikte kendini ayarladı ve kollarını altından kurtaracak kadar yana yuvarlandı. Onları başının üzerine kaldırdı ve Parmakları korkulukları güzelce ve sıkıca kavradı.

Pozisyon ona uyuyordu. Bir resim kadar güzeldi.

Bana da uyuyordu.

Onu tekrar tekrar cezalandırırken parmak eklemlerinin beyazlaşmasını seviyordum. Ritim tutarken, sırtına, kıkına vururken ve deri tekrar tekrar çatırdarken teninin yanan pembeliği dışında her şeyi gözden geçirirken kendi nefeslerim de onunkilerle birlikte kesiliyordu.

Yüzü yastığa gömülü olsa bile çığlıkları iniltiden çok çığlığa dönüştü.

Gürültülüydük. Gerçekten çok gürültülüydük. Otel odamızın kapısının çalınmasını ve belki de dışarıdaki caddede yanıp sönen mavi ışıkları riske atacak kadar yüksek sesle.

Ama bunların hiçbiri umurumda değildi.

Başımı tavana doğru eğdim ve gözlerimi kapatarak kıkına bir kez daha acımasızca vurduktan sonra inlemelerinin tadını çıkardım.

Saf. Sikişmek. Mutluluk.

"Sana benim için acı çekeceğini söylemiştim," dedim sonunda sustuğunda ve sesimden sıvı pislik damlıyordu.

Yastığı dişlerinin arasından düşürüp yanağını yana çevirerek tek geniş gözüyle bana bakarken bir an sıçradı.

"Ve sana," dedi nefes nefese, "bana ne verirsen kabul edeceğimi söyledim."

"Cesurca sözler," dedim ona gülümseyerek. "Ama henüz işimizin bitmesine çok var."

Çoktan bitirmiş olmalıydım. Malikanede yapmam gereken hazırlıklar vardı. Sümüklü Annabel'i izleyiciler için itaat etmeye zorlayacaktım. Kışkırtılacak teklifler. Alınacak para.

Ama bunların hiçbirisi de umurumda değildi.

"Sırt üstü yat," dedim ama bu anlamsız bir talimattı. Konuşmamı bitirmeden önce onu ters çevirmiştim, yüzünü daha fazla buruşturmasına açtım. vahşileşmiş derisi yatağa çarptı.

Göğüsleri hâlâ elimle vurduğum tokatlardan kızarmıştı. Düz, küçük karnı dikkatle incelendiği için gergindi.

Sağlıklı olamayacak kadar belirgin kalça kemikleri vardı. Kaburgalarını derisinden sayabiliyordum.

Kalçalarını tutup onu kendime doğru çekerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kalçalarını göğsüne doğru kaldırdım ve onları yaydım, zevkim için somurtan amını sundum.

Tartışmaya girmeden pozisyonunu korudu.

O da bakışlarını benden ayırmadı. Gözleri üzerimdeydi. Beni izliyordu. Bu hoşuma gitmişti.

Çok hoşuma gitti.

Kızın saçları kesilmişti ama neredeyse hiç tıraş olmamıştı. Parmaklarımla onu yayarken klitorisi dikkat çekiyordu, karanlık küçük başlığından dışarı çıkıyordu.

"Amcığı acıtmayı seviyorum," dedim ona usulca. "Yakında keşfedeceğin gibi bu benim kişisel favorim."

Parmaklarımla onu sıyırdım ve nefesini içine çekti.

"Yine de," diye devam ettim. "Bunu zaten biliyor olmalısın, değil mi? Söyle bana. Yumruğumu eklemlerine yediğin için hâlâ ağrıyor mu?"

Lezzetli bir baş sallama. "Hâlâ acıyor," dedi. "Sıktığımda hissediyorum."

"Kendini unutuyorsun," dedim ve iki parmağımı derinlere soktum. "Efendim," dedim. "Bir dil sürçmesi daha olursa günlerce kısıpaca alırım."

"Hâlâ acıyor efendim," diye düzeltti.

Tam olarak hangi açığı kazmam gerektiğini biliyordum. Onu bulduğumda ve sertçe bastırdığımda inledi.

"İşte, efendim," diye tısladı. "Orası acıyor."

Günlerce onun amının acısıyla kendimi eğlendirebilirdim. Dürtmek. Dürtmek. Germe ve vurma.

Klitorisini dişlerimin arasına sıkıştırıp hıçkırığa hıçkırığa ağlatacak kadar emebilirdim.

Ama bu gece değil.

Sırtarak parmaklarımı onun derinliklerinden çektim ve onun yerine parmaklarımı emdim. Tadını çıkarmaya değer bir lezzetti; dilimde tatlı bir masumiyet. Menümde onun lezzetli amcığıyla geçireceğim altmış gün bir hazine olacaktı.

Deri kayışı göğüslerinin arasından geçirip karnına doğru indirirken gözleri benimkilerden ayrılmadı. Derinin tümseğini öpmesine izin verirken kalçalarını gergin bir şekilde yukarıda tuttu.

"İyi kızların seçimleri olur," dedim ona. "Söyleyin bana Bayan Emerson, bundan sonra iyi bir kız olacak mısınız?"

"Evet, efendim," diye fısıldadı. "İyi olacağım." Gülümsemem soğuktu.

Gözleri korkmuştu. Korkmuş ama istiyordu.

"Önce ne olacak, küçük Paige? Kemer için göğüsler mi, kalçalar mı, yoksa amcık mı?"

Bacakları göğsüne doğru titriyordu ama korkusunun altında görülecek daha çok şey vardı. Gözlerimin önünde, o muhtaç küçük yarığın nefis bir şekilde azgınca sıkılması.

Tam o anda ağızım sulandı. Seçeneklerini düşünürken bir inilti çıkardı.

"Minnettar kızlar çabuk karar verir," dedim ve o tatlı amcık tekrar sıkıştı.

"Memeler lütfen, efendim," dedi. "Lütfen önce göğüslerimi incitin."

"Benim için zevkti," dedim ve bacaklarını tekrar aşağı çektim.

Sol memesini sıkarken ve deri kayışı meme ucuna sürttüğümde tutuşum sıkıydı.

"Gözlerini açık tut," dedim ve o da başını salladı.

Kemer sertçe vurduğunda canımın çok yanacağını biliyordum. O lanet memeyi sıktım ve vurdum. Her tarafı gerildi, çığlık atmamak için kendini zor tutsa da ağzı sonuna kadar açıldı. Çığlık boğazında düğümlendi. Yeterince çiğ taşaklarım neredeyse pantolonumun içine boşalıyordu.

Gözleri mükemmel bir şekilde sulandı. Bakışları benimkinde sabit kalırken yanaklarından süzülen yaşları kırıştırdı.

Elimi diğer memesinin etrafına kenetledim ve eti kanla dolana kadar sertçe sıktım. Kemerle vurduğumda, bütün gücüyle kıvrandı.

Daha sert, acıya dayanmak için mücadele ederken lezzetli bir şekilde sızlanıyordu.

Acısını hafifletmek için meme uçlarında dans eden başparmaklarım nadiren verdiğim bir can simidiydi, ama verdim. O meme uçlarıyla oynadım.

nefes nefeseydi. Yemin ederim amının ıslandığını duyabiliyordum. Daha fazlası için zorlanıyordu, kemer indiğinde acısı unutulmuştu.

Tekrar.

Bu sefer yüksek sesle ağladı.

Onun çığlıkları pantolonumun içinde seğiren sikim için saf bir mutluluktı. "Bu doğru," diye tısladım. "Bana ne kadar acıdığını göster."

Kalçalarına karşı o kadar düşünceli değildim. Hiç düşünmeden arka arkaya üçer tane indirdim.

Tatlı küçük Paige bana çok şey gösterdi. Yanığın içinden tıslarken başı bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Her birine üçer tane daha ve ben tenindeki çizgileri çimdikledikçe göğsü kabararak açıkça ağlıyordu.

"Çok güzel," dedim. "Sen gerçekten çok lezzetli küçük bir yaratıksın, Paige Emerson. Altmış günümüzün tadını çıkaracağım."

Bacaklarını tekrar yukarı kaldırdığımda inlemeleri daha da arttı.

"Her zaman en iyisini sona saklamayı severim," dedim ona sırtarak ve o da Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde alt kısmı titredi. "Eğer benim için çok iyi bir kız olursan, belki onu daha iyi öperim."

Gözyaşlarının arasından "Tanrım," diye nefes aldı. "Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım..."

"*Efendim* iyi olurdu, ama ben alacağım," diye güldüm ve kemeri o mükemmel küçük amcıkla aynı hizaya getirdim.

Onu bu kadar zorlamamalıydım.

En başta burada olmamalıydın.

Benim için genişçe açılmış narin küçük sürtük için zonklayan aletimle akşam nişanlarıma tehlikeli bir şekilde yaklaşmamalıydım.

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum piç cebimde çaldı.

Bir kez daha kendimi umursamaz buldum.

"Bu küçük güzel yarığa üç tane," dedim. "İyi bir küçük kız gibi alacaksın."

Bacaklarının arasındaki kemere dokunduğumda başlığını kavradı, ağzını sıkıca kapattı.

"Hazır olduğunda bana haber ver," dedim ve o da bir nefes aldı.

Beni bekletmedi. Sığ ama hızlı bir şekilde başını salladı.

Kemerini indirdiğimde sertçe tokatladı. Kalçalarını sıkıca kapattı ve benim için inledi.

Pürüzlü nefesler.

Titremeler.

Onun içinde muhteşem bir dalgalanma.

Kontrolün sınırında sallanıyor, tüm vücudu biraz daha ileri itilmeye cesaret ediyordu.

Her zaman bir cesareti kabul eden biri olmuşumdur.

Güçlü ellerimle onu tekrar yerine çektim. O güzel amcığın benim için somurttuğundan emin oldum. Bir sonraki kırbaç ilkinden daha sert indi ve Lanet olsun.

Nasıl da gösterdi.

Önümde parçalanan küçük bir melek gibiydi. Çığlıkları ilahi olanın bir parçasıydı.

"Bir tane daha," diye homurdandım, yine de yirmi olmasını diledim.

Bu sefer ona vurduğumda bağlı bilekleriyle yüzünü kapattı ve hıçkırıklarını gizlemek için elinden geleni yaptı.

Ama umurumda değildi.

Gözlerim pembeleşip şişen o güzel amcığa ziyafet çekmekle meşguldü.

Duyarlılığımın son kırıntıları da beni terk edip gitti. Onlar olmadan ben bir aptaldım.

Dayanamadım.

Denemedim bile.

Açık ağzımı o acıyan küçük tümseğe indirip sıkıca kenetlendiğimde iniltisi yüksekti. Dilim bir ok gibiydi, tam klitorisini hedefliyordu. Dudaklarım onun tatlı acısını tatmaya açtı.

Kalçalarının beni bu kadar çabuk sıkıca kavrayacağını ve daha fazlası için ikna edeceğini beklemiyordum.

Onu açlıktan ölüyormuş gibi yerken inlemelerimin onunkilerle eşleşmesini beklemiyordum.

Birkaç saniye içinde çılgına dönmüş bir fahişe gibi ağzıma yapıştı.

Başka bir şey söylemeden dalgaya kapılıp gitmesini beklerdim ama bu kızda çok sık olduğu gibi beni şaşırttı.

"Lütfen canımı yak," diye mırıldandı. "Lütfen efendim, sadece biraz daha." Yalvaran gözlerini bulmak için ağzımı açarak geri çekildim.

Ciddi olamaz. Tek bir saniye bile.

Atılmış kemerime uzandım ve akli başına gelir gibi oldu. Kemerini salladığımda başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"O değil," diye nefes aldı. "Lütfen efendim, elinizle. Sadece elinizle."

Şaşkına dönmüştüm. Aletim rahibe manastırındaki bir rahibinkinden daha beter zonkluyordu.

Para için sürükleri dövdüğüm yıllar boyunca, bir kez bile onunki gibi bir istek almamıştım.

Telefonum yine çaldı. Bir kez, iki kez, üç kez lanet olsun.

Müşterilerim geç kalmazdı, ben de öyle. Asla.

O kızı neden kucağıma alıp dizlerimin üzerine oturttuğumu anlamak için bir ömür boyu uğraşmam gerekecekti.

Darbeleri hızlıca yağdırdım. Sertçe. Kıçını öylesine ciddiyetle tokatlıyordum ki, kısa süre sonra ben de onun gibi homurdanmaya başladım.

Sikim karnına doğru gerildi, patlamakla tehdit ediyordu ve ben hala onu tokatlıyordum. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Avucum yere indiğinde şımarık küçük kıçının zıplamasından başka hiçbir şeyi umursamıyordum.

Bütün poposu kıpkırmızı olana kadar ona şaplak attım. *Yeterince* ağlayana kadar. Yalvarana, yakarana, ağlayana kadar, *bitti, bitti, lütfen efendim, bitti.*

Ve sonra, sonunda, duracak kadar kendime geldim.

Avuç içim piç gibi sızlıyordu. Ön kolum dirseğime kadar ağrıyacak kadar gergindi.

Deli.

Aklımı kaçırmıştım. Ama o da öyleydi.

"Lütfen," diye tekrar fısıldadı. "Lütfen efendim, beni almanızı istiyorum. Lütfen beni alın."

Telefonum tekrar çaldı ve hassasiyetlerim geri geldi.

Onu kucağımdan iterken çok kaba davrandım. Bir yığın halinde halının üzerine düştü.

"Benim dünyama girmemeni *istiyorum*, küçük kız," dedim ona. "Dizlerinin üzerine çök," diye tersledim ve ben ayağa kalkarken o da kendini dizlerinin üzerine çekti.

Taşaklarım malikâneye geri dönmeye asla dayanamazdı. Pantolonumun düğmelerini açıp elime aldığımda sikim o kadar sertleşmişti ki canımı acıtiyordu.

"Ağzını aç," diye homurdandım ve bademciklerini görebileceğim kadar geniş açtı.

Aletimi ele geçirilmiş bir adam gibi çalıştırdım. Zamanın dışında bir adam. Bu çılgın saçmalıkla bir gece için işi bitmiş bir adam.

Çıkardığım seslerden nefret ederdim.

Onun muhtaç küçük yollarının benden çıkardığı seslerden nefret ettim. Çaresizliğimden nefret ediyordum.

Açlığım.

Kendi sikimi kontrol edemediğim için.

Döllerim fiskiyeler halinde geldi, öğürene kadar boğazının arkasında birikti, ama yine de gözlerini benimkilerden ayırmadı.

Tükürüğüm biter bitmez boğazını tuttum. Her şeye rağmen yutmaya çalışırken gözlerim çok kızgındı.

"Sakin iznim olmadan o hediyeği yalayıp yutayım deme," diye tersledim. "Sana söyleneni yapacaksın ve bunun dışında hiçbir şey yapmayacaksın. Bunu zaten sahilde belirlediğimizi sanıyordum."

Başını salladı ve ben de onu bıraktım, telefonumu cebimden çıkarırken döllerim hâlâ ağzındaydı.

Saati gördüğümde yüksek sesle küfrettim, nabzım şakaklarımda atarken mesaj denizinde gezindim.

"Eller," diye bağırdım ve ellerini bana doğru kaldırdı.

Bileklerini serbest bıraktım ve yakamı kaldırarak kravatımı deli gibi boynuma geri bağladım.

Ağzında hâlâ döl olsa da olmasa da oradan çıkmalıydım ama o zaman bile şifonyerin üzerindeki paraya koştum.

Gözyaşları içindeki yüzüne tuttum.

"Bu senin için," diye tısladım. "Kız kardeşin için değil. Kız kardeşinin uyuşturucu alışkanlığı için değil. Anlaşmamız için kendini iyi durumda tutmaktan başka hiçbir şey için değil."

Tekrar başını salladı.

"Kurallarımı çiğnersen bedelini ağır ödersin," dedim ona. "Aptalları pek hoş karşılamam. Dikkatli ol."

Başka bir baş sallama.

"Doğruca yatakhaneğe," dedim. "Rebecca Lane ile konuşmak yok. Sahildeki puştların hiçbirleriyle konuşmak yok. Ben arayana kadar bu konuda kimseyle konuşmak yok."

Bu sefer başını sallamasını bile beklemedim.

"Yut," dedim ve o da söyleneni yaptı. Tohumlarım boğazından aşağı inerken dudaklarını şapırdattı, ayaklarımın dibinde bir yığın halinde yığılırken nefesleri sığlaştı.

Bununla işim bitmişti ve bitmek zorundaydı.

Başka bir şey söylemeden yanından geçip gittim ve arkama bakmadım.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

BRANDON

Taksi şoförüne hız sınırını aşma isteğimi reddedemeyecek kadar çok para ödedim. Araba garaj yolunda gıcırdayarak durdu. beni karşılamak için koşan Lance'e çarptı.

Taksinin kapısını çarparak yanından hızla geçtim ve o beni bilgilendirmeye çalışırken bile son durumu öğrenmek için havladım.

"Eric onunla birlikte," dedi bana. "Müşterileri daha fazla bekletemeyeceğini söyledi. Bir saattir onunla birlikte ve kız çılglık çılgılığa bağırıyor."

"Aptal amcık," diye homurdandım ve hışımla koridora çıktım. Aptallar ofisteki web kamerası monitörlerinin etrafında toplanmıştı, hepsi bok gibi pısırick.

Annabel'in çılgınlıklarını merdivenlerden duyabiliyordum. Ben içeri dalmadan önce bastonun sesi kapıdan duyuluyordu.

Orospu çocuğunu yakasından yakalamadan önce kameraların fişini çekmek için kendimi tutmamın her zerresini harcadım. Sopayı bir çırpıda yere düşürdü,
Ben ona bir yumruk atarken elleri yüzüne doğru kalktı.

Başaramadılar. Yumruğum çenesine bir çekiç darbesi gibi indi, bir, iki, üç kez. Onu yere düşürdüm ve ayak parmağımı

dikkatimi Annabel'e çevirip onun yanına gitmeden önce kaburgalarına vurdum.

Sikilmişti. Bağları içinde debelenirken kalçalarından aşağıya çaprazlama kan damlıyordu.

Kelepçelerini çözdüğümde gözleri vahşileşmiş, çığlıklar atıyordu. Kaçmak için hamle yaptı ama onu sıkıca tuttum, normal şartlar altında midemi bulandıracak şekilde göğsüme çektim.

Görünüşe göre bugün normal koşullar dışında her şey vardı.

"İyisin," dedim ona, sesimi yumuşatmaya çalışarak.

"Çıkmak istiyorum!" diye bağırdı. "Parayı siktir et, çıkmak istiyorum!"

Tutuşumu güçlü tuttum. Onu yakın tuttum. Uçuşunu engelledim.

"Çıkış yok," dedim ona. "İmzayı attığında çıkış olmadığını biliyordun. Sınırsız 60 gün. Kefalet yok. Kurtarma yok. Erken çıkış yok."

Adrenalini patladı ve hıçkırıklara dönüştü, ağlarken akan sümüğü gömleğimi ıslattı. Eric zaten sersemlemiş bir halde sürünüyor olmasaydı, tiksintim için ona bir nal daha çakardım.

"Lütfen," diye bağırdı Annabel. "Lütfen bırakın gideyim, efendim! Lütfen bırakın gideyim! Konuşmayacağım, yemin ederim! Tek kelime etmeyeceğim!"

Bu koşullarda onun itaatkârlığıyla ilgili ironiye karşı bir gülümsemeyle mücadele ettim.

"Ne oluyor lan?!" Eric yerden inledi. Dizlerinin üzerinde tökezledi ve homurdanarak avucunu çenesine bastırdı.

Umarım kırılmıştır.

Annabel'i yatağa geri yatırdım ve o da kışını havaya kaldırarak top gibi kıvrıldı.

Eric onu yeniden yakasından tutmamı beklemiyordu. Onu kapıdan dışarı fırlattığımda sahanlık korkuluklarına çarptı.

Arkamdaki odada gezinen Lance'i yönlendirdim. "Ona bir içki getir ve işeme duvarlarına tırmanmadığından emin ol," diye bağırdım.

Hemen yanımdan geçip içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

İçeridekileri umursamadan bir sigara yaktım ve Eric kendini oturur pozisyona çekerken parmak eklemlerimi salladım.

"Konuşmaya başlasan iyi edersin," dedim uzun bir nefes çektikten sonra. "Yoksa otuz saniye içinde buradan kışının üstünde çıkarsın."

Halıyı umursamadan sol tarafına kan tükürdü. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye sordu ve kaşlarımı kaldırdım.

"Benim de sana sormam gereken tam olarak bu, sence de öyle değil mi?"

Gözleri karanlıktı. "Oh doğru, evet. Sen de kabarmış bir aygır gibi salına salına gidiyorsun, üzgün küçük bir kış parçasını arıyorsun. lanet olası altın ve tüm lanet *olası* ağımıza siktir git diyorsun ve buraya gelip *benimle* aptal bir bok parçasıymışım gibi konuşma küstahlığını gösteren *sen* misin?"

Parmağımı ona doğru uzattım. "Hazır olmadığını söyledim. *Senin* hazır olmadığını söyledim. Tanrı aşkına, Eric. buradaki kurallar. Ya size söyleneni yaparsınız ya da buradan defolup gidersiniz."

Bana bakıp başını salladığında onu taşaklarından tekmeleyebilirdim. Yavaştı. Hiçbir anlam ifade etmeyen bilmiş bir kendini beğenmişlik. Ta ki o boktan ağzını tekrar açana kadar. "Burada tüm kuralları sen koymuyorsun Bran."

İçimdeki ürpertiye görmezden geldim. "Burada kuralları ben koyarım Eric. Her zaman."

"Drake aradı," dedi. "Beni aradı, Bran. İçerideydim. Drake yüzünden. Çünkü o söyledi. Çünkü hemen oraya gitmemi ve performansımı beklediğime degecek hale getirmemi söyledi."

"Siktir et," diye hırladım ve avucumu başının üstündeki parmaklıklara vurdum. "Neden arıyordu ki? Ufak bir gecikme mi? Bir gecikme oldu diye burnunu mu sokuyor?"

Bu binada onun adı boktan bir şeydi. Gittiğimiz her yerde onun adı boktan bir şeydi, ne zaman zorlansam nefesimin altında bir küfür tufanı kopuyordu.

güncelleme taleplerini kabul etmek için.

Drake.

Babamızın bir arkadaşı, ama benim değil.

Beni bu köhne cennete yerleştirecek kadar parası olan adam. Orijinal bağlantıları ve orijinal sebepleri olan adam.

Beni babasının ölümünün yasını tutan acılı bir gençten alıp yepyeni bir yola sokan adam.

Ve daha yakın yıllarda, bana ya da düzenime on mil yaklaşması bile hoş karşılanmayan adam.

Arkadaşları hizmet aldıkları ve banka hesabı daha da zenginleştiği sürece, bu mesafe ona gayet iyi hizmet ediyordu.

"Richter," dedi Eric ve sigaramdan uzun bir nefes çektim. "Richter bu geceki izleme için önemli işleri yeniden planladı. Drake'i gelmediği için uyardı." Parmaklarını şişen çenesine bastırdı.

Onu iyi yakalamıştım.

"Richter pisliğin teki," dedim.

Bay Boğulma Fetişi'nin özel web kamerası görüntüleme taleplerini geri çevirdiğim için kışını kaldıracağını bilmeliydim. Neredeyse her piç görüntülemede hazır bulunuyor, küçük aletini kuduz bir terrier gibi sallıyordu. Teklifleri sıkı. İğrençti.

Pislikle ilgili her şey cepteki nakit paraydı ama lanet olası bir kış ağrısıydı.

Drake'in kışında olduğunu neredeyse unutmuştum. Benim açımdan aptalca bir dikkatsizlik.

"Bok parçası ya da değil," dedi Eric. "O Drake'i aradı, Drake de seni. Cevap vermedin Bran. Telefonun üç kez sesli mesaja düştü. Dümdüz. Sen cevap vermedin, o beni aradı. Ne yapmam gerekiyordu? Sonra aramasını mı söyleyecektim? Hiç sanmıyorum."

"Annabel'in canına okumak da onun fikriydi, değil mi?"

Omuz silkti. "Onun ve Richter'in. Tazminat, dedi Drake. Fişi çekmeseydin onu bayılıta kadar boğacaktım. Karartma yüzünden ikisi de öfkeden deliye dönecek."

Drake'ten nefret ederdim.

Öfkemden Eric'e attığım dayağın iki katını gözümü bile kırpmadan o pisliğe atabilirdim.

Ama yapamadım.

Bağlantılarıyla değil. Yatırımlarıyla değil. Bizim düzenimiz hakkındaki tüm bilgisiyle değil.

Artık onu neredeyse hiç düşünmüyordum. Ona beynimde bugünlerde kesinlikle gerekli olandan daha fazla zaman ayırmadım.

Yeni kızların bilgilerini ve sözleşmeleriyle ilgili gerekli bilgileri içeren pingler aldı. İşler ve hisselerinin performansı hakkında üç ayda bir güncellemelerin yanı sıra gösterimlere ücretsiz giriş hakkı elde etti.

Geri kalan her şey için gidip kendini becerebilirdi. Ne yazık ki, o bu şekilde görmüyordu.

Duvara yaslandım ve kardeşime kaşlarımı çatarak baktım, belirgin bir çözümü olmayan bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kaldığını kabul etmekten nefret ediyordum.

"Bu saçmalığın altına bir çizgi çekeceğiz," dedim ona. "Bunu her yönüyle kötü bir işe bağlayacağız. Drake deliğine geri dönebilir ve Richter de ondan uygun bir teklif geldiğinde her zamanki gibi işeyerek aletini ıslatabilir."

Ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyordum ki tekrar başını salladı.

"Yapamayız," dedi ve elim havada durakladım.

"Yapamaz mısın?" Ben sordum. "Söyle bana küçük kardeşim, neden yapamıyoruz?"

Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar kaygılıydı. Kelimeleri bulmakta zorlanırken boğazı hüzünlü bir ördek gibi sallanıyordu.

"Çünkü ona Rebecca Lane'den bahsettim," dedi ve elim aramızda bir kaya gibi yumruk oldu.

"Ne yaptın lan, göt herif? Neden Drake'e Rebecca Lane'den bahsettin?"

Sesi bir melemeydi. "Çünkü sen burada değildin! İyi bir şey olmadan Lanet olası sebep! Çünkü ona, müşterileri umursamadan deli gibi şehrin her yerinde bir etek parçasının peşinde koştuğunu söylemek istemedim!"

"Çünkü sen bir *aptalsın*," diye tısladım ve bunda ciddiydim. "Sen lanet bir aptalsın, Eric. Drake'in duyması gereken son şey Rebecca Lane'in kampüste dedikodu yapması. Her şey kontrolüm altında. Burada görülecek bir şey yok."

"Aptal olabilirim," dedi omuz silkerek. "Ama şu anda bunun hiçbir önemi yok. Onu aramanı istiyor."

Sigaramın izmaritini merdivenlerden aşağı atıp yeni bir tane çıkarmadan önce acı bir gülümsemeyle idare ettim. Parmaklarımı dudaklarıma götürürken Paige Emerson'ın amının kokusunu alabiliyordum.

İşte o zaman çılgın günüm daha da çılgınlaştı. Hassasiyetlerim takla atıyor, düzene geri dönmeyi reddediyordu ve işte o zaman fark ettim. Kendi akıl sağlığımın altındaki saçma düşünce.

Çünkü Drake'le konuşma ve onun bu kurumdaki konumuna ilişkin gülünç derecede şişirilmiş fantezilerini şımartma ihtimalinden ne kadar nefret etsem de, bazılarını şımartmaktan hiçbir pişmanlık duymuyordum gülünç derecede şişirilmiş fantezilerim var.

Paige Emerson'ın güzel küçük amcığı bu fiyaskodaki rolünün bedelini ödeyecekti, bunu hiç bilmese bile. Bundan emin olabilirsiniz.

Beni acil işimden alıkoymak için kurnazlıklarını kullandığı güne pişman olacaktı. İşlediğinin farkında bile olmadığı bir suç için benden af dileyecek ve onu olmaya zorlayacağım iyi bir sürtük gibi cezasını çekecekti.

Ama bu şimdilik değildi.

Eric'i sahanlıkta yığılmış halde bıraktım ve Drake'i aramak için dışarı çıktım.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

PAIGE

Kemerini unutmuştu. Kıyafetlerimi almak için sürünecek kadar kendimi toparladıktan sonra yatağın yanına düşmüş olarak buldum.

Bu bir tılsımdı. Uyuyan deri bir yılan. Onun varlığına dair tek gerçek hatıram, çantama tıktırdığım bir tomar kullanılmış banknottu.

Kemeri tekrar ikiye katladım ve yüzüme doğru kaldırdım. Derinin etrafındaki onun kokusunu içime çektim.

Tenimin her yeri hâlâ yanıyordu. Her kasım ağrıyor.

Omzumdaki şeytan hâlâ şarkı söylüyordu. Diğer omzumdaki meleğin sesi duyulmuyordu.

Giyinmek tam bir meydan okumaydı. Ayakkabılarımı bile zar zor bağlıyordum, otel odasından, olma yolunda hızla ilerlediğim kullanılmış bir fahişe gibi sallanarak uzaklaşıyordum.

Oda anahtarını masaya geri koyarken sessiz olmak için elimden geleni yaptım. Resepsiyon, ama daha önce sıritan kadın, ben kaçamadan arka ofisin kapısından kafasını uzattı.

"Her şey seni tatmin etti mi?" diye sordu, sesi daha önce ona yönelttiğinden çok daha sertti.

Ağrıyan boynumla başımı sallamayı başardım. "Evet, her şey yolunda, teşekkür ederim."

Ben daha çıkamadan tezgâha yaklaştı ve bir form çıkarıp uzattı.

"Çıkış için imza atabilirsiniz."

İşte o zaman aklıma geldi. Kimliğini öğrenmek için küçük bir şans.

"Zaten çıkış yapmamış mıydık?" Ona sordum ve kaşlarını çattı.

"Hayır," dedi ve evrakları yeniden karıştırdı. "Kocanızın imza atmadan gittiğine eminim."

"O benim kocam değil," dedim ve gülümsemesi biraz daha parlaklaştı.

"Özür dilerim," dedi. "Her halükarda, lütfen bir imza alabilir miyim?"

Şansımı denedim ve çabalarımı endişe dolu bir içgüdü karşısında özgüvenimi korumaya odakladım.

"Hangi isimle giriş yapmıştık?" Ona sordum. "İmzaların birbirini tuttuğundan emin olmak istiyorum..."

Yüzünü buruşturdu ama ben gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

"Onun," dedi bana ve kontrol formunu kaldırdığında yüksek sesle haykırabilirdim.

Vücudumdaki her hücreyle onu parmaklarından kapma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Yüksek sesle gülme dürtüsü bir saniye sonra kabardı.

İmzası bir karalamadan biraz daha fazlasıydı, ancak amaçlanan harfleri kolayca çıkarabildim.

P. Emerson.

"Görünüşe göre aslında evliyiz. Kimin aklına gelirdi ki?" Ona söyledim ve çıkış formuna kendi imzamı attım.

"Doğaçlama evliliğiniz için tebrikler," dedi alaycı bir ifadeyle. "Umarım kısa süreli kalışınızı keyifli bulmuşsunuzdur, *Bayan Emerson*."

Daha fazla oyalanmadım, oradan çıkıp soğuk gece havasına adım atarken gülümsemem mizahıma yetecek kadar samimiydi.

Soğuğa aldırış etmedim. İskelenin yanından geri dönerken adımlarım yavaş ve sabitti, saatler önce onu ısrarla takip ettiğim anın tadını çıkarıyordum.

Gece gökyüzü parıldıyordu ve ben de öyleydim, beni onun için inciten adama o kadar delicesine kapılmıştım ki, eğer ayakkabılar düzgün bağlanmıştı.

O benim acımasız kurtarıcımdı. Çılgın dünyamın karanlığındaki kara şövalyem.

Yakında o da kız kardeşimin kurtarıcısı

olacaktı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu,

ama iyi anlamda değil.

Phoebe.

Kokteyl barda konuyu açtığından beri onun için neredeyse hiç düşünmemiştim.

Cep telefonumu bulmak için çantamı karıştırırken suçluluk duygusu elbisemin altındaki yaralardan daha çok yakıyordu.

Zil sesim muhtemelen daha önce kısılmıştı. Üniversitedeyken yanımdaki ayarlarda zar zor duyulabiliyordu, dayak yemekle meşgulken el çantamda komodinin üzerinde durması bir yana.

Kahretsin, cevapsız çağrı simgesi ekranda yanıp sönerken midem nasıl da çalkalandı.

Numarası kalın görünene kadar tuşlarla oynadım. Üç cevapsız arama, biri bir saatten biraz daha kısa bir süre öncesine ait.

Uyarısı beynimde zonklayarak ilerlediğinde onu geri aramak için bastırmaya başlamıştım bile.

Yaptığın her hareketin gölgesinde olacağım. Konuştuğun her kelime sen gözünü kırpmadan kulağımda olacak.

Rebecca Lane ile iskelede buluşmamla ilgili mesajlarımı okumuştı. Yani, okumuş olmalı.

Eğer bunu yapabilseydi.

Ama başka seçeneğim yoktu. Kız kardeşimi aramak zorundaydım.

Telefonum onunkiyle bağlantı kurmaya çalışırken bip sesini saydım.

Bir, iki, üç ve ben yüksek sesle dua ediyordum.

Lütfen cevap verin. Lütfen, lütfen cevap verin.

Diğer uçtan gelen sokak sesleri yüzünden ses kesildiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Nefes alış verişlerini duydum. Yürüyen birinin boğuk ayak sesleri.

"Phoebe?" Ben sordum. "Tanrıya şükür oradasın. Açman için dua ediyordum."

Ama sesi diğer uçtan merhaba dediğinde dualarım yerine gelmekten başka bir şey hissetmedim.

Ağlıyordu, kelimeyi bile zar zor çıkarabiliyordu.

Kız kardeşimin sesi ancak kız kardeşime benziyordu. "Konuş benimle!" Ona söyledim. "Neler oluyor?"

Kelimeleri bir araya getirirken sesi bulanık çıkıyordu. Gerçekten ben olduğumu anladığında hıçkırıklarından onu zar zor anlayabildim.

Sana ihtiyacım var. Lütfen. Paige. Benim için geliyorlar. Geliyorlar. Konuşamıyorum. Düşük pil. Lütfen, lütfen!

"Neredesin sen?" diye sordum ve yüksek sesle feryat etti. Onun için çırpındım kendi soğukkanlılığımı koruyarak, etrafımdaki gözlerimden Gölgeci yabancımin gölgeci bağlantılarından herhangi biri tarafından takip edildi, ama sokak ölü görünüyordu.

Sadece ben, aşağıdaki sahile vuran dalgaların sesi ve hatta kız kardeşimin hıçkırıkları vardı.

"Bir taksi," dedim ona. "Her neredeyse bir taksi çağır! Buraya geldiğinde ödeyebilirim! Seninle üniversitenin güney girişinde buluşuruz. Benimkinde konuşuruz."

Bağlantı berbattı. Bir görünüp bir kaybolurken nefesimin altında küfrettim.

"Gel!" Dedim. "Lütfen, Phoebe, bana ulaşmalısın! Bunu halledebilirim, yemin ederim halledebilirim!"

Ve bununla birlikte, bağlantının kesildiğine dair donuk bir çağrı sesinden başka bir şey duyulmadı.

Hemen geri aradım ama o çok tanıdık sesli mesajından başka bir şey yoktu.

Dengesiz bir şekilde kampüse doğru koşarken kendi gözyaşlarımda boğuldum. Ayaklarım. Buluşma noktasına doğru koşarken kalbim boğazımda, nabzım kulaklarımdayken parıldayan gökyüzü o kadar da büyülü değildi.

Lütfen gelin. Lütfen.

Mantram her adımda bir tıslamadan başka bir şey değildi. Eter için acınası bir ilahi.

Acele etmem anlamsızdı, güney giriş tabelasına vardığımda ve çevre duvarına geri döndüğümde ondan hiçbir iz yoktu.

Yavaşça nefesimi tuttum, dakikalar ilerledikçe gözlerim boş yola sabitlendi, ama yine de hiçbir şey gelmedi.

Önemli değildi.

Gerekirse bütün gece burada beklerim.

Otuz dakika boyunca dışarıda durduktan sonra havanın serinliği pek de hoş karşılanmadı.

Telesekreterini on kez aradım. Beni o korkunç hatta duymamış olma ihtimaline karşı talimatlarımı tekrarlayan teslim edilmemiş bir kısa mesaj gönderdim.

Donuyordum. Ağrıyordum. Kız kardeşim için dehşete düşmüştüm ve aynı anda yatağım için çaresizdim.

Farların turuncu ışıltısı ilerideki köşeyi döndüğünde uzun süre asfaltta oturmayı düşünüyordum.

Bu dünyada beni deli gibi ona doğru koşmaktan ve arka koltuğun kapısını çekip açmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Ve işte oradaydı, hıçkırarak ağlayan kız kardeşim. Deri koltuğun üzerinde titreyen uzuvlardan oluşan bir demet.

Evrenin merhametine şükürler olsun.

Kontrol bile etmeden şoföre birkaç banknot attım. Değerliydi ve fazlasıyla yeterli olmalıydı çünkü kız kardeşimi arabasından uzaklaştırır uzaklaştırmaz bir çılgılık atarak geri geri gitti.

Bana sarıldı, onu peşimden kampüse çekerken benimkinden daha kötü kemikli uzuvlardan oluşan bir enkazdı.

"Yanımdayım," dedim ona ve omzuma yaslanarak hıçkırdı. "Beni öldürecekler," diye ağladı. "Zamanım tükeniyor."

"Hayır," dedim. "Bu iş bizde. Birbirimize sahibiz!"

Erken saatlerde bile gözlerimi pencerelerden ayırmıyordum. Bu sefer bizi duvara yakın tuttum, gölgelerin derinliklerinde ve meraklı gözlerden uzakta.

Yurt bloğuma olan yolculuğum bu şekilde zorlu geçti. Binamızın kapısını açarken kız kardeşimle birlikte ağlıyorduk.

"Sessiz olmalıyız," diye hıçkırdım, onun olduğu kadar benim de iyiliğim için. "İçeride insanların bizi duymasına izin veremeyiz. Bu gece olmaz."

Başını salladı ve ben anahtarımı dairemizin kapısından içeri sokarken nefesini tuttu.

Koridor boşluğunda hiç o gece yaptığım kadar yumuşak hareket etmemiştim. Kedilerin burnunun dibinde, pençelenmemek için mücadele eden fareler gibiydik.

Yatak odamın kapısı arkamızdan güvenli bir şekilde kapandığında, tüm hayatımın en derin nefesini aldım.

Phoebe'ye yatağımı işaret ettim ve o da kenarına tñnedi, elleri kucağında sıkıca kavradı.

Ana tepe lambasını yaktığında ona ilk kez doğru dñzgñn bakabildim.

Hayatımı mahvetti.

Sol gözü neredeyse şişmiş, morarmış ve köşesinden kan akıyordu. Dudağı ortadan çatlamış, dişleri kuru kanla kabuk bağlamıştı. Ve yanağı. Yanağı siyah ve mavi morarmıştı, renkler mürekkep gibi birbirine karışmıştı. lekeler ve çenesine doğru süpürme. "Ne

oldu böyle?!" diye fısıldadım.

Cevap veremedenden yüzü buruştu ve yanına çöktüm, kollarıma çekip sıkıca tuttum.

Sonunda, onun için deli gibi endişelendiğim ve karşılığında neredeyse tek bir mesaj bile almadığım aylar boyunca bir kez olsun bana sıkıca sarıldı.

"Özür dilerim," diye nefes aldı. "Çok özür dilerim, Paige. Seni bu işe bulaştırmamalıydım."

Ama bunun için artık çok geçti.

"Sonuna kadar girdim," dedim, sesim kulağında bir törpüden başka bir şey değildi. "Sana yemin ederim Phoebe, bu işe beraberiz. Her zaman bu işin içinde olacağız. birlikte, ne olursa olsun."

Bana karşı başını salladığında kalbim acıdı. "Hayır," dedi. "Benimle olamazsın, seni de öldürecekler. Artık çok geç. Her şey için çok geç."

Madenimi sallama sırası bendeydi.

El çantamı almak için arkama uzanırken onun morluklarına dokunmamaya dikkat ettim ama benimkileri umursamayı çoktan geçmiştim.

Para destesini çekip aldığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. tam binlik ona doğru. Yatağımın altından ayakkabı kutumu arayıp diğer ikisini çıkardığında ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Bunu da nereden buldun?!" diye sordu. "Ne yaptın sen?!"

Gecenin köründe, muhteşem bir yabancı ve onun deri kemeri tarafından aya kadar dövülmüş bir bedenle kendimi olabildiğince rahat ettirirken gözleri yemek tabakları gibiydi.

"Bu uzun bir hikâye olacak," dedim. En baştan başladım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

BRANDON

En ufak bir nezaket ya da aciliyet yanılsamasıyla uğraşmadım.

Gün doğumunun ilk ışıkları gökyüzüne değene kadar Drake'i aramaktan vazgeçtim. Şafak vakti, açık havada bir sigara içmek için verandaya çıkmadan önce masamda Eric'in beceriksiz performansını tekrar tekrar izleyerek kendimi meşgul ettim.

Adımlarken şifreli numarasını çevirdim. Cevap vermeden önceki uzun duraklama beni hiç yanıltmadı. Saatlerdir orada bekliyordu.

Telefon bağlanır bağlanmaz, "Eric bir an bile performans çalışması için uygun değil," diye hırladım. "Senin müdahalen beni o küçük kaltakla haftalarca geriye götürdü. Teklifler iptal edildi. Ben arayana kadar bekleyin. Aksi takdirde."

"Öyle mi?" dedi ve sesini duyunca tüylerim diken diken oldu. "Bunun Brandon Grant şovu olduğuna dair yanlış bir inançla etrafta dolaşmaya ne zaman başladın bilmiyorum ama o günler sayılı. Benim Kardeşinizle biraz aydınlatıcı bir konuşma yaptınız, müdahalemin geciktiğini söyleyebilirim."

"Eric hiçbir şey bilmiyor," dedim ona. "Hâlâ kulaklarının arkası ıslak, kıcını dirseğinden ayıramıyormuş gibi beceriksizce ilerliyor."

"Rebecca Lane hakkında çok şey biliyor gibiydi," dedi Drake ve aptal kardeşimi aptal dili yüzünden aptal karnından tekmeleyebilirdim.

Adam gibi bir nefes çektim ve sesimdeki öfkeyi geri boşalttım. "Rebecca Lane kontrol altında. Endişelenecek bir şey yok."

"Ve bunu bir müjde olarak kabul etmem gerekiyor, öyle mi?"

Nefesimi verirken alaycı bir ses çıkardım. "Nasıl istersen öyle al. Burada dizginler benim elimde."

"Bana söyleyip duruyorsun. Ne yazık ki bazı görüşler sizin güveninizi hak etmiyor gibi görünüyor."

Adamdan nefret ettim. Sesinden nefret ettim. İş arkadaşlarından nefret ettim. O pislikle ilgili her şeyden ve gençlik yıllarımdaki rolünden nefret ediyordum.

"Sanırım kalan hisseleriniz için bir satın alma fiyatı konuşmamızın zamanı geldi," dedim. "O zaman burada benimkinden başka hiçbir fikrin önemi kalmayacak. Araya girmeyi bırakabilirsin."

Gülüştü suratına bir yumruk yemesi için yalvarıyordu. "Seni bu dünyada ne Kalan hisselerimden ayrılmak istediğimi mi sanıyorsun? Tam tersine, Brandon, Bu işe daha çok *el atmayı* düşünüyorum. kapasite."

Ona attığım kahkahadan kin damlıyordu. "Ve seni tekrar buradaki mücadeleye dahil edeceğimi düşündüren şey nedir? Bu şirkette bir boka yaramazsın, Drake. Müşterilerimizin çoğu bugünlerde senin adını bile bilmiyor. Sen bir hiçsin. Geçmişte kalmış birisin. Neden yaşlı dostlarınla golf sahasına geri dönmüyorsun ve bırak da ben işime bakayım?"

Sessizliği binlerce kelime söylüyordu.

Ona ulaşmıştım.

"Kendini unutuyorsun," dedi sonunda ve belki de haklıydı. Belki de kendimi unutmuştum.

Belki de onun para enjeksiyonunun beni dizlerimin üzerinden nasıl kaldırdığını ve bir amaç uğruna adım atmamı sağladığını unutmuştum.

Belki de onun milyarder amcıklar ağının bizim karanlık düzenimizin arkasındaki çarklara ne kadar derinlemesine uzandığını unutmuşumdur.

Ya da belki de artık onun güç oyunu saçmalığını umursamıyordum.

Drake benden önce tekrar konuştu. Aramayı iptal etme ve onu bekletme dürtüsüne karşı koydum.

"Kim olduğumu biliyorsunuz," dedi. "Etkimin nereye kadar uzandığını biliyorsun. Beni hafife alma hatasına düşme Brandon, yoksa söz veriyorum bu hayatında yapacağın son hata olur." Durakladı. "Duyduğuma göre Kardeşim, eşit yönetim gücü için çocukça bir kumar oynuyorsun. Aptalca abartılmış bir özgüvenle dolu bir başka jest, öyle değil mi?"

En başta böyle aptalca bir bahsi düşündüğüm için kendime lanet ettim.

"Kazanamayacak," diye güldüm her şeye rağmen. "Ve kazandığımda, tıpkı benim gibi sen de para kazanacaksın. Golfün tadını çıkar ve maaş gününü bekle. Bir şey değil."

"Profesyonel saygınızı ortaya koymak istediğiniz kızın Bayan Paige Emerson olduğunu söylüyor. Yerel üniversitede psikoloji öğrencisi. Bu kızda seni aklını başından alacak kadar çekici ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Drake'in Paige Emerson'la ilgili herhangi bir şey görme düşüncesi garip bir şekilde rahatsız ediciydi. Onu görmemesi anlamına gelecekse gözlerini yuvalarından seve seve çıkarırdım.

Öfke patlamamdaki çılgınlığın içinden nefes aldım. "Paige Emerson'la ilgili asıl ilgi çekici olan şey, arkasından gelecek olan nakit para," dedim ona.

Kelimeleri yüksek sesle söyleyene kadar ne kadar derinlemesine yalan söylediğimi fark etmemiştim.

"Dediğim gibi, onu kendi gözlerimle görmek için sabırsızlanıyorum," diye karşı çıktı. "Altmış günü başladığında mutlaka ziyaret edeceğim. Nakit değerinin ne kadar yüksek olduğunu canlı olarak gösterebilirsiniz."

Herif üç yıldan uzun bir süredir benimle sahaya çıkmamıştı. Ben Paige'in sistematiğinin ortasındaiken ortaya çıkma ihtimali Yıkım çenemin titremesi için yeterliydi.

"Buraya gelme," diye tısladım. "Hoş karşılanmıyorsun."

Patlamam onu şaşırttıysa da bunu belli etmedi.

"Brandon Grant, senin açından bir tane daha şüpheli karar çıkarsa, hisseleri yeniden dengelemek için orada olacağım. Web kamerasında bir kızı nasıl becereceğini bildiğin için müşteri tabanının sana ne kadar sadık olacağını gözünde büyütme. Bu ilişkiler sikten çok daha fazla şeyle kurulur."

"Daha bitirmedin mi?" Alay ettim. "Sıkıldım ve üst katta hâlâ düzeltmem gereken berbat bir yatırım var."

"Düzeltilmen gereken çok şey var," diye karşılık verdi.

Bu ifadenin doğruluğunun tamamen temelsiz olmayabileceğini bilmek canımı sıktı, ancak bunu amcığa kabul ettirmektense kendi bokumu yemeyi tercih ederim.

"Bir daha asla Eric'i arama," dedim. "Çok ciddiğim. Bir şey öğrenmek istiyorsan, bana gel."

"Ve sakın altmış günlük bir kızın iş ortaklarım hakkında dedikodu yapmasına izin verme. Çok ciddiğim."

Sigaramın tortusunu aşağıdaki çimenlere savurdum. "Rebecca Lane elimizde," dedim tekrar. "Seni ilgilendirmez."

Gülüğü ondan hiç duymadığım bir gülüştü.

Karanlıktı. Biliyordum.

Günah kadar kötü niyetli.

"Rebecca Lane kesinlikle elimizde, sadece senin değil." dedi garip bir kıkırdamayla ve ardından aramayı sonlandırdı.

Çenem gerildi ve kenetlendi, telefonumun şifreleme ekranına aptal aptal bakarken öfkem omurgama yayıldı. Tekrar arama seçeneğine öyle sert bastım ki parmak eklemim çatladı.

Gizemli, *ulaşılamayan* bir tonda çaldı, Drake ulaşılamaz oldu.

Kesinlikle elimde, sadece senin değil.

Bu piç kurusu bu küçük mücevher gibi ifadeyle ne demek istedi?

Bunu görmezden gelmeliydim. Bunu unutmamalı ve dikkatimi Annabel Fisher'a ve üst kattaki şaka gibi kardeşime geri çevirmeliydim.

Ama yapamadım.

En hesaplı risklerde bile tehlikeli olan ses tonuydu.

Kahkahasındaki kötülük kıllarıydı.

Bu oydu. Sadece *onu* beceriyordum.

Ortaklarına söylediği her boktan şifreli el sıkışma. Her sırtışı. Kalabalık bir odada, yozlaşmış küçük politikacı potasında parmağı olan başka bir safra çuvalına attığı her sinsi bakış.

Yukarı çıkmadan önce Lance'i aşağıya çağırdım, verandaya çıkmasını ve sinsi kulaklardan uzak durmasını işaret ettim.

Henry Drake'in gözleri benim işimdeyken, buradaki tek bir lanet olası kişiye bile güvenmiyordum.

Lance gruptaki en iyi çağrıydı. Risklerimi sadece onun bağlılığıyla sınırlandırmayı planladım.

"Şu andan itibaren her saniye Rebecca Lane'e neler olduğunu bilmek istiyorum," dedim ona. "Onu gözünün önünden ayırma."

Kaşlarını çattı ve bana tuhaf bir yan bakış attı. "Emmerson kızlarını izlediğimi sanıyordum. Eğer ağabeyin beni arıyor olsaydı yayın için beni geri çağırmamıştı."

Başımı güneşin doğuşuna doğru eğdim ve seçeneklerimi tarttım.

"Bir gün," dedim ona. "Sadece bir g nl   ne Bayan Lane'i takip etmeni istiyorum, eğer varsa onu başka kimlerin takip ettiğini öğrenmek için."

"Onu takip etmek mi? Kimi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim, "sadece bir  nsezi."

Bir selamla geri çekilirken bile ba ım dönüyordu.

Paige Emmerson'ın tek başına bir gün geçirmesi yeterli olacaktır. En azından bir ay daha onu d   nmemeliyim.

Ben de kendime öyle dedim.

Annabel Fisher'ı tekrar hizaya getirmekle ilgilenmeliyim.  ılgınca patlamalarını geride bırakarak, parmaklarımın ucunda iyi bir acı nöbeti lehine.

Ben de Annabel Fisher ile ilgileniyordum.

Gün doğarken üst kattaki katliama doğru yapt ım yürüyüş, adanmı lıktan başka bir şey değildi.

Yolda Paige Emmerson'ın güncellenmiş telefon kayıtlarını istesem ne olur?

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

PAIGE

Bütün gece ayaktaydık.

Sabahın ilk ışıkları bizi yatağında toplanmış, fısıldaşan, paylaşan iki kız kardeş olarak buldu. Umut ediyorduk.

Yine genç delikanlılardık, ikimiz de kırılmıştık ve yatak odasının duvarından bizi dinleyen kulaklara karşı sessizlik için çabalıyorduk.

Biz bizdik. Acımasız bir dünyada, bir can simidi için dua eden iki kayıp ruh. Ama bu sefer can simidi parmaklarımın ucundaydı.

"Bunu gerçekten yapamazsın," diye fısıldadı Phoebe.

"Benim için değil." Ama yapabilirdim.

Yapabilirim ve yaparım.

Parmaklarını parmaklarımın arasına aldım ve tırnaklarına baktım.

"Sen benim kız kardeşimsin," dedim. "Senin için her şeyi yapabilirim."

Nefes aldı.

"Eğer beni bundan kurtarırsan, yemin ederim değişeceğim. Yemin ederim her şeyi geride bırakacağım. Uyuşturucuları, Dean'i, her şeyi."

"Onu gerçekten bırakacak mısın?" Buna inanmaya cesaret edemeyerek sordum.

"Aslında erkek arkadaşı değil," dedi. "Daha önce bizim için geldiklerinde koştu." Yüzü buruştu. "Gerçekten kaçtı, Paige. Onlarla tek başıma yüzleşmem için beni orada bıraktı."

Öfkeli gözyaşlarıma bir kez daha karşı koydum.

Gece boyunca birkaç kez onu kefaletle serbest bıraktığını duymuştum.

Hiçbir şey fark etmedi. O pisliğin onu arka sokaklarda bırakıp, onun adına yaptığı borçlar yüzünden öldüresiye dövölmesi düşüncesi ruhumu yeniden yakmaya yetti.

Dean Woolston, yüzyılın pislik erkek arkadaşı, onu en karanlık anında terk edebilir, ama ben yapmazdım. Ne şimdi, ne de başka zaman.

"Üniversiteye gitmem gerekiyor," dedim ve kendimi yatağın kenarına bıraktım.

Her yerim ağrıyordu, her hareketimde irkiliyordum ama bunun bir önemi yoktu.

Hayatımda bir kez olsun minnettar olduğum bir acıydı. Bana verdiği acı. Tıpkı bana verdiği can simidi gibi.

"Gitmek mi?" diye sordu ve gözleri korkuyla parladı.

Başımı salladım. "Gitmem gerek. İzlediğini söyledi. İnsanların izlediğini." İç ekti. "Ben de gitmeliyim."

Elim onunkini ezecek kadar sıktı. "Hayır," dedim. "Sen hiçbir yere gitmeyeceksin. Bu geceye kadar burada güvende olacaksın, ondan sonra bir önemi kalmayacak. Onlara parayı götüreceğim ve bize daha fazla zaman kazandıracağım. Onlara borçlu olan ben değilim."

Onun eli de benimkini sıktı. "Yapamazsın," dedi bana. "Kimin ne borcu olduğu umurlarında olmayacak, güvende olmayacaksın."

Ama umursarlardı.

Önemsediklerinden emin olurdum.

Birkaç ay içinde onun adını temize çıkarmaya yetecek kadar para ve onu rahat bırakmaları için gereken her şeyle geri döneceğimi bilmelerini sağladım.

"Telefonunu şarj et ve onlarla temasa geç," dedim ona. "Onlarla buluşacağımı söyle. Bir zaman ayarla."

"Yapmamalıyım," dedi başını sallayarak. "Lanet olsun Paige, gerçekten yapmamalıyım."

"Sonra konuşuruz," dedim ve başını öptüm. "Buluşmayı ayarla ve sonra biraz uyu. Buna ihtiyacın var."

"Sen de öyle," diye fısıldadı ama ben geri çekildim.

Hızlıca duşa girdim, su yaralarımın üzerinden akarken kendimi fayanslara yasladım. Aynada izleri en iyi şekilde görebilmek için buharı sildim.

Hâlâ karanlıktılar. Bazı yerleri pembe, bazı yerleri mordu. Perili gözlerimle kusursuz bir şekilde eşleşen çılgın bir morluk tuvali.

Yeni kıyafetlerimi giyerken dikkatliydim. Uzun kollu bir tunik elbisenin altındaki tozluklar, lekeli her yerimi örtüyordu.

Yatak odamın kapısını arkamdan hafifçe kapatıp çıktığımda Phoebe çoktan uyumuştı. Yatağımın başucuna onun için karalanmış bir not bırakmayı ihmal etmedim.

Buluşmayı ayarla. Bu işte beraberiz. Her zaman. Seni seviyorum.

Kampüse erken gelmiştim. Derslerden önce kendimi kütüphaneye kapatacak kadar erken, gecemin anıları gözümün önüne geldikçe boşluğa bakıyordum.
yorgunluktan yuvarlanıyor.

İlk sabah molası sırasında telefonum cebimde bipledi. Phoebe'nin buluşma detaylarını vermesini umuyordum ama değildi.

Kişi listemde *Carolyn* yazıyordu. Bir sonraki dersime giderken mesajı aradım.

Rebecca gitti. Lütfen benimle öğle yemeğinde buluş. Normal bir yerde.

Telefonumun gizliliğiyle ilgili endişelerim yeniden alevlendiğinde kalbim küt küt atmaya başladı ama korkum bundan daha fazlaydı.

Yerini bulamadım. Pek sayılmaz.

Rebecca'nın gitmesi her şey olabilir. Yani her şey olabilir.

Kız kardeşlerin birlikte ayrılmasına rağmen bütün gece içki içmek. Karasevdasından uzaklaşmak için tek gecelik bir ilişki. Onu unutmak için doğaçlama bir tatil.

Her zamanki çörek masamızda Carolyn'in yüzünü görene kadar kendime sürekli bunu söylüyordum.

"Ne oldu?" Koltuğuma çökerken sordum.

Başını salladı, cevap vermeden önce gözlerini etrafımızda gezdirdi. İçimin ürperdiğini hissettim ve etrafımızda yanlış yere bakan birileri olup olmadığını kontrol ettim.

İkimiz de boşluğa düşerken gözlerimiz masanın karşısında buluştu. Carolyn daha fazla zaman kaybetmeden konuya girdi.

"Evinden geç çıktım," dedi bana. "Konuşma pek hoş değildi, o lanet olası pislik yüzünden kafayı yedikten sonra değil."

Başımı salladım, onu teşvik ettim.

"Polisi aramasını sağlamaya çalıştım. Onu adalete teslim etmek için. Onu durdurmak için. *Onları* durdurmak için. Tüm bu saçmalığı durdurmak için."

Kendi hayat çizgim için duyduğum korku omurgamı sıkıştırdı. "Ama hayır dedi?"

"Aklımı kaçırdığımı söyledi. Bunlar içeri tıkılan insanlar değil, muhbirleri iz bırakmadan, bir daha haber alınamayacak şekilde ortadan kaldıran insanlarmış. Bu insanların ciddi, tehlikeli, yüklü olduğunu söyledi; sadece parayla değil, bağlantılarla da. Bunu düşünmek bile delilik olurmuş. polisleri işin içine sokmak."

"Muhbirler hakkında söylediklerinin doğru olduğunu mu düşünüyorsun?" Doğru olduğundan oldukça emin bir şekilde sordum.

Dudağını ısırdı. Başını salladı.

Tekrar konuşmasını bekledim. Konuşmadan önce yakınımaya eğildi.

"Bu sabah erkenden Rebecca'nın evine gittim. Özür dilemek için içeri girdim. Anladığımı söylemek için. Kardeş olduğumuzu ve ne olursa olsun onun yanında olduğumu söylemek için."

Kalbim boğazıma fırladı, empati çılgınlıkları atıyordum.

"Peki orada değil miydi?" Ben sordum.

Gözyaşlarını düşmeden önce sildi. "Çok korkuyorum Paige. Çok korkuyorum. Belki kaçmıştır ama sanırım..."

"Ne düşünüyorsun?" Ben zorladım. "Onu kaçırdıklarını mı düşünüyorsun? Onu kaçırdıklarını mı?"

Sonraki gözyaşlarını silme zahmetine girmedi, sadece yüzünü yan masadaki insanlardan başka yöne çevirdi. "El çantası oradaydı, Paige. Mutfak masasının altına. Çantasını almadan asla gitmez, milyon yıl geçse bile. Bu onun evrendeki en sevdiği şey. Tasarımcı."

"Belki de gittiği yere götürmenin daha iyi olacağını düşünmüştür?" I "Belki de aceleyle gitmiştir. "Belki aceleyle gitmiştir? Belki de siz farkına bile varmadan, kucak dolusu yeni çantayla geri dönecektir, Hey?"

Elimi onunkine uzattım ve sıktım.

Endişesini azaltma çabalarım hiçbir işe yaramadı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda dehşete kapılmıştı ve bana sıkıca tutunmuştu.

"Ne yapacağım?" diye sordu. "Bekleyeyim mi? Polisi mi arayayım? O hasta ucubeye kendim ulaşip neler olduğunu öğrenmeye mi çalışayım?"

"Şimdilik sen bekle," dedim bir çırpıda. "Polis bile birkaç gün bir bok yapmaz. Belki bir şekilde geri döner."

"Seninle temasa geçecek," diye yorum yaptı ve ben de anladım. Bir kalp atışında anladım.

"Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum..." Ona söyledim. "Adını bile bilmiyorum..."

Başını öne eğdi. "Ben bir enkazım," dedi. "Tanrım, Paige, umarım bu saçmalık hakkında daha iyi düşünüyorsundur. Nasıl oldu da bu işe bulaştı? Nasıl yapabildi?"

Başka bir empati nöbeti sert bir şekilde çarptı.

"O iyi olacak," dedim, onun için olduğu kadar kendim için de. "Siz kardeşsiniz. Bunu birlikte atlatacaksınız. Sadece sıkı durun."

"Yirmi dört saat." İç çekti ve soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Polise gitmeden önce yirmi dört saat bekleyeceğim."

Başımı salladım. "Ondan bir şey duyarsam, soruyu soracağım, söz veriyorum."

Çantasını aldı. "Teşekkürler, Paige. Şimdi tekrar onun evine uğrayacağım, bakalım bir şey görebilecek miyim?"

"Gelmemi ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Derslere git, notlara ihtiyacım olabilir." Gülümsüyormuş gibi yaptım. "Elimden geleni yapacağım."

Ona gecemi anlatmak istedim. Aklımı kaçırana kadar onun kemerini aldığımı. Kendi kız kardeşimi ve onun çılgınlıklarını. Her şeyi.

Ama ben yapmadım. Bugün değil.

"Ben buradayım," dedim ve onu kucakladım. "Neye ihtiyacın olursa olsun, ben buradayım. O iyi olacak, bunu biliyorum."

Doğruyu söylediğim için içimden dua ettim.

"Notlarının benim için iyi olduğundan emin ol," dedi ve geri çekildi.

"Beni bilgilendirmeye devam et," dedim ve gitmesine izin verdim.

Onun gidişini izlemek, etrafımdaki dedikodu dalgalarını unutturan bir meydan okumaydı ama daha büyük meydan okumalarım vardı.

Üç bin dolar nakit paranın hala çantamın altında durduğunu kontrol ettim. Ayağa kalkmadan önce üniversite çantamı kız kardeşimden korumak için yanıma almak zorunda kalmamdan nefret ediyordum.

Bir alışkanlığı vardı. Sadece bir alışkanlık. Kırılabilir korkunç bir alışkanlık.

Ben olsam onu kefaletle çıkarırdım. Borçlarını sorunsuzca öderdim. Onu iyi bir rehabilitasyon merkezine yatırır ve bize yepyeni bir hayat kurardım.

Tek ihtiyacım olan 60 gündü.

Tek ihtiyacım olan *oydu*.

Masadan kalkmak üzereydim ki telefonum çaldı.

Carolyn'in Rebecca'dan haber aldığını söylemesini umdum, panik bitmişti ama değildi.

Phoebe'den geldi.

Bu gece saat 10'da. Warren Yolu. Garajların arkasındaki sokakta. Yanında para olacak dedim.

Çantamı aldım ve bir sonraki dersime doğru yola koyuldum. Ne de olsa düşünmem gereken Carolyn'in ders notları vardı.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

BRANDON

Müşterilerimizi gözden geçirdim. Vaka geçmişlerimizi tek tek inceledim, bağlantıları tekrar gözden geçirdim. Bildiğim her bağlantıyı Drake'e ve onun kim bilir neyle, nerede ve kiminle olan hain bağlantılarına dayandırdım.

Ve şimdi bile onlardan çok vardı.

Apaçık ortada olanı görmezden gelemezdim. Orospu çocuğu hâlâ işin içindeydi, etkisinin damarları operasyonumuzun kemiklerine kadar işliyordu.

Oyun planımın dikkatlice düşünülmesi gerekiyordu, hem de çok. Onu denklemden çıkarmak zaman alacaktı. Zaman, odaklanma ve bir ton kurnazlık.

Şimdilik sakinliğimi korumalı ve kendimi toparlamalıyım.

Eric koltuğuna yaslanmıştı, şişmiş çenesine buz torbası bastırırken monitörden off-road yarışlarıyla ilgili bir şeyler çalıyordu. Ona bakarken zerre kadar suçluluk hissetmedim.

Sabah çok hızlı geçti. Öğle yemeği geldi ve geçti.

Hiçbiri umurumda değildi.

Annabel'i kontrol etmek için üst kata çıktığımda öğleden sonra olmuştu. İçeri girdiğimde uyanıktı, omzunun üzerinden bana ters ters baktı.

yatağa yaklaştı.

Kıçı hâlâ berbat durumdaydı. Çizgiler şişmiş ve kanla kabuk bağlamıştı.

Yatağın üzerine otururken ona "Sana bir daha dokunmayacak," dedim.

"Bir daha kimsenin bana dokunmasını istemiyorum," diye ağladı ve gözyaşları sert ve hızlı bir şekilde akmaya başladı. kısıtlama.

Bir kez daha, zerre kadar suçluluk hissetmedim. Kız hayatta kalacaktı.

Birkaç hafta içinde kendi neşeli yoluna gidecekti. Bedeni iyileşmiş ve zihni tam olarak hazır olmasa da normal hayatına devam etmeye hazırdı.

"Neye imza attığınızı biliyordunuz," dedim. "Şartlar hala şart ve ödeme günü hala ödeme günü olacak. İnan bana, her yerde para saçarken bu olaya bambaşka bir gözle bakıyor olacaksın."

Başını iki yana salladı. "Buna değmez. Dünyadaki hiçbir ödeme günü buna değmez." Yakında bu duruşunu tekrar gözden geçirecekti, bundan hiç şüphem yoktu.

"Dün geceki talihsizliğin bu akşam farkına varacağım," dedim ona. "Kıçın önümüzdeki birkaç gün boyunca yedek kulübesinde oturabilir."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda nefret doluydu. "Ne kadar iyi bir adam," diye tükürdü. *"Teşekkür ederim, efendim."*

Ses tonunu görmezden geldim.

"Hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia etmedim. Aslında tam tersi." Gülüşüm sağır kulaklara düştü.

"Bırakın gideyim," diye fısıldadı. "Lütfen, efendim, bırakın gideyim." "Yemeğinizi yukarı göndereceğim," dedim ve ayağa kalktım.

Yalvarmadı. Çılgılık atmadı. Kapıya doğru koşup çaresizce özgürlüğe kavuşmaya çalışmadı.

Eric'e en azından bir konuda hak vermeliydim - kararlılığı kıcıyla birlikte iyi bir dayak yemişti.

Ofise geri döndüğümde hâlâ yüzüne buz bastırıyordu. "O iyi mi?"

diye sordu ve ben de yerime oturmadan önce ona ters bir bakış attım. "Yaşayacak. Kıcının yanaklarına vurdun, şahdamarına değil."

"Hoşuma gitti," dedi ve gözlerinde daha önce görmediğim bir şey parladı. "Orada kendimi lanet bir tanrı gibi hissettim."

"Kaburgalarına ayakkabımı sokmuş lanet bir tanrı gibi değil," diye tersledim. "Tekrar yapmak istiyorum," diye devam etti. "Hepsini yapmak, her şeyi öğrenmek istiyorum."

Paige Emerson bahsi benim için iyi sonuçlandığında, buraya gelen her kıza katılmak istiyorum."

"Paige Emerson bahsi *benim* için iyi sonuçlandığında, çeneni kapatacaksın. Ağzını aç ve sana söyleneni yap," diye karşı çıktım. "Burada ne yaptığımız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, iş oraya gelince değil."

Omuz silkti ve dikkatini tekrar monitörüne verdi.

Ona bir nal daha çakma dürtüsü oldukça hızlı bir şekilde yükseliyordu.

Dikkatimi normal işlerime verdim ve teklif ekranında ilerlemeye başladım. Sızlanan küçük Annabel Fisher için teklifler hızla artıyordu. Zavallı hırpalanmış bedeni için gelen tekliflerin lezzetini bir görebilseydi, daha çok hıçkırırdı.

Bir kısmını kabul etmek için tıkladım ve başarılı teklif sahiplerine zamanlama formunu geri gönderdim.

Ve sonra duş aldım. Uzun ve sert. Bayan Emerson'ın üniversite programına daha fazla göz atma dürtüsüyle savaşırken buhar beni yorgunluktan arındırdı.

Bunu yapmamalıyım. Yapmak *istememeliydim*. Kıza eziyet ederek bir servet kazanmak dışında onunla hiçbir şey yapmak istememeliydim.

Bu, telefon şebekesi bağlantımı, gözden geçirilmiş telefon kayıtları için artan bir aciliyet ödemesiyle pinglememi engellemedi.

Kısa bir süre sonra Rebecca Lane'in nerede olduğuna dair bilgi almak için Lance'e bir ping gönderdim ve cevabı anında geldi.

Hala evinin dışında. Ondan bir iz yok. Kız kardeşi iki kez gidip geldi ve ölü gibi görünüyor. Biraz araştırma yapıyorum, sanırım çok geç kalmış olabiliriz.

İçim garip bir şekilde kıpırdandı. O kadar garipti ki en şifreli mesaj portalımızı aradım.

Drake'e mesajım kısa ve özdü, üç kez küfürden arındırılmıştı.

Lane kızı nerede? Sana elimde olduğunu söylemiştim.

Piçin cevabı anında geldi.

Lane'deki kız seni ilgilendirmez. Endişelenmen gereken tek şey üst kattaki kız. Bu geceki yayın, dün geceki sahne ortası kesintisini telafi edecek kadar iyi olsa iyi olur. İzliyor olacağım.

Parmaklarım klavyede hızlıydı.

Yayınlarım her zaman yeterince iyidir, ahmak.

Lane kızını daha fazla araştırma dürtüsüne direndim ve ilgimin kartlarını göğsüme yakın tuttum. Bir sonraki mesajım Lance'e olacaktı.

Bul onu, dedim ona. Ne kadar derine kazmak gerekiyorsa kaz. Üzerinde, diye cevap verdi ve ben de öyle umdum.

Ne Lane'in kızını ne de tatlı küçük Paige'i aramak için başka kimseyi göndermedim. Drake söz konusu olduğunda tek birine bile güvenmiyordum. Emmerson'ın daracık amcığına duyduğum ilgiyle ilgili olarak o kancığa daha fazla cephane vermek isteyeceğim son şeydi.

Yine de güncel telefon kayıtlarını kontrol ettim. Mobil şebeke operatörü aracılığıyla dolaylı olarak casusluk yapmak şimdilik yeterli olmayacaktı.

Gelen kutum boştu.

Taşaklarım boş değildi.

O sırada onun kemerli küçük yarığının anısına bir kez otuz bir çekmişim. Akşam oldu, homurtuları bastırmak için dudaklarımın arasında bir sigara ile tuvalet rezervuarına yükümü boşaltırken kendimi tutamadığıma lanet ettim.

Annabel Fisher'ın yakında doğacak kızı ile akşamki randevum için giyinmiş olarak ofisime döndüğümde gelen kutumda iki yeni haber vardı vahşileşmiş memeler.

İlki, sanki gerekliymiş gibi, Drake denen hıyardan gelen bir takip pingiydi.

Artık çuvallamak yok, yazıyordu. Bu gece en iyi oyun yüzün olmalı. Riskler yüksek. Müşteriler bekliyor. Saat tam 10'da.

İkinci mesaja geçtiğimde, içimde olgunlaşmaktan öte bir şeylerin canına okuma dürtüsü vardı. Buna hazırdım. Annabel Fisher'ın acısına hazırdım. O pislik Drake'e burada önemli olanın ben olduğumu kanıtlamaya hazırdım. Burada önemli olan *tek* kişi.

Paige Emmerson'ın güncellenmiş telefon kayıtlarını akşamki gösterimden önce açmamalıydım.

Başka bir şişirilmiş piç kurusu bahşişini bir tuşa basarak geri göndermemeliydim. düğmesine bastı ve Eric web kamerası kurulumuna ciddi bir şekilde başlarken aptal gibi güncellenmiş listeleri taradı.

Ve kesinlikle kız kardeşinin lanet mesajını görür görmez ele geçirilmiş bir adam gibi oradan kaçmamalıydım.

OTUZUNCU BÖLÜM

PAIGE

Üniversiteden sonra yurda dönmedim. Bunu riske atamazdım. Phoebe'nin onu da yanımda götürmem için benimle konuşmaya çalışmasını ya da beni bundan vazgeçirmesini göze alamazdım.

Trenle şehre doğru yola koyuldum, manzaranın sahil kenarının sakinliğinden şehir hayatının çöplüğüne dönüşmesinden nefret ediyordum. Evimden çıkmıştım.

Bu cehennem çukurundaki konfor alanını, bir önceki gece ona saldıran pislikle yüzleşmeye hazırlanırken zavallı kız kardeşimin sefalet izinden başka bir şeyle ilişkilendirmiyordum.

Çok korkmuştum. Gece geç saatlerde bir kafede zaman öldürürken ellerim kahve fincanının etrafında titriyordu.

Saat on yaklaşmadan önce öldürecek o kadar çok zamanım varmış gibi hissetmiyordum.

Warren Yolu'nu biliyordum. Kız kardeşimin köhne dairesinin birkaç sokak ötesindeydi. Temiz hava almak için yürüyüşe çıktığını iddia ettiğinde, sadece pis bir garaja daldığında ve önümde burnunu silerek çıktığında onunla birlikte oradaydım.

Buluşmaya kadar telefonlarına çıkmadım, ne olursa olsun, ne söylerse söylesin, onun adına bu işi bitirmeye kararlıydım.

Garaj bloğunun arkasındaki ara sokağa adım atarken başımı dik tutmak için elimden geleni yaptım, küçük adımlarla aşağı inerken gözlerim karanlığa alışmaya çalışıyordu.

Bekliyorlardı.

Hantal siyah paltolar giymiş üç iri adam, sarkan bir sokak lambasının aydınlattığı kadarıyla seçilebiliyorlardı.

Daha yolun yarısındayken arkamdaki dört numaralı adamın ayak seslerini duydum.

Kapana
kısılmıştım.

Kafesli.

İlerlemeye devam ettikçe mutlak bir kıyamet tüneline sıkışıp kaldım.

O anda bunun felaketle sonuçlanacak aptalca bir plan olduğunu anladım.

Ya kaçacaktım ya da savaşacaktım ama her iki sonucun da bana hiçbir faydası olmayacaktı.

Üçlüye yaklaşırken çantamı bir kalkan gibi tuttum.

"Phoebe için geldim," dedim, sanki belli değilmiş gibi. "Bir ödeme planı hakkında konuşmak istiyorum."

Üç kişiden biri öne çıktı. Konuşmaya değer bir adam olduğunu tahmin ettim.

Ona doğru attığım her küçük güvercin adımdan nefret ediyordum ama arkamdaki yığın daha çekici bir seçenek değildi.

"Phoebe'nin lanet ödeme planlarıyla işi bitti," diye homurdandı baş patron ve sigarasını ağzına götürdü. "Onlardan yeterince çekti. Ya tam ödeme yapacak ya da sonuçlarına katlanacak. Zamanı kalmadı."

Gözlerine baktım, içinde bir damla bile olsa insanlık arıyordum, anlayabileceğimiz herhangi bir şey.

Hiçbir şey yoktu.

Merhamet yok. Nezaket yok. Ruh yok.

Sigarasını içerken parmak eklemlerine baktım ve kız kardeşimin hangi çürüklerinden sorumlu olduklarını merak ettim.

Onu iyice görebilecek kadar yaklaştığımda dudakları bir tuhaftı. Yaralı ve arpıktı. Burnu yukarıda genişçe yayılmıştı, cehennem gibi arpıktı, şüphesiz birkaç kırılmadan dolayı.

Yanına gittiğimde ot ve ter kokuyordu.

Omuzlarımı arkadan kavrayan ve sırtımı duvara çarpan eller olmasaydı geri ekilirdim.

"Ne yapıyorsun lan burada?" Garip Dudaklar bana hırladı. "Senin gibi güzel bir kız, boktan kız kardeşini kefaletle kurtarabileceğini sanıyor. Bizim için neyin var?"

Sakinliğimin son kırıntılarını da kaybetmemek için elimden geleni yaparak çantamı kaldırdım. "Nakit üç bin dolar," dedim ona. "Alabilirsin. Geri kalanıyla geri geleceğim, sadece zamana ihtiyacım var."

Çantayı parmaklarımın arasından çekip aldı ve derinlere saklanmış not zulasını bulana kadar üniversite kitaplarımı umursamadan yere fırlattı.

Ben izlerken o paketleri karıştırıyordu, çabaları diğer adamın cep telefonu ışığıyla aydınlanıyordu.

Parıltının içinde gerçekten iğrenç görünüyordu.

"Üç bin dolar kesmeye yakın bile değil," diye homurdandı, yine de cebine attı. Çantamı bir kenara fırlattı ve yanıma geldi. "Bize ne kadar borcu var biliyor musun?"

"Yirmi beş," dedim, "bana söyledi."

Başını iki yana salladı. "Birkaç ay önce yirmi beşti. Şimdi iki katı."

Gözlerim büyüdü. "İki katı

mı?!" "İki katı," dedi.

Bakışlarını üzerimde tuttum. "Yapabilirim," dedim ona. "Sana iki katını verebilirim, sadece zamana ihtiyacım var."

Yüzüme karşı güldü. "Hepimizin *ihtiyaçları* var, bebeğim. Bizim için üç bin dolardan başka neyin var?"

Ben bir aptaldım.

Onlarla burada, kendi bölgelerinde karşılaşmak aptallık.

O ara sokağa girip oradan yara almadan çıkma şansım olduğunu düşünmek aptallıktı.

"Hiçbir şey," dedim. "Senin için üç bin dolardan başka bir şeyim yok. Ben kız kardeşim değilim, bu benim borcum değil. Ben sadece borcu ödeyen kişiyim."

Duvardan uzaklaşmaya çalıştım ama ikinci adamın göğsüme attığı bir dirsek çabalarımı boşa çıkardı.

Garip dudakları yüzüme yapıştı ve nefesi kokuyordu. "Oh, sende çok var," dedi. "Ve bizden de bir sürü var. Sana kolaylık da sağlayabiliriz, sert de inebilirsin. Hangisi olacak bebeğim?"

Pis parmakları kalçalarımın arasına girdiğinde bir inilti çıkardım.

Diğer adamlar yaklaştı ve ben sikilmiştim. Sikildiğimi biliyordum.

Bunu kız kardeşimin alıp almadığını merak ettim.

Erkek arkadaşı onu terk edip giderken, bu köhne arka sokakta bu şeytani heriflerin dördüne de kaç kez hizmet ettiğini merak ediyordum.

Garip Dudaklar dile getirmediğim soruma iğrenç bir sırıtışla cevap verdi. "Kız kardeşin işi ağırdan alıyor. Bir sürtük gibi bacaklarını açıyor ve kanayana kadar siki ağzına alıyor."

Kendi üzücü ölümüm karşısında bile kendimi durduramadım.

"Sana hâlâ elli bin dolar borcu olduğunu düşünmen ilginç o zaman," dedim. "Zavallı aletini aldığı için *ona* borçlu olmalısın."

Arkadaşının kafamı duvara öyle bir çarpmasına hazır değildim ki bacaklarım altımdan kayıp gitti.

Beni orada tuttular. O pis el taytımı aşağı çekmeye çalışırken kollarım sıkıca kavradı.

"Oh, lanet olası borcu var ve sen de öyle," diye homurdandı dünyam genişlerken. "Onun lanet taksitini ödeme zamanın geldi bebeğim. Ağzını sonuna kadar aç."

Hiçbir şey açmadım. Onlar için değil.

Hiçbir şeye boyun eğmedim. Sözlerine değil. Tehditlerine değil. Karnıma inen ve rüzgârımı kesen yumruğa bile.

"Bir dahaki sefere onu da yanında getir," diye inledi Garip Dudaklar kot pantolonunu karıştırırken. "İşi aranızda halledebilirsiniz. Lanet olası kardeş sevgisi."

Pis kokudan midem bulandı. Elindeki aleti görünce öğürdüm.

Sonra da iyi niyetimin aptallığına lanet ettim. Üç bin doların böyle pislikler için bir bok ifade etmediği inancına lanet ettim.

Böyle bir pislik için hiçbir şey yeterli olmaz.

İç çamaşırımı yırtarken ağladığımı görmelerini istemedim ama kendimi tutamadım.

Dünyaya karşı gözlerimi kapattım ve kaderime razı oldum, sonunda benimle işleri bittiğinde oradan tek parça halinde çıkabilmek için dua ettim.

Ve sonra, bir mucize gibi, durakladılar.

Başlar gölgelerden yaklaşan ayak seslerine çevrildi. Tek bir kişiydi. Sadece bir kişi.

Yüreğim ağzıma geldi.

"Hey!" Garip Dudaklar bağırdı. "Defol git buradan, sık kafalı, yoksa pisliğin tadına bakarsın."

Yaklaşan figüre odaklanmak için mücadele ettim, yardımımı geleceklerini ummaya bile cesaret edemedim.

Nasıl
yapabilirler?

Neden yapsınlar
ki?

Muhtemelen her şey pahasına yeni bir sargı arayışında olan başka bir
uyuşturucu bağımlısıydılar.

Ama değillerdi.

Aman Tanrım, değillerdi.

"Dördünüzün arasında tek bir beyin hücreniz varsa kızı bırakmanızı tavsiye
ederim," dedi ses ve dünyam bu sefer gerçekten döndü. "Yoksa inan bana,
pislikten çok daha kötüsünü tadacaksın."

Onu.

Aman Tanrım. Bu oydu.

Garip Dudaklar tutuşunu bıraktığında bacaklarım beni tutamadı. Kırılmış bir
oyuncak bebek gibi yere düştüm, başlarını kaldırıp onlara zar zor bakabildim.
yön.

"Sen de kimsin lan?" Garip Dudaklar'ın dediğini duydum. "Ne yaptığını
sanıyorsun sen?"

Ve işte o zaman sorum cevaplandı. Günlerdir kafama taktığım o yakıcı soru.

"Ben Brandon Grant," dedi güzel yabancım onlara. "Ve şuradaki kız da
benim malım."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

BRANDON

Bu ezikler bir hiçti. Hayatın boktan iç çamaşırlarının üzerindeki bok lekeleri.

Onlara yaklaşırken bir sigara yaktım, bana doğru yaklaştıklarında ter bile dökmedim.

"Beni duymadıysanız bile babamı duymuşsunuzdur," dedim onlara. "Grant Drake ortaklığından Harrison Loader Grant."

İçlerinden biri başladı. Diğerleri aptalca duracak kadar aptaldı.

Değersizliklerinin tam boyutunu anladığımda yüksek sesle iç çektim.

Onlar hiç kimseydi. Bu geri kalmış bok çukurunda herhangi bir şeye değecek biriyle zar zor bağlantıları vardı.

"İnanın bana," dedim. "Eğer bizi duymadıysan, kuyruğunu kısıtırıp hızla kaçsan iyi edersin, çünkü çok yakında duyacaksın. Siz daha çığlık atarken bağırsaklarınızı posta kutuma teslim edeceğim."

Başlarındaki adam şişirilmiş küçük bir pislikti. Yüzü, yumruk bölümünde kaybedilmiş birkaç savaştan daha fazlasını anlatıyordu.

"Bu kız bize olan borcunu ödüyor," dedi. "Sana borcu varsa sıraya girebilirsin."

"Oh, bana borcu var," diye alay ettim ve ona bir bakış attım. "Sana borçlu olduğundan çok daha fazlasını bana borçlu olduğunu garanti ederim."

Bakışlarımı takip edip ona baktılar ve ben de bu anı elebaşını boğazından yakalamak için kullandım, onu avucumun içine çektim ve boynunu altımda bükülmesine neden olacak kadar gerdim.

Diğerleri aceleyle ileri atıldılar ama sadece birkaç adım atabildiler.

O zaman, iş başa düşerse hepsini paramparça edeceğimi biliyordum.

"Ortaklarımı hemen çağırabilirim," dedim elimdeki pisliğe, diğerleri yumruklarını sıkmış zavallı bok yığınları gibi bön bön bakarken. "Sen daha kendi lanet olası boğazında boğulurken onları buraya getireceğim. Ben sigaramın tadını çıkarırken siz de arkadaşlarınızın işini bitirmeye hazır olun."

"Siz Londra'dan gelen sosyetik adamlarsınız," diye yorum yaptı içlerinden sadece biraz bilgili olanı. "Politikacılar."

"Politika mı?" Güldüm. "Burada daha fazla kalırsan tam olarak neye bulaştığımızı öğreneceksin."

Yanındaki adamı dürttü ve bir bakış fırlattı. O anda ellerimi kirletmeme gerek kalmadan onlara sahip olduğumu anladım.

"Bridstow'larla bir bağlantınız olmalı," diye devam ettim. "Portsmouth yolundan."

İki çift göz daha genişçe açıldı.

"Eğer onların bir parçası değilseniz, gerçekten olmalısınız. Onlar senin için Mülküme izinsiz olarak nasıl dokunduğunuza dair raporumu dinlemekten mutluluk duyarım."

"Hey," dedi sağdaki adam ve gözlerini benden sarkan adama dikti.

"Bridstow'ları siktir edip gidemeyiz. Bu konuda konuşalım, Öyle mi? Phoebe denen kıza geri dön ve kız kardeşini unut?"

"Bu çok akıllıca bir hareket olur," dedim. "Neden şimdi ayağa kalkmasına yardım edip onu teslim etmiyorsun?"

Şansımı denedim ve hıyarı kollarımdan fırlatarak bir patates çuvalı gibi diğerlerinin bacaklarına doğru savurdum. Nefes almak için tıslarken, hala bir boynu olup olmadığını kontrol eder gibi zavallı boynunu ovuştururken yanlarından kaçtılar.

Küçük Bayan Emmerson'a elimi uzatıp ölüm gibi bakarken, zavallı bir pislik uzanıp onu ayağa kaldırdı.

Güçlkle hareket edebiliyordu, bacakları darmadağın olmuş bir halde onu itti ve bana doğru tökezledi.

Onu sertçe kavradım, kendini göğsüme doğru atarken parmaklarım üst kolunu ezdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim."

"Çantası ve kitapları," dedim onu benim için alan kaltağa.

Onları toplamak için eğildiğinde diğerleri şaşkın şaşkın bakıyordu. Adam çantasını uzatınca Paige elini uzattı ama o fırsat bulamadan ben aldım.

"Burada işimiz bitti mi?" Kalabalığa sordum ve üçü başını salladı.

Bu konuda söyleyecek bir şeyi olan sadece dizlerinin üzerindeki çirkin göt herifti.

"Kız kardeşinin bize hâlâ borcu var!" dedi. "Kiminle bağlantılı olduğun umurumda değil. Borcumuzu alacağız."

"Bu seninle onun kız kardeşi arasında," dedim. "Ama bu kız bana ait. Ona bir daha dokunursan bu yaptığın son şey olur."

Arkamı dönmekte tereddüt etmedim.

Bir saniye bile bakmadan Paige'i de yanımda sürükleyerek uzaklaşmam umurumda bile değildi.

Ara sokaktan çıkarken inliyordu, onu garajların dışına park edilmiş arabaya doğru iterken gözlerimle buluşmak için zorlanıyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Beni kurtardığınız için çok

teşekkür ederim!" Ve işte o zaman kıpkırmızı kesildim.

Onu arabamın yan tarafına öyle bir kuvvetle çarptım ki, muhtemelen hâlâ o sık kafalılarla aynı sokakta olmayı diledi.

Tökezlemesine fırsat vermeden elim boğazındaydı, öfkemi yönlendirip oksijenini keserken yüzüm ona dönüktü ve gözlerim alev alev yanıyordu.

"Özür dilerim," diye sıçradı. "İnanın bana, çok üzgünüm. Duramadım. O benim kız kardeşim."

"Özür dilemek bir milyon yıl geçse de işe yaramayacak," diye hırladım ve elimi gevşettim.

Başını salladı. Gerçekten başını salladı. Kendine gelirken soluk borusundan nefes alıyordu.

Ve sonra tekrar başladı.

"Bu aşk," diye fısıldadı. "Aşk bize çılgınca şeyler yaptırır. Aşk bana o ara sokağa girmemi ve başıma gelecekleri göze almamı sağladı. Aşk bana onu kurtarmak için her şeyimi ortaya koydurdu."

Eğer aşka bir milisaniye bile inansaydım, aynı şeyi kendim için de söyleyebilirdim.

Ama ben aşka inanmıyordum.

Bir zerresine bile inanmadım.

Yolcu kapısını açtım ve kızı içeri attım, çantasını da arkasından içeri attım ve kapıyı öyle bir kuvvetle kapattım ki gürültü garajlarda gök gürültüsü gibi yankılandı.

Kendimi direksiyona atıp motoru çalıştırırken vızıldayan lanet telefonuma bakmaya bile cesaret edemedim.

"Ciddiyim," dedi arka koltuktan. "Gerçekten üzgünüm."

"Olacaksın amına koyayım," diye hırladım ona.

"Beni herhangi bir yerde bırak," diye ağzından kaçırdı. "Birkaç saat içinde yürüyerek geri dönebilirim." Güldüm.

Nasıl da glmtm.

"Seni hiçbir yere bırakmayacağım," dedim ona. "Altmış günün tam burada başlıyor. Hemen imdi. Lanet aidatını ödemeye hazırlan."

"Ama kız kardeşim..." diye başladı.

"Kız kardeşiniz gidip kendini becerebilir, Bayan Emmerson," diye hırladım. "İnanın bana, endişelenmeniz gereken daha büyük şeyler var."

İtiraz etmedi. Aslında hiç ses çıkarmadı, sadece titreyen parmaklarıyla yolculuk için kemerini bağladı.

Kızın başına gelecekleri bilmemesi iyi oldu.

Onunla işim bittiğinde keşke o lanet ara sokakta kalsaydım diyecekti.

BİRİNCİ BÖLÜMÜN SONU

SON SÖZ

Umarım Paige ve Brandon'ın hikâyesinin ilk bölümünü beğenmişsinizdir.
Çılgın yolculukları daha yeni başladı.
Umarım yolculuklarının geri kalanında sıkı sıkıya tutunmaya devam edersiniz.

Söz veriyorum bir sonraki bölümleri yakında gelecek.

TEŞEKKÜRLER

Bu seferki teşekkürüm, her zamanki teşekkür etme yöntemimden biraz farklı olacak.

Aynı övgüyü, bu romanın yapımındaki yardımları için aynı harika insanlara da borçluyuz, kim olduğunuzu biliyorsunuz ve teşekkürler.

Ancak bu kez perde arkasında çok daha fazla şey oluyor.

Birçoğunuz ortağım Jon'u bu yılın Mart ayında aort diseksiyonu nedeniyle aniden kaybettiğimi biliyor olabilirsiniz.

On sekiz yaşımdan beri hayatımın her döneminde yanımdaydı.

Orada birkaç on yıl daha kalacağını sanıyordum.

O sabah onu ölü bulduğumdan beri kaybının beni ne kadar sarstığını anlatacak kelimeler bu dünyada yok.

Ayrıca bu dünyada ne kadar güzel olduğunu anlatabilecek kelimeler yok. Hayatıma devam etmek için mücadele ettiğim son birkaç aydır insanlık benim için çok önemliydi.

Aile, arkadaşlar, kitap dostları. Diğer yazarlar, blog yazarları, okuyucular. Arkadaşların arkadaşları, tanıdıklar, yolumu kesen rastgele yabancılar geçerken haberimi öğrendim.

İnsanlar bana inanılmaz davrandı.

Nazik, şefkatli, ölçüsüz destekleyici.

Bu süreçte bana yardımcı olduğunuz için birçoğunuza minnettarlığımı asla ifade edemeyeceğim.

Kalbimin derinliklerinden, ruhumdan, içimde kalan her yaşam pırıltısıyla hepinize teşekkür ediyorum.

YAZAR HAKKINDA

Jade'in zaman geçtikçe kendisi hakkında söyleyecek çok az şeyi var, yazar olduğu gerçeği dışında, ama bundan oldukça memnun. Hayali gerçekliklerde yaşamak ve bunun için meşru bir mazerete sahip olmak gerçekten istediği tek şey.

Jade, romanlarından beklediğiniz kadar edepsizdir ve müstehcen konuşmak onu glmsetir. Herefordshire kırsalında bir çift tazı ile yaşıyor.

Çoğu insanın katlanabileceğinden çok daha fazla zebra deseniyle dekore edilmiş kırmızı bir oturma odası var ve Coca-Cola bağımlılığıyla sürekli bir savaş veriyor.

[Jade'in haber bültenine abone
olun Facebook'ta Jade'in
grubuna katılın](#)

AYRICA JADE WEST TARAFINDAN

Standalones

Bana Baba Deyin

Yem

Biri Çok Fazla

Kirli Babalar

Şeker Babalar

Beni Satın Al

Efendim Bana

Kirli Öğret Bang

Gang

***Kirli** Kötüler*

Kirli Kötü

Yanlış Kirli Kötü

Vahşi Kirli Kötü

Yabancılar Kirli

Kötü Sırlar

Plaything

Birinci Cilt

İkinci Cilt

Üçüncü Cilt